

HOÀNG KIM

Ru giấc mộng đời

www.vnthuquan.net, 2008

Chương 1

Suốt cả cuộc đời, có lẽ Tịnh Phương sẽ không bao giờ quên được buổi sáng hôm đó. Một buổi sáng mùa đông âm ảm đã làm cho cuộc sống của cô thay đổi hoàn toàn. Gia đình Tịnh Phương vốn sống trong một trang trại nhỏ nơi một vùng đất không xa thành phố là bao nhiêu. Nhưng ở đây, người dân hoàn toàn sống bằng nghề nông hoặc chăn nuôi gia súc. Chính vì thế mà vùng đất cô sống có một sự yên bình hiền hòa. Mọi người nơi đó rất gần gũi và thương yêu nhau, quý mến nhau.

Thật ra, Thanh Tịnh, cha của Tịnh Phương không phải xuất thân là một ông chủ điền trang như những ông chủ điền trang khác. Mà là một bác sĩ giỏi đã từng sống, học tập và làm việc nơi thành phố. Nhưng vì mẹ cô bé mắc phải một chứng bệnh nan y, trái tim cô rất yếu đuối và mong manh nên Tịnh phải đưa ra đình về sống nơi hoang vắng, yên bình này.

Căn bệnh đã theo vợ Tịnh từ khi cô còn nhỏ, nhưng mãi khi sinh Tịnh Phương thì bệnh cô mới trở nặng. Và Tịnh không còn cách nào khác hơn là rời xa phố phường ồn ào, bụi bặm đó để duy trì mạng sống cho vợ mình.

Tịnh Phương lớn lên trong không khí trầm lặng của làng quê yên ả đó nên tính tình cô cũng dịu dàng, hiền hòa như những cánh đồng lúa mênh mông, như con sông lững lờ chảy ngang qua vùng đất phía sau nhà.

Trong buổi sáng định mệnh đó cô bé Tịnh Phương năm tuổi vẫn vô tư chạy nhảy trên thảm cỏ trước nhà. Cô không biết đến nỗi đau lớn nhất trong đời đang đến với cô. Buổi tối hôm qua, Thoại Chi, mẹ cô bé đã cho gọi cô vào phòng. Đã từ lâu, Thoại Chi không ra khỏi phòng vì không chịu được nắng gió. Khi Tịnh Phương bước vào, cô yếu ớt gọi :

- Tịnh Phương, con đến đây với mẹ.

Tịnh Phương sà xuống bên mẹ, cô bé ngây thơ ríu rít kể với cô :

- Mẹ ơi, con chim sáo ba bắt cho con nó biết nói rồi đó mẹ. Con đã tập cho nó mấy ngày liền, bây giờ thì nó có thể gọi mẹ ơi được rồi. Hôm nào mẹ ra ngoài, con sẽ bảo nó gọi cho mẹ nghe nhé.

Thoại Chi đưa cánh tay run run lên vuốt tóc con gái, nước mắt cô ứa ra và giọng nói thì tắt nghẹn trong cổ. Cô thấy người đã mệt lắm rồi, và cô cũng hiểu là giờ phút chia xagiuwax cô và chồng con đã gần

đến, thời khắc chỉ còn được tính bằng phút bằng giây nữa mà thôi. Thoại Chi không còn luyến tiếc gì trên thế gian này nữa cả. Vì cuộc sống của cô bao nhiêu năm nay có còn gọi là sống nữa đâu ? Sống có nghĩa là người ta phải ăn phải uống , phải đi lại hoặc chạy nhảy trên mặt đất vững vàng này. Phải nhìn thấy ánh nắng mặt trời, phải hứng được những giọt nước mưa.

Thế nhưng tất cả những điều đó đối với cô đã xa xôi quá thể, đã mất hút từ ngày tháng năm nào cô cũng chẳng còn nhớ nữa. Thế thì cô còn sống nữa đâu ! Có còn chẳng là những tháng ngày giam mình trong căn phòng mờ tối này, làm bạn với thuốc men và nỗi tuyệt vọng khôn cùng mà thôi.

Đối với Thoại Chi, chết bây giờ là một giải thoát. Giải thoát khỏi những cơn đau thắt ngực đến muốn ngừng thở. Giải thoát khỏi những ngày tháng dài lê thê nằm đến nhức nhối cả người. Và nhất là giải thoát cho chồng cô, người đàn ông đã hết mực yêu thương cô từ thuở mới biết yêu thương nhau cho đến tận ngày hôm nay.

Tất cả đều là giải thoát ! Nhưng còn con gái cô thì sao ? Tịnh Phương còn nhỏ quá. Nó làm sao đứng vững trên cuộc đời này khi không có cô. Tuy cô đã không làm được gì cho nó từ khi cô sinh nó ra, nhưng nó vẫn có một người mẹ. Nay cô mất đi rồi , cuộc sống của nó sẽ ra sao ?

Nước mắt Thoại Chi đã giàn giụa từ lúc nào. Cánh tay yếu ớt của cô vụng về ôm con gái vào lòng. Cô khẽ gọi

- Tịnh Phương ơi !

Tịnh Phương hôn lên mặt mẹ :

- Dạ, mẹ ra ngoài chơi với con nghe mẹ ? Con thèm có mẹ bên cạnh để ngắm cảnh bình minh quá chừng.

Thoại Chi càng rơi nước mắt. Một ước mơ bình dị như thế của con gái mà cô không thể nào làm được cho nó. Cô khẽ hỏi :

- Thế mọi ngày con ngắm bình minh với ai?

Tịnh Phương ngây thơ :

- Thì với ba, nhưng ba cứ phải nói chuyện với hết người này đến người kia. Con không thích tý nào.

Thoại Chi yếu ớt nói :

- Thì ba phải làm việc chứ, con đừng giận ba!

Tịnh Phương lắc đầu :

- Con đâu có giận ba, chỉ là con không thích như thế thôi. Nếu có mẹ nhất định là con sẽ thích hơn đấy. Từ sáng mai, mẹ sẽ ra ngoài với con nhé mẹ ?

Thoại Chi gật đầu mà nước mắt cứ rơi rơi :

- Được rồi, nhất định sáng mai mẹ sẽ ra với con.

Tịnh Phương reo lên :

- Hay quá một lát con sẽ khoe với vú Thanh. Con sẽ nói vú mang ghế mây ra cho mrj nhé!

- Ủ, thế bây giờ con ra ngoài chơi một lát rồi đi ngủ đi. Gọi cha vào đây cho mẹ.

Tịnh bước vào, âu yếm nắm tay vợ :

- Em thấy thế nào, có đỡ mệt hơn không ?

Không trả lời câu hỏi của chồng, Thoại Chi khẽ nói :

- Mai này mình nhớ lo lắng cho Tịnh Phương nhé, đừng để con gái phải khổ mình nhé.

Tịnh ôm vợ :

- Sao em lại nói thế ? Lúc nào mà anh lại chẳng lo lắng cho con?

Nước mắt Thoại Chi lại rơi :

- Thì em cũng biết như thế, nhưng từ ngày mai thì mình phải lo lắng cho con nhiều hơn đấy.

Một linh cảm chợt đến làm Tịnh giật mình, anh vội nhìn vào mặt vợ.

Nét mặt Thoại Chi vẫn gầy guộc như mọi ngày, nhưng hôm nay gương mặt cô như trắng hơn mọi khi. Sinh khí như không còn trên gương mặt như sáp nặn của cô nữa.

Hoảng hốt, Tịnh vội ôm mặt vợ bằng cả hai tay :

- Thoại Chi ơi, em đừng làm anh sợ nhé !

Thoại Chi cười yếu ớt :

- Có gì đâu mà phải sợ hả anh ? Con người có sống thì phải có chết là lẽ thường tình thôi mà.

Nước mắt Tịnh đã bắt đầu ứa ra hai bên khóe :

- Nhưng mà em không được chết, em phải sống mãi với cha con anh chứ.

Thoại Chi lắc đầu :

- Em có sống chỉ làm gánh nặng cho anh chứ có ích gì đâu.

Tịnh lắc đầu quày quặt :

- Không, bao giờ là gánh nặng cho anh mà là hạnh phúc đấy. Anh vô cùng hạnh phúc khi được chăm sóc em mà.

Thoại Chi mỉm cười, nụ cười mà ông đã yêu ngày từ lần đầu tiên gặp bà :

- Em cũng hạnh phúc, anh có biết không ? Em không còn ước ao gì nữa đâu, Tịnh à. Em chỉ muốn mình mau mau được giải thoát thôi, và hình như ngày ấy đã đến rồi đó.

Tịnh vội vàng đưa tay lên che miệng vợ lại :

- Em đừng nói như thế ? Em chết đi rồi thì cha con anh sẽ sống sao

đây ?

Thoại Chi gật đầu :

- Chính vì thế mà em đã cố sống cho tới ngày hôm nay đây anh. Nhưng hôm nay thì em biết là mình đã không còn gượng thêm được nữa rồi, trái tim em hình như không còn máu nữa đâu anh ạ. Nước mắt Tịnh đã rơi xuống mặt vợ, anh đã bắt lực rồi. Dù anh biết là sẽ có ngày này, nhưng anh vẫn không muốn chấp nhận thực tế. Vì anh yêu vợ, anh muốn có cô mãi bên mình dù đã bao lâu nay, cô chỉ là một cái bóng bên cạnh anh mà thôi.

Thoại Chi lại nói tiếp, giọng nói của cô đã yếu hơn :

- Mình nghe em nói đây, mình đừng đau buồn như thế em sẽ không yên lòng đâu. Mình phải nhớ, dù thế nào cũng phải vui sống và lo lắng cho con gái nhé. Không được để cho con gái mình phải khổ đấy. Em biết, em không còn nữa thì mình sẽ rất buồn, nhưng mà em đã được sống bao nhiêu ngày hạnh phúc rồi. Em không hối tiếc đâu. Nhưng nếu mình cứ mãi đau buồn mà không đứng lên được thì em sẽ không yên lòng mà nhắm mắt đâu. Mình có muốn em đau khổ như thế không ?

Tịnh lắc đầu :

- Không đâu, anh chỉ muốn em luôn được hạnh phúc mà thôi.

Thoại Chi lại mỉm cười :

- Thì em đã hạnh phúc rồi đó, hạnh phúc bao nhiêu năm nay của em thật tròn đầy. Em sẽ mang niềm hạnh phúc đó theo về cõi vĩnh hằng, anh đừng đau buồn nhé.

Tịnh bật khóc :

- Làm sao em lại bắt buộc anh như thế được. Mất em rồi, anh còn gì mà vui sống nữa đâu ?

- Nhưng con gái mình thì sao ? Làm sao mà em có thể yên tâm khi mà con gái mình phải buồn, phải khổ ? Anh Tịnh, anh hứa đi ! Anh hứa là sẽ hết lòng lo cho con gái như đã lo cho em vậy nhé.

Tịnh gật đầu :

- Đương nhiên là anh sẽ lo cho con gái chúng mình rồi. Anh yêu em như thế nào thì cũng yêu con gái mình như thế đó.

- Vậy thì anh hãy nhìn con gái mình mà nhớ tới em, như vậy thì em mãi luôn ở bên anh mãi đó.

Tịnh gật đầu :

- Anh sẽ làm như lời em nói, em không phải lo đâu.

Nụ cười đã nhợt nhạt trên môi Thoại Chi :

- Vậy thì em yên tâm rồi, em không còn gì phải nuối tiếc nữa đâu.

Tịnh à, em thấy lạnh lắm. Anh hãy ôm em đi !

Tịnh nằm xuống giường, anh luồn tay xuống dưới đầu vợ và ôm cô vào lòng. Cái thân hình tràn đầy nhựa sống hôm nào giờ chỉ còn da với xương khiến lòng anh đau như cắt. Anh làm bác sĩ để làm gì mà có mỗi căn bệnh của vợ, anh cũng phải đầu hàng ? Tiếng cười giòn tan của cô sinh viên Văn khoa hôm nào lần đầu gặp nhau cứ như tiếng nhạc rót vào lòng anh giờ đã đâu mất. Trên đôi môi hồng ngày nào giờ đã khô nứt chỉ còn lại nụ cười nhợt nhạt mà thôi.

Tịnh đau lòng quá đổi. Anh biết làm gì cho vợ bây giờ ? Bao nhiêu năm nay anh đã nỗ lực làm việc, từ khám bệnh cho dân trong làng đến việc nuôi gia súc, trồng cây. Tất cả anh đều làm hết, không hề biết đến mệt mỏi là gì. Tất cả cũng chỉ vì muốn lo cho vợ, muốn mua cho cô tất cả những thứ thuốc cần thiết nhất. Nhưng công việc thì càng ngày càng tốt, thế nhưng sức khỏe của vợ anh thì cứ cạn dần, cạn dần. Và hôm nay, có phải là ngày cuối cùng cô còn ở bên anh ? Vòng tay Tịnh không dám xiết chặt thân người vợ, anh đau sót trong lòng mà không biết phải nói gì nữa bây giờ. Tất cả mọi điều giờ đều vô nghĩa !

Hơi thở Thoại Chi đã yếu lắm rồi, Tịnh cứ vuốt mãi những sợi tóc hai bên mái của cô, hôn mãi trên hai bờ mi đã khép kín và trên đôi môi ngày nào đã cho ông những nụ hôn nồng. Anh muốn níu kéo những giờ phút cuối cùng này để làm hàng trang cho những tháng ngày sau này, khi anh chỉ còn lại một mình trên dương thế này.

Thoại Chi cứ nằm im như thế, gương mặt cô toát lên vẻ thanh thản. Và đến mờ sáng hôm sau thì hơi thở của cô không còn nữa. Cô vĩnh viễn ra đi khi cuộc sống không dài quá nửa đời của một con người. . .

Ru giấc mộng đời

Chương 2

Khi Tịnh Phương vào phòng mẹ, cô thấy bà đang nằm trên giường như say ngủ. Cha cô thì đang ngồi bên cạnh mẹ cô, cúi đầu xuống như đang ngẫm nghĩ một điều gì. Tịnh Phương lại bên cha, lay nhẹ tay anh :

- Cha ơi, sao mẹ lại không ra sân ngắm bình minh với con ?
Tịnh không trả lời con gái mà ông ngẩng đầu lên nhìn cô bé với đôi

mắt ướt nước. Anh choàng tay ôm con gái sát vào người mình :

- Tội nghiệp con tôi !

Tịnh Phương vòng tay qua cổ cha, cô nũng nịu :

- Ba ơi, ba gọi mẹ thức dậy cùng ra ngắm bình minh với mình đi ba.

Tịnh nói nhỏ, giọng anh nghe thật âm thầm :

- Mẹ sẽ không bao giờ còn dậy được nữa đâu, con ạ.

Tịnh Phương giẫy nhẹ trong tay cha :

- Con không chịu đâu, ba gọi mẹ dậy đi ba. Hôm qua mẹ đã hứa với con rồi mà

Ông Tịnh ôm chặt con gái vào lòng, anh không kiềm được hai dòng nước mắt đã bắt đầu chảy xuống. Con gái anh còn bé quá, ngây thơ quá. Làm sao nó hiểu được nỗi mất mát này ?

Tịnh Phương lại lay tay cha :

- Ba sao ba làm thinh vậy ? Sao ba không gọi mẹ thức dậy đi ba ?

Tịnh không còn chịu đựng nổi nữa, anh vùng đứng lên và ầm xốc

Tịnh Phương bước như chạy ra khỏi phòng. Ra đến ngoài sân, anh quỳ thụp xuống đất, gào lên :

- Thượng đế ơi, sao người lại đãi ngộ tôi như thế này ? Tôi có tội tình gì ? Thoại Chi có tội tình gì ? - Anh gục xuống, thì thầm - Và con gái tôi nó có tội tình gì đâu ?

Vú Thanh, người vú đã nuôi nấng Tịnh Phương từ khi cô bé mới ra đời chạy đến bên hai cha con. Bà đỡ Tịnh Phương ra khỏi tay Tịnh, nghẹn ngào :

- Cậu Hai à, phần số đã định như thế rồi. Cậu có đau lòng lắm thì cũng không thể thay đổi được gì đâu. Cậu phải bình tĩnh mà lo cho mợ chứ.

Tịnh lắc đầu :

- Tôi làm gì nữa bây giờ ? Làm cho ai ? Thoại Chi đã không còn cần tới tôi nữa rồi.

- Nhưng mà cậu còn Tịnh Phương ! Cậu muốn nó không có người lo lắng hay sao ?

Tịnh nói như người đang trong cơn mộng du :

- Phải rồi, Thoại Chi đã dặn tôi phải lo lắng cho Tịnh Phương thật nhiều. Tôi không thể không làm.

Tịnh lại ôm chặt Tịnh Phương vào lòng :

- Tịnh Phương ơi, từ nay ba chỉ còn có con thôi :

Vú Thanh lại nói :

- Cậu hãy bình tâm lại để lo lắng cho mợ được chu toàn. Rồi sau đó cậu còn phải sắp xếp cho cuộc sống của mình và Tịnh Phương nữa chứ đâu thể buông xuôi được. Tịnh Phương cũng đã đến tuổi tới

trường rồi, cậu phải nhớ tới điều đó chứ.

Những lời nói của người giúp việc đã làm cho Tịnh nhớ lại bổn phận làm cha của mình. Và anh cũng ý thức được một điều, từ bây giờ anh chẳng những phải làm cha mà còn phải làm mẹ, làm bạn với con gái mình nữa. Những điều tâm nguyện của Thoại Chi dành cho con gái, nhất định anh phải làm tròn.

Tịnh đứng thẳng lên, anh nhìn vú Thanh rồi nói với giọng chân thành :

- Vú nói phải, bây giờ Tịnh Phương chỉ còn có mình tôi thôi. Tôi phải xứng đáng là chỗ dựa thật tốt cho nó. Thoại Chi không chết đâu, mà cô ấy vẫn còn hiện diện trong căn nhà này, trong trái tim của cha con tôi. Tâm nguyện của cô ấy nhất định tôi phải thực hiện được. Vú cho gọi thư ký Hải tới đây, chúng ta phải bắt tay vào việc ngay thôi.

Tịnh bế con gái bước đi, những bước đi thật vững chắc. Vú Thanh nhìn theo cha con anh mà nước mắt lưng tròng. Tịnh đã vượt qua được nỗi đau mất mát này, không phải vì anh đã quên Thoại Chi đâu mà chỉ vì anh đã cất giữ được cô vào tận trong sâu thẳm lòng mình đó thôi.

Thế là tin Thoại Chi chết được loan đi, gia đình hai bên và bà con thân thuộc, họ hàng xa gần lần lượt kéo đến. Căn nhà vốn tĩnh lặng từ trước tới nay bỗng trở lên ồn ào náo nhiệt. Tịnh mãi bận rộn trong khi lo lắng cho mọi việc, anh chừng như quên mất con gái mình.

Tịnh phương ngơ ngác trước khung cảnh mới lạ của nhà mình. Từ trước tới nay, cô bé chưa bao giờ sống trong không khí như thế này nên lạ lẫm và có phần sợ hãi khi thấy nhiều người đến như thế. Nhất là khi họ đến, khởi đầu là những lời than khóc. Rồi sau đó là những lời trò chuyện râm ran.

Lại còn mẹ nữa, cha đã để người ta để mẹ vào trong một cái hộp thật to. Chung quanh mẹ chỉ toàn là hoa hồng và cô chỉ còn nhìn thấy mẹ đang nằm giữa những đóa hoa xinh đẹp đó chỉ có một lần duy nhất nữa mà thôi. Một người nào đó đã ôm cô bé thật chặt rồi gào lên một tiếng thật to khiến cô bé sợ hãi. Vùng ra thật mạnh rồi tuột ngay xuống đất, Tịnh Phương len lén bỏ chạy ra ngoài.

Lang thang ra ngoài, Tịnh Phương thấy thật buồn khi hôm nay cha không cùng cô ngắm mặt trời mọc. Hình như cha cô bé đã quên mất cái thói quen mọi ngày vì cha còn bận chuyện với rất nhiều người.

Đi dọc theo hàng rào, Tịnh Phương đã lần lần bước ra khỏi khuôn viên đất của nhà mình và bước sang vùng đất của nhà bên cạnh. Một cậu bé khoảng chừng mười tuổi vừa vẫy tay vừa gọi thật to :

- Tịnh Phương, em đi kiếm anh hử ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Không phải.
- Vậy sao em lại sang đây ?
- Em cũng không biết.

Thoại, tên cậu bé, chạy nhanh lại phía Tịnh Phương. Cậu ngồi xuống, ôm lấy vai cô bé:

- Nhà em hôm nay có chuyện gì mà đông người như thế ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Em không biết.

Thoại có vẻ bức mình :

- Sao cái gì em cũng không biết hết vậy ?

Tịnh Phương tròn xoe đôi mắt nhìn cậu, rồi bỗng nhiên cô bé òa lên khóc :

- Sao anh mắng em ?

Thoại bối rối khi thấy Tịnh Phương khóc. Bình thường, Thoại rất cưng cô bé. Ở cái nơi yên tĩnh này, nhà nào cũng lo làm ăn. Chỉ có nhà của Thoại và nhà của Tịnh Phương là có vẻ khá giả hơn và cũng thân thiết với nhau hơn những gia đình khác. Thoại và anh trai là Thịnh cũng rất cưng quý Tịnh Phương. Hai cậu bé luôn luôn chiều chuộng cô bé hàng xóm nhỏ xíu này.

Tịnh Phương cứ làm Thoại càng thêm bối rối. Cậu dỗ dành :

- Thôi nào, Tịnh Phương đừng khóc nữa nào. Anh Thoại đâu có mắng em đâu. Anh chỉ hỏi thế thôi mà. Bé ăn sáng chưa ?

Tịnh Phương lắc đầu, Thoại lại hỏi tiếp :

- Thế bé có đói bụng không ?

Tịnh Phương nín khóc, cô bé mếu máo :

- Có . . .

Thoại dắt tay Tịnh Phương đi vào nhà mình :

- Vậy thì em sang đây anh lấy xôi cho ăn.

Thoại chu đáo lau mặt cho Tịnh Phương, rồi cậu ngồi ngắm cô bé ăn ngon lành phần xôi của mình. Thoại lại hỏi :

- Ba em có ở nhà không?

Đang ngậm miếng xôi trong miệng, Tịnh Phương không nói được mà chỉ gật đầu. Thoại lại hỏi tiếp :

- Thế ba của em đâu rồi ?

Lần này Tịnh Phương trả lời :

- Ba mắc nói chuyện với nhiều người lắm,
- Thoại chợt nghĩ ra một điều, cậu bé hỏi ngay :
- Thế mẹ của em đâu ?

Tịnh Phương tỏ ra rành rẽ :

- Mẹ nằm trên giường, ba đắp mền trắng cho mẹ, có nhiều hoa hồng lắm . . .

Thoại đã hiểu việc gì xảy ra bên nhà Tịnh Phương, cậu bé vội đi kiếm cha mẹ của mình. Sau khi biết chuyện, ông bà Mẫn, cha mẹ của Thoại vội bảo con :

- Con chơi với em nhé, đừng để cho em đi lung tung.

- Nhưng mà con còn đi học.

Tình cảm thân thiết gắn bó giữa hai nhà đã làm cho cha Thoại có một quyết định mà không phải suy tính lâu la gì :

- Con nghỉ một buổi đi, để mai rồi ba viết giấy phép cho. Bên nhà chú Tịnh bây giờ rối lắm, không có ai trông em đâu.

Một ý tưởng vô cùng hấp dẫn, vừa không phải đi học vừa được chơi với cô bé Tịnh Phương xinh xắn, đáng yêu thì còn gì thú vị hơn ?

Thoại gật đầu ngay lập tức.

Tịnh Phương đã no bụng, Thoại dẫn cô bé ra trước nhà mình và đứng nhìn về phía nhà Tịnh Phương. Đúng là mẹ của cô bé đã mất rồi, thím Tịnh bệnh và yếu như thế kia mà. Người ta đến đông như thế để chia buồn đấy thôi. Thoại nói với Tịnh Phương :

- Tịnh Phương có thích chơi đá gà không ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Thích chứ !

- Vậy lại đây chơi với anh.

Thoại đi hái thật nhiều bông cỏ, cậu bé chia làm hai nắm rồi bảo Tịnh Phương :

- Anh chia đều rồi đấy nhé, mỗi đứa một nửa. Nếu bên nào hết cỏ trước thì thua nghe không.

Tịnh Phương háo hức gật đầu, cái trò chơi trẻ con này luôn quyến rũ cô bé. Nhưng thường thì cha không cho chơi, vì cha bảo cỏ mọc dưới đất bụi lắm, cầm nó sẽ bẩn tay. Nhưng hôm nay cha bận có nhiều khách quá, chắc là cha không la đâu.

Mải chơi Tịnh Phương không nhớ tới mẹ cha chút nào. Cô bé cười thật giòn mỗi khi cọng cỏ của Thoại đứt đầu dưới cọng cỏ của cô bé.

Chơi chán, Thoại nói với Tịnh Phương khi nắng đã lên cao :

- Em có khát nước không ?

Tịnh Phương gật đầu, Thoại lại nói tiếp :

- Vậy thì em lại gốc cây vú sữa kia ngồi cho khỏi nắng, để anh vào lấy nước cho em uống nhé.

Tịnh Phương ngoan ngoãn gật đầu, cô bé vốn rất nghe lời anh Thoại cơ mà.

Thoại đã đi vào trong nhà, Tịnh Phương ngả người tựa vào gốc cây

vú sữa có tàn lá thật rộng của nhà mình. Bỗng nhiên có hai người phụ nữ tiến đến gần cô bé. Tịnh Phương tò mò ngấm nhìn, hai bà này mặc áo đẹp quá.

Hai bà khách ngồi xuống bên cạnh Tịnh Phương, một bà hỏi :

- Con gái ai mà xinh thế nhỉ?

Tịnh Phương còn mãi mê hít hít mùi thơm toát ra từ người phụ nữ nọ, cô bé không hay mình đang tròn mắt nhìn họ mà không trả lời câu hỏi của họ. Một người đưa tay lên vuốt má Tịnh Phương hỏi :

- Có phải cháu là con của ba Tịnh không ?

Tịnh Phương gật đầu, người phụ nữ đó nói tiếp :

- Tội nghiệp quá, mới bé xiu như thế này mà đã mồ côi rồi.

Người kia lắc đầu :

- Thì cũng thế thôi, từ ngày sinh nó ra tới giờ Thoại Chi có chăm sóc được ngày nào đâu. Phải chi mà hồi đó anh Tịnh biết có ngày này thì đâu có cưới nó.

Bà kia lắc đầu :

- Mỹ Hương đừng nói như thế, anh Tịnh yêu Thoại Chi như thế thì dù có thế nào anh ấy cũng cưới cô ấy.

- Cũng tại tôi mê muội mà thôi chứ có ai điên gì mà cưới một người vợ bệnh họa như thế để mà phải hầu suốt đời. Cũng may là cô ta mất sớm nên anh Tịnh mới được giải thoát đấy chứ.

Bà bạn nghiêng đầu ngấm người phụ nữ nọ :

- Chị vẫn còn yêu anh Tịnh ư ?

- Yêu thì làm gì có chuyện còn hay hết. Chỉ là yêu hay không mà thôi, và tôi thì vẫn nhớ về anh ấy.

- Nhưng mà chị đã đi lấy chồng trước khi anh Tịnh cưới Thoại Chi mà?

Người đàn bà nọ có vẻ cay cú.

- Thế anh ấy không nhìn đến tôi mà tôi cứ đợi để mà chết già hay sao ? Có duyên phận thì tôi phải nhận ngay lấy chứ.

- Thế thì chị còn oán trách anh ấy mà làm gì ? Tôi thấy gia đình chị cũng hạnh phúc mà ?

Người phụ nữ nọ cay đắng :

- Hoàn toàn thế thôi chứ cũng có nhiều vấn đề lắm. Chồng mình không phải là người như anh Tịnh đâu.

Thoại đã trở ra, cậu bé ngạc nhiên khi thấy hai người phụ nữ lạ ngồi bên cạnh Tịnh Phương. Tuy nhiên cậu cũng đủ thông minh để biết họ là ai. Cậu lễ phép hỏi :

- Hai cô đến thăm thím Tịnh ạ ?

Một bà gật đầu :

- Phải nhà cháu ở đây à ?
- Vâng mẹ cháu bảo cháu trông em Phương.
- Nào, em uống đi rồi anh dẫn vào nhà chơi chứ ở đây nắng qua rồi.
Hoàn nói với Mỹ Hương :
- Cậu bé này chu đáo nhỉ? – Quay sang Thoại, bà nói tiếp
- Cháu trông em cẩn thận nhé, bên nhà đang bận rộn lắm đấy.
Thoại gật đầu, cậu xốc Tịnh Phương lên vai để đưa cô bé vào nhà mà thỉnh thoảng lại quay nhìn về phía nhà cô bé. Với chuyện buồn nhà chú Tịnh, cậu thấy lòng mình buồn quá chừng.

Ru giấc mộng đời

Chương 3

Nỗi buồn của con người dù có lớn đến mấy thì cũng có lúc tạm lắng xuống. Tịnh có đau buồn vì thương tiếc người vợ yêu thì anh cũng phải nén lại trong tận cùng tâm tư mình vì còn bao nhiêu việc đang chờ đợi anh. Con gái anh giờ chỉ còn có mình anh, anh không thể buông xuôi để con gái phải khổ. Nó đã mất mẹ rồi mà !

Thời gian cứ trôi, Tịnh cứ âm thầm sống và Tịnh Phương cũng vô tư lớn lên theo tháng ngày. Nỗi đau ập đến khi cô bé còn quá nhỏ nên cũng không làm cho cô phải đến nỗi hụt hẫng. Chỉ khi lớn lên, với cuộc sống cô độc của cha, thiếu vắng tình mẫu tử của mình. Cô mới hiểu được nỗi đau của mình là như thế nào.

Gia đình Tịnh không muốn nhìn con trai mình sống âm thầm như thế. Cha mẹ anh đã bao lần hối thúc anh bán hết đất đai và nhà cửa ở nơi thanh vắng này để về lại thành phố, nơi anh sẽ có điều kiện rất tốt để phát huy tài năng của mình. Và với tuổi đời còn trẻ như anh, mọi người đều muốn anh lập gia đình lần nữa.

Nhưng Tịnh đã chán hết mọi thứ. Từ khi Thoại Chi mất đi, anh sống chỉ còn vì con gái và những mối liên hệ với vùng đất giản dị này. Vì thế Tịnh đã nhất quyết không làm theo ý gia đình. Anh quyết long ở lại nơi này, duy trì nếp sống từ khi anh đến ở. Nơi này giúp anh thấy hồn mình tĩnh lặng và anh thấy sợ cái không khí xô bồ, náo nhiệt nơi

thành phố.

Cứ thế, mọi người nói mãi rồi cũng phải thôi. Tịnh đã yên ổn với cuộc sống của mình. Anh tiếp tục với công việc hằng ngày của mình, khám bệnh, chăn nuôi và chăm sóc cô con gái của mình. Giờ thì anh đã là người đàn ông tuổi trung niên, điềm đạm, chừng mực và nhất là điềm đạm trong cuộc sống.

Mấy năm nay, công việc của ông Tịnh đã phát triển rõ rệt. Ông đã mua thêm những thửa đất quanh nhà để mở rộng thêm công việc của mình khi mà những người dân quanh đây thì nhau đổ về thành phố. Chỉ còn nhà của Thoại là vẫn trụ lại như xưa, nhưng hai anh em anh thì cũng theo dòng đời tiến lên để đi học nơi phố thị.

Rồi đất được quy hoạch, giá cả tăng vọt. Ông Tịnh trở lên giàu có khi mà những miếng đất của ông được mua với giá cao. Để rồi ông cũng chỉ giữ lại cho mình căn nhà như thuở đầu tiên mới đến, nơi đã in dấu những ngày hạnh phúc nhất của đời ông.

Tịnh Phương đã lớn lên, cô gái mười tám đã trở thành thiếu nữ từ khi nào ông không biết. Chỉ thấy một sáng nọ, ông nhìn con gái mà cứ ngỡ người vợ yêu trở về bên mình. Tịnh Phương thật giống mẹ, cô cũng xinh đẹp, dịu dàng và sâu sắc như Thoại Chi thuở xưa. Nhưng cô có một trái tim khỏe mạnh chứ không như mẹ mình.

- Ba ơi ! Ba đang làm gì đó ?

Tiếng Tịnh Phương hỏi bên tai làm cắt ngang những hồi ức của ông Tịnh. Quay lại nhìn con gái, ông Tịnh cười nhẹ :

- Con gái kiếm ba làm gì thế ? Lại nhõng nhẽo đây phải không ?

Tịnh Phương ngồi sà xuống ngồi sát bên cha, cô ôm tay ông nũng nịu :

- Ba chỉ nghĩ xấu cho con không à, con nhõng nhẽo với ba khi nào. Tại không thấy ba con mới đi kiếm chứ bộ.

Ông tịnh vuốt tóc con gái :

- Thế con kiếm ba có chuyện gì ?

Tịnh phương nghiêm trang :

- Con muốn hỏi ba là con có nên dự thi đại học hay không ?

Ông Tịnh gật đầu ngay :

- Đương nhiên là phải thi rồi, sao con lại hỏi ba như thế ?

Tịnh Phương nhìn cha chăm chú :

- Con không muốn thi một chút nào ba ạ.

Ông Tịnh sửng sốt :

- Sao thế ? Con luôn là học sinh giỏi của trường kia mà. Sao con lại không thi ?

` - Vì con không muốn xa ba, ba à !

- Sao lại xa ba hờ con ? Tuy nơi này gọi là làng quê nhưng thật ra cũng đâu có xa thành phố là bao nhiêu. Chỉ năm mươi cây số, đi xe chỉ mất khoảng một tiếng đồng hồ chứ mấy !

- Nhưng mà nếu đậu, con sẽ phải ở hẳn thành phố. Vậy thì ba chỉ ở nhà có một mình thôi ư ?

- Sao lại một mình, ba ở nhà còn có chú Hải nè, gia đình chú ấy và những người chung quanh chứ con. Vả lại con ở trong thành phố chỉ có sáu ngày trong một tuần, chiều thứ bảy đã về thăm ba rồi. Còn ba mỗi tuần vào thành phố hai lần cũng sẽ vào thăm con. Như thế thì cha con mình có xa nhau nhiều đâu.

Tịnh Phương kinh ngạc theo từng câu nói của cha, ông nói như thể ông đã nghiền ngẫm điều này từ rất lâu rồi. Cô lắc đầu :

- Nhưng mà như thế thì cha con mình chỉ gặp nhau mỗi lần có vài tiếng đồng hồ thôi, con sẽ không thể chăm sóc cha được nữa.

Ông Tịnh cười to :

- Con gái ơi, ba chưa đến năm mươi tuổi mà. Ba còn khỏe mạnh như thế này mà con lại hình dung ba như một ông lão hay sao mà phải ở nhà chăm sóc cho ba ?

Tịnh Phương tỏ ý không bằng lòng :

- Thì từ bao lâu nay con vẫn chăm sóc ba đấy thôi. Mẹ đã không còn nữa, con làm sao có thể sống xa ba được ?

Ông Tịnh ôm con gái vào lòng :

- Nhưng mẹ đã dặn ba là phải lo cho con học đến nơi đến chốn. Nếu như con không chịu đi thi đại học thì ba biết phải ăn nói như thế nào với mẹ con đây ?

Tịnh Phương yên lặng, cô nhìn cha với đôi mắt thật buồn. Cứ nhắc đến mẹ là hai cha con cô lại ngồi lặng thinh như thế, vì nỗi đau mất người thân yêu nhất đời họ cứ mãi canh cánh bên lòng.

Ngày mẹ mất, Tịnh Phương còn bé quá nên những ấn tượng của cô về mẹ rất mơ hồ. Cô chỉ còn nhớ được một chút cảm giác dịu dàng mỗi khi cô vào trong căn phòng của bà mà thôi. Nhưng hình ảnh người mẹ trong tâm hồn Tịnh Phương vẫn sáng lung linh. Vì thế, muốn nhắc cô một điều gì, ông Tịnh chỉ cần nhắc đến mẹ là Tịnh Phương không còn cách nào để phản đối.

Ông Tịnh vuốt tóc con gái, mái tóc ngang tơ ngày nào giờ đã dài ngang lưng. Giọng ông trầm hẳn xuống :

- Tịnh Phương à, mẹ con ngày ấy rất thích làm một nhà ngoại giao. Nhưng vì yêu ba, mẹ con đã từ giả giấc mộng của mình để lấy ba. Và khi con ra đời, ba mẹ phải về đây sinh sống để có thể duy trì thêm mạng sống của mẹ con thêm một thời gian. Thỉnh thoảng mẹ con lại nhắc lại mộng ước muốn làm nhà ngoại giao của mình và bảo với ba là hy vọng con gái cưng sẽ thay mẹ làm được điều đó. Vì thế mà bao nhiêu năm nay ba đã chú ý hướng dẫn con theo con đường này. Con có hiểu được lòng ba mẹ hay không ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Con hiểu, nhưng mà sống xa ba thì con không đành lòng, ba à.

Ông Tịnh cười nhẹ :

- Ba đã phân tích cho con thấy rồi đó, cha con mình cũng đâu có xa nhau nhiều đâu. Nếu con vào thành phố học, ba nghĩ là con có thể về ở với ngoại hay với dì con. Con có muốn thế không ?

- Ở đâu cũng được, con không quan trọng điều đó. Miễn là thuận tiện cho việc học tập của con và ba có thể đến thăm con thường xuyên mà không có trở ngại gì.

Ông Tịnh lắc đầu :

- Ba thì không sao đâu, ba có thể làm bất cứ điều gì miễn là con thấy thoải mái, dễ chịu là được rồi. Nếu như con không thích ở nhà ngoại hay dì thì ba cũng có thể mượn nhà cho con ở mà

Tịnh Phương suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Hay là mình mua nhà ở đó rồi ba vào ở luôn với con đi ba ?

Ông Tịnh lắc đầu ngay :

- Thế còn mẹ con ở đây thì sao? Ba không thể để mẹ con nằm ở đây một mình đâu Tịnh Phương à.

Lại thêm một vấn đề nữa được đặt ra, Tịnh Phương cũng thấy cha mình có lý. Thế thì cô chỉ vào thành phố học có một mình mà thôi. Cô sẽ nhớ ba, nhớ mẹ biết là bao nhiêu. Và cô cũng nhớ luôn cả vùng đất bình yên này, nhớ con soonh hiền hòa đã làm bạn với cô suốt cả

thời ấu thơ.

Ông Tịnh chợt nói :

- Vào thành phố học thì con sẽ không cô đơn đâu, trong đó có anh em Thuận, Thoại nữa mà.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Cũng không như ở nhà đâu ba, các anh ấy còn phải học chứ có rảnh rỗi mà làm bạn với con đâu.

- Nhưng mà các anh có thể tới chơi với con, anh em con thân thiết với nhau như thế cơ mà.

Tịnh Phương gật đầu :

- Con biết rồi, ba cứ yên tâm. Lúc trước con đã cạm nghĩ, chỉ muốn sống bình yên ở nơi này. Nhưng bây giờ thì con đã hiểu ra, con sẽ làm theo lời ba.

Ông Tịnh tròng mền nhìn con gái :

- Vậy mới là con gái của ba chứ. Thế chừng nào thì con nộp học sơ thi đại học ?

- Nộp trong tuần này, ba ạ.

Thế con có dự định thi vào trường nào chưa ?

- Con sẽ thi vào khoa ngoại ngữ, có được không hở ba ?

Ông Tịnh gật đầu :

- Tùy con, con thích ngành nào thì cứ thi vào ngành đó. Con là con gái, và cũng giỏi ngoại ngữ thì thi vào đó là được rồi. Con cứ làm hồ sơ đi, nếu có gì khó khăn thì cứ nói với ba.

Tịnh Phương nghiêng đầu true cha :

- Con đâu có quên ba là một cây ngoại ngữ đâu, nhất định là con sẽ phải cầu cứu tới ba rồi.

Ông Tịnh mỉm cười mà lòng thầm nghĩ, không biết ông có giúp gì được cho con gái mình nữa không đây. Bao nhiêu năm nay ông vẫn thường đọc sách báo bang ngoại ngữ và nghe tin tức trên các đài phát thanh nước ngoài. Nhờ thế mà vốn ngoại ngữ của ông cũng không tệ. Và ngay từ khi còn bé Tịnh Phương đã được ông hướng dẫn nên chắc mai này, khi học trên đại học, con bé cũng chẳng gặp khó khăn gì nhiều đâu.

Tịnh Phương chợt nghiêng đầu nghe ngóng, rồi cô nói với ông Tịnh :

- Bác Mẫn qua chơi đó ba.

- Sao con biết ?

Ông Tịnh ngạc nhiên khi nghe Tịnh Phương nói thế mà oanh thì lại chẳng thấy bóng dáng một ai. Tịnh Phương cười cười :

- Một chút nữa bác ấy sẽ xuất hiện cho ba coi.

Đúng như lời Tịnh Phương vừa nói, ngay khi đó thì ông Mẫn hiện ra trong tầm nhìn của ông Tịnh. Ông Tịnh bật cười nói với người bạn hàng xóm của mình :

- Anh coi, anh chưa xuất hiện thì Tịnh Phương đã biết là có anh tới rồi.

Ông Mẫn ngồi xuống bên cạnh ông Tịnh cũng cười :

- Tịnh Phương phân biệt tiếng chân của từng người trong nhà tôi hay lắm đấy.

Ông Tịnh ngạc nhiên :

- Sao đây, con gái còn có tài này nữa hay sao ? Đâu nói cho ba nghe coi những người trong nhà bác Mẫn đi như thế nào ?

Tịnh Phương cười :

- Có gì đâu mà tài hử ba ? Con chỉ dựa vào tính tình của mỗi người mà suy ra thôi. Này nhé, bác trai thì bước chân nặng và vội vã. Bác gái thì vừa chậm rãi vừa nhẹ nhàng, nếu không để ý thì có khi không biết ngay cả khi bác đã đến bên cạnh mình.

- Thế còn các anh thì sao ?

- Anh Thuận thì bước chân không nặng như bác trai nhưng cũng vội vã như thế, còn anh Thoại bước chân lại chậm rãi nhưng chắc chắn.

Ông Tịnh cứ ngẩn người ra mà nghe con gái nói, ông không ngờ Tịnh Phương lại nhạy bén như thế. Thật là con bé giống vợ ông ngay cả những đặc tính như thế này. Nỗi nhớ người vợ yêu quý lại cuộn lên trong lòng ông. Nhưng ông Tịnh đã biết kiềm chế được mình. Ông cười thật to :

- Thế còn ba thì sao, con nhân xét coi nào ?

- Ba thì đi chân chậm rãi nhưng bước chân cũng nặng nề không thua gì bác tri đâu.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười thú vị, nỗi buồn như vội đi một phần. Ông Mẫn nhìn Tịnh Phương :

- Phương này, bác gái gọi cháu đấy. Hình như bà ấy có để phần món gì cho cháu hay sao đấy.

Tịnh Phương nhảy lên :

- Vậy mà nãy giờ bác không nói, thế nào bác gái cũng có bánh cho cháu đây mà.

Nói xong, cô chạy nhanh vào trong :

Ông Tịnh nhìn bạn cười :

- Lớn xác như thế mà vẫn cứ như trẻ con đấy thôi.

Ông Mẫn cười :

- Chú gả chồng cho cháu Phương cũng được rồi đấy.

Ông Tịnh gật đầu :

- Tôi cũng không khó tính đâu anh ạ. Nếu cháu nó thương cậu nào dang hoàng thì tôi cũng không ngăn cản đâu.

Ông Mẫn nhìn bạn :

- Nếu một trong hai thành con của tôi thương cháu Phương thì chú có gả không ?

Ông Tịnh gật đầu không do dự :

- Tôi còn mong ước gì hơn, chỉ sợ các cháu nhà anh chê cháu Phương nhà tôi quê mùa ấy chứ.

Ông Mẫn lắc đầu :

- Làm sao mà lại có thể chê cháu Phương là quê mùa được ? Cháu nó giản dị ấy chứ. Nhưng để tôi nói cho chú biết, hai thành con tôi đều rất quý Tịnh Phương đấy. Không khéo chúng nó đến đánh nhau mất.

Ông Tịnh cười to :

- Vậy thì để cho My Nương chọn vậy, hể Tịnh Phương thương đứa nào thì mình gả cho đứa đó. Nhưng trước mắt Tịnh Phương nhà tôi còn phải thi vào đại học đã, chúng ta đừng nói chuyện này trước mặt con bé anh ạ. Hãy để cho cháu học xong rồi hãy tính vẫn chưa muộn mà.

Ông Mẫn đồng ý ngay, hai thằng con trai của ông vẫn chưa học xong cơ mà. Cưới vợ cho chúng bây giờ thì làm sao chúng có thể nuôi được gia đình khi mà bản thân mỗi đứa vẫn phải bám vào cha mẹ.

Ru giấc mộng đời

Chương 4

Tịnh Phương thả cây chổi tàu cau xuống, cô vớ tay ra phía sau đập nhẹ vào lưng cho đỡ mỏi. Thật là khổ với cái sân rộng như thế này, bởi vì cứ mỗi lần quét lá thì cô lại thấy mỏi như hết cả người. Mà nào có quét ít đâu, mỗi ngày phải hai lần là ít.

- Nè cháu gái . . .

Giọng một người nào đó gọi ở ngoài cổng khiến Tịnh Phương phải quay lại nhìn, và cô vội vã đi ra ngoài khi thấy một người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng đang đứng ở đó. Cô e dè hỏi :

- Thưa bà, bà kiếm ai ạ ?

Người phụ nữ tươi cười :

- Đây có phải nhà của ông Tịnh không hở cháu ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Vâng ạ, bà muốn gặp ba cháu ạ ?

Người phụ nữ gật đầu :

- Phải cô là bạn của ba mẹ cháu hồi trước. Cũng khá lâu rồi cô không đến đây.

Tịnh Phương vội vã mở cổng rào :

- Mời bà vào nhà chơi, ba cháu đi khám bệnh gần đây thôi chắc cũng sắp về rồi đó.

Người phụ nữ đi theo Tịnh Phương vào nhà, vừa đi bà ta vừa nói.

- Cô tên là Mỹ Hương, cháu cứ gọi cô là cô Hương được rồi.

Tịnh Phương đưa khách vào đến phòng khách, cô nói với bà Mỹ

Hương :

- Mời cô ngồi chơi :

Tịnh Phương đi nhanh vào nhà trong để lấy nước ra mời khách. Hôm nay chỉ có mình cô ở nhà vì vú Thanh cũng đi thăm một người bà con đến chiều mới về.

Tịnh Phương trở ra phòng khách với khay nước trên tay. Bước chân cô đang bình thường bỗng khựng lại vì thấy bà Mỹ Hương đang thấp nhang trên bàn thờ mẹ cô.

Thắp nhang xong bà Mỹ Hương quay lại bà ngồi với đôi mắt ươn ướt :

- Cô nhớ mẹ cháu quá.

Tịnh Phương đặt ly nước trước mặt bà Mỹ Hương và lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà. Hành động vừa rồi của bà Hương làm cô bốt đi một chút thành kiến với bà. Vì ngay từ khi gặp bà, cô lại không thấy mình có cảm tình với bà ta.

- Tên cháu là gì ?

- Thừa bà cháu là Tịnh Phương.

Đôi mày công và đậm đen của bà Mỹ Hương thoáng cau lại, nhưng rồi nó lại ruỗi ra thật nhanh, bà cười nhẹ :

- Cô nhớ rồi cái tên này của cháu là do mẹ cháu đặt đấy.

Điều này thì Tịnh Phương không hề biết, thế mà tại sao bà ta lại biết nhỉ ? Cô mở to đôi mắt nhìn bà Mỹ Hương :

- Sao cô lại biết như thế ạ ?

Bà Mỹ Hương lại cười :

- Sao cô lại không biết, cô là bạn thân của mẹ cháu mà.

Tịnh Phương nói một câu vô nghĩa :

- Thế ạ !

Bà Mỹ Hương vẫn tươi cười :

- Hồi đó, mẹ cháu và cô thân nhau lắm đấy. Hai nhà đi lại với nhau luôn, nên khi cháu ra đời cô cũng có mặt. Chỉ khi ba mẹ cháu dọn về đây cô mới không gặp mẹ cháu thường nữa. Nhưng ngày mẹ cháu mất cô cũng đến để tiễn đưa người bạn thân nhất của mình.

Tịnh Phương lắc đầu:

- Hồi đó cháu còn nhỏ quá nên không nhớ được chuyện gì cả.

Tịnh Phương cố tìm lại trong ký ức để nhớ lại một chút gì về những ngày tháng xa xưa đó, nhưng tất cả chỉ là một vùng trắng xóa mênh mông. Nhưng không hiểu sao cô lại tin là người đàn bà này nói thật về chuyện bà đã dự đám tang mẹ mình, một chút gì đó quen quen nơi bà ta làm Tịnh Phương thấy khó chịu trong lòng.

Bà Mỹ Hương lại hỏi khi thấy Tịnh Phương cứ mãi trầm ngâm :

- Cháu đang nghĩ gì thế ? Có phải cô nhắc đến mẹ cháu làm cho cháu buồn hay không? Nếu như thế thì cô xin lỗi cháu.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Không phải thế đâu ạ, chuyện mẹ cháu mất đã là sự thật lâu rồi. Có buồn thì mẹ cháu không còn nữa ạ. Nhưng có một điều là cháu thấy bà quen quen, không biết là cháu đã gặp bà ở đâu rồi đó ?

Bà Mỹ Hương có vẻ suy nghĩ, rồi bà chợt tỏ ra kinh ngạc :

- Cháu thấy cô quen à ? Chẳng lẽ cháu lại nhớ được cô như thế ?

Tịnh Phương ngạc nhiên :

- Bà nói như thế là sao ạ ?

- Là hồi mẹ cháu mất, cô có đến và gặp cháu ở sân sau kia kìa. Cháu đang chơi với một cậu bé độ bốn, năm tuổi gì đó. . .

Tịnh Phương đoán :

- Nếu thế thì chắc là cháu đang chơi với anh Thoại đó, nhà anh ấy ở ngay phía sau nhà cháu.

Bà Mỹ Hương tò mò :

- Cậu Thoại đó còn ở đây không ?

- Gia đình anh ấy thì vẫn còn ở đây, nhưng anh ấy và anh trai đang học ở Sài Gòn.

Bà Mỹ Hương gật gù :

- Thế à, vậy còn cháu thì học tới đâu rồi ?

Tịnh Phương lễ phép thưa :

- Thưa bà cháu thi tốt nghiệp xong, tháng sáu cháu sẽ thi đại học ạ.

Bà Mỹ Hương kêu lên ra vẻ ngạc nhiên lắm :

- Cháu trông còn nhỏ như thế này mà đã chuẩn bị thi vào đại học rồi cơ à ? Thế mà cô lại cứ nghĩ cháu mới chỉ học hết cấp hai thôi chứ.

Tịnh Phương cười nhẹ, cô không đáp lời bà Mỹ Hương vì cô cảm thấy nơi người đàn bà này có một cái gì đó không thật. Nhưng đó mới chỉ là cảm nhận của cô, Tịnh Phương cũng không biết có phải là thật hay không ?

Bà Mỹ Hương lại nói tiếp :

- Mà Phương này, cô là bạn của mẹ cháu, cháu cứ gọi cô là cô chứ đừng dùng tiếng bà, nghe xa lạ lắm.

Tịnh Phương ngạc nhiên nhìn bà Mỹ Hương một thoáng, bà ta có ý gì khi nói thế nhỉ ? Mẹ cô không còn nữa thì sự có mặt của bà ta ở đây nào có mục đích gì nữa đâu ? Thế mà bà ta lại muốn thân thiện với cô. Kể cũng thật lạ.

Nghĩ thầm thế thôi chứ Tịnh Phương cố giữ nét mặt thản nhiên để bà Mỹ Hương không biết được mình đang nghĩ gì. Cô gật đầu :

- Vâng thưa cô, nếu cô cho phép thì cháu sẽ gọi như thế.

Bà Mỹ Hương khoái trá trong lòng. Con gái của Thoại Chi hiền thật đấy, bà nói gì nó cũng nghe như thế thật là tốt. Nếu như thế này thì mục đích của bà ta có thể thực hiện được đây.

Thật ra, chẳng phải vì tình bạn mà bà Mỹ Hương có mặt ở đây. Bà đến đây là có mục đích hẳn hoi, vì hiện nay bà rất cần một nơi để nương tựa.

Khi còn học chung, bà Mỹ Hương đã thầm yêu Tịnh, bạn trai của cô bạn gái thân thiết của mình nhưng trong lòng Tịnh chỉ có mỗi một mình hình bóng của Thoại Chi, còn ngoài ra tất cả những cô gái khác đối với anh chỉ là bạn bè mà thôi, Mỹ Hương cũng thế.

Tuy mỗi khi gặp Thoại Chi thì Tịnh lại gặp Mỹ Hương, nhưng lúc nào anh cũng đối xử chừng mực với cô và luôn giữ một thái độ có thể nói là xa cách. Trong khi đó Mỹ Hương yêu Tịnh một cách cuồng điên. Cô tìm đủ mọi cách để tiếp cận với Tịnh, nhưng những việc cô làm lại càng làm anh lẩn tránh cô hơn.

Cuối cùng khi đám cưới Thoại Chi và Tịnh diễn ra thì khi đó, Mỹ Hương mới chịu nhận là mình đã thua cuộc. Cô cũng nhanh chóng lập gia đình, nhưng khác với Thoại Chi, cô lấy chồng không phải vì tình yêu mà vì tiền bạc. Một cuộc sống đầy đủ đã đến với cô nhưng không có vị ngọt ngào của tình yêu.

Cuộc đời vẫn cứ bình lặng trôi nếu như mới đây, trong gia đình bà Mỹ Hương không xảy ra biến cố. Ông Mạnh chồng bà đã làm ăn thua lỗ. Một phần là vì ông tin lời bạn bè, phần khác do thói quen vung tiền qua cửa sổ của mọi người trong nhà đã làm cho ngày càng khánh kiệt.

Từ khi chuyện làm ăn không còn được như ý muốn thì gia đình bà Mỹ Hương đã thực sự rơi vào tình trạng đổ vỡ. Ông Mạnh thì bám vào một người đàn bà khác để vươn lên, bà Mỹ Hương thì lao vào những cuộc đổ đên để tìm cách kiếm ra tiền. Nhưng tiền đâu không thấy mà chỉ thấy của cải trong nhà cứ lần lượt đội nón ra đi và nợ thì ngập đầu.

Cuối cùng thì chuyện gì phải đến đã đến, ông Mạnh và bà Mỹ Hương đã đưa nhau ra tòa để trả tự do lại cho nhau. Căn nhà được bán để trả nợ và chia đôi. Bà Mỹ Hương thực sự lo lắng khi số tiền trong tay mình quá ít ỏi so với gia sản có trong tay ở những tháng ngày huy hoàng trước đây, nếu không nói là kể như không thể có. Bà phải cố suy tính để tìm cho mình một cách sinh sống.

Suy đi nghĩ lại, bà Mỹ Hương thấy không còn cách nào khác là phải dựa vào một người đàn ông để mà sống. Vì từ xưa tới giờ bà có biết làm một việc gì để kiếm ra tiền đâu. Nhưng biết tìm ai bây giờ ? Đó

mới là chuyện đáng để nói chứ !

Cuối cùng, bà Mỹ Hương cũng biết được tin tức của ông Tịnh. Và những tin này đã thực sự làm bà choáng váng. Tuy ngày xưa bà yêu ông Tịnh thế, nhưng ngày ấy ông cũng chỉ là một bác sỹ nghèo. Vả lại, bà đang sống trong nhung lụa thì chuyện tình yêu cứ xếp tận trong đáy lòng chứ lòi ra làm gì. Nhưng bây giờ thì lại khác, bà đã hoàn toàn tay trắng và ông Tịnh thì đang là một tỷ phú nhờ vào sức lực của mình.

Thế là hôm nay, bà Mỹ Hương tìm cách đến nơi này với mục đích rõ ràng ! Tuy ông Tịnh có sống nơi thôn dã thật đấy, nhưng chắc chắn là tương lai của bà và con gái bà sẽ được bảo đảm nếu như bà chinh phục được ông. Vả lại, bà còn cách nào để lựa chọn nữa đâu. Nào phải bà còn xuân sắc như ngày xưa ! Chỉ ngại con gái của Thoại Chi nếu nó là đứa sắc sảo. Nhưng nay thì bà yên tâm rồi vì Tịnh Phương trông rất hiền lành.

Tiếng xe vang lên ngoài cổng làm cả Tịnh Phương và bà Mỹ Hương đều quay nhìn ra ngoài cổng. Tịnh Phương nói với bà khách :

- Ba cháu về đó thưa cô.

Nói xong Tịnh Phương đứng lên và đi ra ngoài cửa đón ba. Cô thông báo ngay khi ông vừa bước lên bậc thềm :

- Ba có khách đó ba !

Ông Tịnh ngạc nhiên :

- Ai hờ con ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Con không biết cô ấy, chỉ nghe cô ấy nói là bạn của mẹ ngày xưa.

Ông Tịnh choàng tay qua vai con gái :

- Thế thì ba cũng không biết đâu.

- Em mà anh Tịnh cũng không biết hay sao ?

Câu nói của ông Tịnh đã lọt vào tai Mỹ Hương vì bà đứng ngay cửa.

Và bà đã lên tiếng hỏi ngay khiến ông Tịnh ngớ người ra nhìn. Ông tự hỏi thầm, ai mà xưng hô tự nhiên như thế nhỉ ?

Nhưng rồi khi nhìn thấy Mỹ Hương, ông Tịnh nhận ra ngay người quen. Ông thoáng thấy lạ vì người khách không mời này. Ông không bao giờ có thể nghĩ là bà Mỹ Hương lại có thể hạ cố tới thăm cha con ông ở nơi quê mùa như thế này, vì bà vốn là một người phụ nữ sinh ra để sống trong nhung lụa mà.

Một thoáng bắn khoan hiện lên trong đầu ông Tịnh, nhưng rồi ông không thể nào tìm ra cho mình một lời giải đáp.

Ru giấc mộng đời

Chương 5

Vốn là một người hiếu khách nên tuy rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của bà Mỹ Hương, ông Tịnh vẫn tỏ ra vồn vã. Ông reo lên :

- À ngon gió nào đã thổi cô tới đây vậy Mỹ Hương ?

Bà Mỹ Hương yếu điệu bước ra, bà đưa tay ra trước mặt ông Tịnh :

- Nhớ cha con anh quá, em tới thăm không được sao ?

Ông Tịnh bắt tay bà Mỹ Hương và ông cười lớn :

- Cha con tôi không dám nhận cái hân hạnh đó đâu, cô mà nhớ cha con tôi thì Saigon để cho ai nhớ ?

Ngồi xuống ghế ông Tịnh trao chiếc túi xách cho Tịnh Phương :

- Con mang cất cho ba rồi coi có gì thì làm cơm đãi cô Hương đi con.

Bà Mỹ Hương vội vã xua tay :

- Không cần phải khách sáo như thế đâu, em đâu phải là khách mà đãi với đằng.

Ông Tịnh vẫn cười thật vô tư :

- Nói là đãi cô cho oai thế thôi chứ ở nơi thôn quê này thì có gì mà đãi cô, cũng chỉ là cơm rau cơm mắm mà thôi.

Bà Mỹ Hương gật đầu :

- Vậy mà ngon đó anh, chứ tụi em ở Saigon lười đi chợ nên cứ mua thịt chất đầy trong tủ lạnh. Bữa cơm nào cũng chỉ thấy toàn là thịt, ngán ời là ngán.

- Vậy thì hôm nay cô ăn thử một bữa cơm mắm của cha con tôi coi có ăn được hay không cho biết – Quay sang Tịnh Phương ông giục – Con vào làm cơm đi.

Tịnh Phương đi vào trong nhà rồi, ông Tịnh lại thân mật hỏi bà Mỹ Hương :

- Thế nào, dạo này cuộc sống của cô thế nào ?

Mỹ Hương lắc đầu :

- Chán lắm anh ơi, em đang định về đây mua nhà ở đó.

Ông Tịnh bật cười :

- Cô nói toàn chuyện không tưởng, cô mà về đây thì chắc là Saigon không còn ai ở nữa quá.

- Thế mà thật đó, em về đây ở thật đó. Anh coi có ai muốn bán một căn nhà nho nhỏ anh hỏi mua giùm em.

Nét mặt bà Mỹ Hương nghiêm chỉnh quá khiến ông Tịnh hoang mang, ông nhìn bà chăm chú :

- Sao thế ? Gia đình cô có chuyện gì à ? Cô về đây ở mà chồng cô đồng ý sao ?

Bà Mỹ Hương buồn bã :

- Chúng em chia tay nhau rồi, cóa còn sống chung nữa đâu !

Ông Tịnh kinh ngạc hỏi lại :

- Sao thế ? Sao lại có chuyện như thế ?

Bà Mỹ Hương lắc đầu :

- Chuyện dài dòng lắm, để hôm nào em nói cho anh nghe.

- Thế chuyện cô định chuyển về đây ở là thật à ?

Bà Mỹ Hương gật đầu ngay :

- Là thật chứ sao không ? Em chán ở thành phố lắm rồi.

- Thế còn nhà cửa của cô trên ấy thì sao ?

- Làm gì còn nhà, anh Mạnh làm ăn thất bại, tụi em lại nợ nần tứ giãng nên phải bán nhà để trả nợ. Còn lại một ít thì chúng em chia nhau rồi mạnh ai nấy sống.

Ông Tịnh ngẩn người trước cảnh ngộ của bà Mỹ Hương, ông thật không ngờ chuyện đời lại xoay chuyển như thế. Một người luôn sống trong nhung lụa giàu sang như bà Mỹ Hương, giờ đây lại là một kẻ tay trắng. Thật không thể nào tin được !

Ông Tịnh tỏ ra thông cảm với bà Mỹ Hương, giọng ông ngậm ngùi :

- Hai người lớn thì như thế, còn các cháu thì sao ?

Bà Mỹ Hương cúi mặt như để che dấu đôi mắt ướt của mình :

- Em chỉ có một cháu gái, tạm thời em đang gửi cháu ở nhà một người em. Đợi khi nào em ổn định xong chỗ ở rồi mới tính đến chuyện của cháu.

- Thế cô định làm sao bây giờ ?

Bà Mỹ Hương buồn rầu :

- Em cũng không biết ở đâu và làm gì bây giờ nữa, nhớ đến Thoại Chi ở đây em đánh liều đến để coi có cách nào làm ăn được ở đây không ? Em định mua một căn nhà nho nhỏ để ở rồi sau đó mới tính tiếp được. Nhưng nếu mua nhà ở thành phố thì em không đủ tiền nên chỉ có cách là ra ngoại ô thôi.

Ông Tịnh gật đầu :

- Tuy ở đây đất đai dạo này cũng lên giá nhưng so với thành phố thì cũng rất rẻ. Vì thế có mua đất ở đây cũng được. Nhưng rồi cô có thể làm được việc gì, vì ở đây chỉ có thể trồng trọt hoặc chăn nuôi mà thôi.

- Em cũng biết vậy, nhưng dẫu sao ở nơi này vẫn có một con đường cho em sống chứ cứ ở mãi thành phố thì chỉ vài tháng nữa là em sẽ không còn một đồng nào đâu.

- Vậy thì cô muốn mua đất như thế nào ? Nhiều hay ít ? Có cần sẵn nhà hay không ?

Bà Mỹ Hương đáp ngay như thể câu trả lời đã được định sẵn trong đầu bà :

- Em không đủ khả năng để mua đất đâu, chỉ cần mua một căn nhà nhỏ để ở là được rồi.

Ông Tịnh trầm ngâm, ông có vẻ suy nghĩ :

- Nếu như thế thì cũng hơi khó đấy, vì ở đây họ bán thường là cả công. Cô có thể đợi ít lâu được không ?

- Nếu cần phải đợi thì đương nhiên là em phải đợi rồi, nhưng phải nhanh nhanh nên chứ không là em hết cả tiền mất. Vì hiện nay em đang thuê phòng để ở tạm, mà anh biết rồi đó, đất Saigon thì nhà thuê đâu có rẻ.

Ông Tịnh đưa tay lên sờ cằm mỗi khi ông gặp phải một vấn đề nan giải nào đó. Cuối cùng ông nói với bà Mỹ Hương sau khi đã cân nhắc thẫm trong lòng :

- Thuê phòng ở thành phố thì đúng là mắc rồi đó, nhưng có thể làm cách nào khác bây giờ. Hay là thế này . . .

Ông Tịnh buông lửng câu nói bà Mỹ Hương sốt ruột hỏi ngay :

- Cách nào hở anh ?

- Nếu cô không ngại thì có thể ở tạm nhà tôi ít lâu. Ở đây cũng rộng rãi mà nhà lại ít người. Ít hôm nữa Tịnh Phương cũng lên thành phố học rồi, nhà lại càng vắng vẻ.

Bà Mỹ Hương mừng rỡ trong lòng, thật là một cơ hội bằng vàng. Một tia sáng thật lạ lóe lên trong mắt bà, nhưng bà che giấu ngay không để ông Tịnh nhận thấy. Tuy nhiên, bà cũng đủ khôn ngoan giấu đi niềm vui của mình để tỏ ra ngần ngại :

- Em thì có gì mà phải ngại, nhưng nếu như em ở đây thì có gì bất tiện cho anh không?

Ông Tịnh vẫn vô tư :

- Tôi thì không sao, vì hầu như tôi rất ít khi ở nhà. Thường thì tôi tới trại chăn nuôi hoặc ra thăm vườn nếu không đi khám bệnh. Chỉ đến bữa ăn tôi mới về nhà mà thôi.

- Vậy thì anh cho em ở tạm ít lâu vậy, khi nào mua được nhà em sẽ dọn đi ngay.

Ông Tịnh gật đầu :

- Chuyện đó thì để tính sau, còn bây giờ cứ vậy đi nhé. Thế bao giờ cô có thể đến đây ở ?

Bà Mỹ Hương suy nghĩ giây lát rồi trả lời :

- Chắc là vài bữa nữa thôi, vì cuối tháng em phải trả nhà. Mà bây giờ

thì cũng hai mươi lăm rồi, còn mấy ngày nữa đâu.

Tịnh Phương đã làm cơm xong, cô bước ra khi câu chuyện của hai người vừa dứt :

- Mời ba và cô vào dùng cơm ạ.

Ông Tịnh đứng lên ngay, ông giơ tay ra mời bà Hương :

- Mời cô vào ăn bữa cơm mắm với cha con tôi.

Ngồi vào bàn ăn, ông Tịnh gấp cho bà Mỹ Hương một miếng cá và nói :

- Ở đây thì cha con tôi không có thịt mời cô đâu, nếu muốn ở đây thì cô phải tập ăn cá mắm cho quen đấy.

Bà Mỹ Hương tươi cười :

- Anh cứ nói thế chứ đâu phải cứ ở Saigon là có phải chỉ thích ăn thịt thôi đâu. Em cũng thích ăn cá lắm chứ, nhưng mà ít khi em được ăn cá tươi như thế này lắm. Thường là ăn cá đã được ướp đá không à.

Ông Tịnh cười :

- Thế thì ở đây có điểm hơn thành phố rồi đó, cô sẽ được ăn trái cây vừa mới hái trên cây xuống và cá thì mới bắt trên sông lên. Tha hồ mà tươi roi rói.

- Thế là ngon rồi, mà lại có lợi cho sức khỏe nữa đấy – Trả lời ông Tịnh xong, bà Mỹ Hương đột ngột quay sang Tịnh Phương – Phương này, cháu làm thức ăn ngon lắm.

Tịnh Phương giật mình, vì từ nãy đến giờ cô hơi thấy lạ trước câu chuyện của cha mình và người phụ nữ này. Cô thật không sao hiểu nổi, mới chỉ gặp mặt bà ta lần đầu mà cô không thấy có một chút thiện cảm nào với bà ta. Trong đầu cô cứ mãi suy nghĩ mông lung nên khi bà Mỹ Hương hỏi, cô ngơ ngác không biết là bà ta đã hỏi cô điều gì. Cô ngập ngừng hỏi lại :

- Cô hỏi cháu gì ạ ?

Bà Mỹ Hương lắc đầu :

- Không cô nào có hỏi cháu điều gì đâu. Cô chỉ muốn khen cháu giỏi vì nấu ăn ngon mà thôi.

Tịnh Phương cười nhẹ :

- Mấy món ăn đơn giản này thì có gì mà giỏi hử cô ?

- Thế mà cô thấy ngon hơn bao nhiêu bữa tiệc đất tiền mà cô đã ăn ở Saigon đấy.

- Chắc là do cô lạ miệng đấy thôi chứ cứ ăn mãi như thế này thì cháu chắc là cô sẽ không khen như thế đâu.

Bà Mỹ Hương cười với vẻ đắc ý :

- Để rồi cháu coi cô có ngán như cháu nói không nhé !

Tịnh Phương lầy lăm lẹ, bà ta nói như thể là có ý gì nhỉ ?

Như hiểu được điều này làm con gái băn khoăn, ông Tịnh giải thích :
- Phương này, lát nữa con dọn căn phòng vẫn dành cho khách nghỉ để cô Hương ở lại ít lâu nhé.

Tịnh Phương ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô Hương ở đây hờ ba ? Sao lại như thế ạ ?

Ông Tịnh xua tay :

- Con không cần phải hỏi lý do, chỉ cần biết rằng cô Hương là bạn thân nhất của mẹ con, và bây giờ cô cần một sự giúp đỡ.

- Thế này Phương à, cô . .

Ông Tịnh ngắt ngang lời bà Mỹ Hương :

- Cô không cần phải nói bây giờ, khi nào cần thì tôi sẽ nói cho cháu biết. Tịnh Phương à, vì một lý do riêng, cô Hương sẽ ở tạm nhà ta ít lâu đợi thu xếp một chỗ ở mới. Con chỉ cần biết như thế thôi và con hãy cố gắng một chút để giúp cô có thể tìm được sự thoải mái ở đây.

Tịnh Phương âm ức, ba cô và người đàn bà này có gì mà phải giấu cô như vậy nhỉ ? Nhưng vốn nể sợ ba từ nhỏ đến giờ, Tịnh Phương không dám hỏi thêm. Cô đành phải gật đầu và cúi mặt để ba đừng nhận thấy sự bất mãn của mình :

- Con biết rồi thưa ba.

Ông Tịnh gật đầu, ông không nhận ra vẻ khác lạ nơi con gái. Nhưng bà Mỹ Hương thì đã nhận thấy điều đó. Không nói ra nhưng trong lòng bà đang có một sự cân nhắc. Phải làm thế nào để có thể không chế được con bé này, đó là suy nghĩ của bà hiện giờ.

Ru giấc mộng đời

Chương 6

Cái tin ông Tịnh sẽ cưới bà Mỹ Hương tới tai Tịnh Phương như một tiếng sét đánh thẳng vào đầu cô. Như không tin vào những điều vừa nghe là sự thật. Tịnh Phương hỏi lại cha :

- Ba vừa nói gì vậy ba ?

Ông Tịnh điềm đạm đáp :

- Thì ba đã nói rồi đó, ba sẽ cưới vợ, Và người mà ba cưới là cô Hương đó.

Lần này thì Tịnh Phương dù không muốn tin cũng phải tin là tai mình vừa nghe cái tin này thật. Cô bỗng dưng trở lên cà lăm một cách ngang xướng :

- Ba . . . ba . . . nói . . nói cái . . .cái gì ?

Ông Tịnh nhìn con gái, có lẽ ông cũng hiểu là con mình sẽ bị bất ngờ và ông không lạ trước phản ứng của Tịnh Phương. Choàng tay qua vai con gái, ông dịu dàng nói như giải bày :

- Phương à, ba đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới nói với con chuyện này đây. Từ trước tới nay, chưa bao giờ cha lại có ý nghĩ sẽ lập gia đình lần nữa. Vì tận trong lòng ba, chưa bao giờ ba lại quên mẹ con một giây phút nào cả. Dù ba đang làm gì thì hình bóng mẹ con cũng luôn luôn hiện diện trong tâm trí của ba . . .

Tịnh Phương đã bình tĩnh lại, cô cắt ngang lời cha :

- Thế thì sao bây giờ ba lại có ý định kết hôn lần nữa ? Nếu vậy thì ba đã quên mẹ con rồi hay sao ?

Ông Tịnh lắc đầu :

- Ba không bao giờ quên mẹ con cả. Trong lòng ba, mẹ con vẫn là hình ảnh duy nhất.

Tịnh Phương cười nhạt :

- Ba nói không quên mẹ, thế mà ba lại cưới vợ nữa. Chẳng phải là ba đang mâu thuẫn với chính mình đấy sao ?

- Không phải như thế đâu, Phương à, Chỉ vì những ngày qua ba chợt thấy mình cô đơn quá. Khi con đi vắng, còn lại một mình ba trong căn nhà đầy những kỷ niệm về mẹ con này ba mới chợt nhận ra sự cô độc của mình. Rồi ba lại chạnh nghĩ một ngày nào đó con phải theo chồng, khi đó thì ba sẽ sống với ai đây ?

Lại một lần nữa, Tịnh Phương cắt ngang lời ông Tịnh :

- Con sẽ không lấy chồng, mà dù có lấy chồng chẳng nữa thì con cũng không rời xa ba đâu.

Ông Tịnh lắc đầu :

- Không phải là chuyện con có sống gần ba hay không, mà ở đây ba muốn nói đến chuyện ba rất cần có người chia sẻ với ba rất nhiều điều trong cuộc sống. Có những chuyện ba không thể nói với con hoặc một ai khác ngoài người đầu gối tay ấp với mình. Và lại, những khi trái nặng trĩu trời, con có thương yêu ba đến mấy cũng không thể bằng người phụ nữ đã gắn bó với ba được.

Tịnh Phương đã bắt đầu rơi nước mắt :

- Sao lại không được, con có thể chia sẻ với ba tất cả mọi điều. Và con là người thân gần gũi với ba nhất chứ còn ai nữa đâu.

Ông Tịnh dỗ dành con gái :

- Phương à, ba biết là con rất yêu ba. Cả ba cũng thế, ba yêu con nhất trên đời này. Nhưng dù thế nào đi nữa thì con hiểu cho ba, ba cũng không thể sống một mình mãi được. Ba cần có một người phụ

nữ của riêng mình con ạ.

Tiếng khóc Tịnh Phương vỡ ra :

- Thì từ bao nhiêu năm nay chỉ có hai cha con sống với nhau cũng vui vẻ vậy chứ có sao đâu, vậy mà bây giờ ba lại nói như thế thì con thật không hiểu nổi. Hay là tại con đi học xa nhà nên ba ở nhà một mình buồn, nếu như vậy con sẽ không đi học nữa đâu.

Ông Tịnh hoảng hốt :

- Phương à, con nói như thế có nghĩa là con không hiểu ba rồi. Con là con gái của ba, dĩ nhiên là ba yêu thương con nhất trên đời này rồi. Nhưng ba cũng phải có cuộc sống của ba nữa chứ !

Tịnh Phương òa lên khóc thật to :

- Con không hiểu, con không biết gì hết. Con chỉ biết một điều là ba đã quên cả hai mẹ con con rồi. Ba đã bị người đàn bà đó mê hoặc mất rồi.

Nói xong, Tịnh Phương bỏ chạy ra khỏi phòng. Ông Tịnh dậm đứng lên theo để chạy theo con gái, nhưng rồi ông lại ngần ngừ rồi ngồi trở xuống. Con gái ông đang bị kích động, thôi thì hãy để nó khóc cho vơi đi nỗi bức xúc trong lòng. Khi đó thì ông mới kể chuyện với nó được.

Thật ra, không phải trong thâm tâm ông Tịnh muốn lập gia đình lần nữa, vì trong lòng ông lúc nào cũng có hình bóng Thoại Chi hiện diện dù cho bà bỏ ông mà đi đã nhiều năm nay. Tình yêu ông dành cho bà đã tiếp thêm sức mạnh cho ông đủ vững vàng để sống một mình với hình bóng của bà.

Nhưng rồi sự hiện diện của một người phụ nữ trong nhà đã đánh thức bản năng của ông Tịnh sống dậy. Dù sao thì ông cũng chỉ là một con người bình thường, một người đàn ông với sức khỏe thật sung mãn. Sự gần gũi với bà Mỹ Hương, cộng thêm sự ân cần của bà dành cho ông đã làm ông nhớ lại những tháng ngày ngọt ngào xưa cũ, khi ông vừa mới kết hôn.

Bà Mỹ Hương vẫn kề cận bên ông với tư cách là một người bạn, nhưng sự khéo léo của bà đã làm ông Tịnh chao đảo. Và chuyện phải đến đã đến khi trong nhà có hai người. Tuy bà Mỹ Hương đã coi đó chỉ là một chuyện bình thường và không ràng buộc gì ông Tịnh hết, nhưng ông vẫn thấy mình phải có trách nhiệm. Và hơn nữa, tận trong tâm trí ông, ông cũng muốn mình có một người để chia sẻ những buồn vui của cuộc đời.

Tuy trước đây ông Tịnh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu bà Mỹ Hương, nhưng ông cũng đoán biết được tình cảm bà dành cho mình ngày ấy. Giờ đây, thấy bà tỏ ra quan tâm tới mình, ông hiểu là bà vẫn

còn dành tình cảm cho ông. Và như thế, ông Tịnh lại càng thấy chuyện sống chung với bà là một điều nên làm. Vì tình cảm bấy nhiêu năm bà đã dành cho ông, tại sao ông lại không thể đáp trả khi mà bây giờ, ông không còn bị ràng buộc vì bất cứ điều gì !

Ông Tịnh không thể nào hiểu được trong lòng bà Mỹ Hương nghĩ gì, ông cũng không thể nào biết được mục đích của bà là gì khi đến tìm ông. Vì thế, ông đã nhất quyết với ý định của mình.

Câu nói của Tịnh Phương đã lọt vào tai bà Mỹ Hương khi bà vừa đi từ trong ra tới cánh cửa ngăn giữa hai phòng, bà đứng ngay lại và nép vào bức tường để nghe trộm xem hai cha con họ nói gì. Nhưng Tịnh Phương đã bỏ chạy ra ngoài, còn lại một mình ông Tịnh đang ngồi thừ ra đó với vẻ suy nghĩ thật căng thẳng.

Đứng lại một chút, bà Mỹ Hương chậm chạp tiến ra ngoài. Và giả vờ như không biết chuyện gì xảy ra, bà vui vẻ hỏi :

- Ủa Tịnh Phương không có ở đây à ? Em lại cứ tưởng là hai cha con anh đang nói chuyện với nhau chứ ?

Ông Tịnh quay lại :

- À , nó vừa mới ở đây xong. Hình như nó chạy ra ngoài hay sao ấy !

Bà Mỹ Hương ngồi xuống trước mặt ông Tịnh, bà nhìn ông và chợt sửng sốt như vừa nhận ra một điều gì đó :

- Có chuyện gì vậy anh ?

Ông Tịnh vội và lắc đầu :

- Có chuyện gì đâu.

Bà Mỹ Hương nghiêm mặt :

- Anh đừng giấu em, chuyện gì xảy ra thế ? Chẳng phải là cha con anh vừa nói chuyện với nhau hay sao ?

Ông Tịnh vốn dĩ không hề biết nói dối, vì thế ông bối rối gật đầu :

- Ừ thì tôi vừa nói chuyện với Tịnh Phương xong.

- Thế cha con anh đã nói những gì với nhau mà trông anh có vẻ khổ sở thế ?

Ông Tịnh lắc đầu lần nữa :

- Thì cũng chỉ là những câu chuyện bình thường thôi chứ có gì đâu mà tôi phải khổ sở? Em chỉ giỏi tưởng tượng . . .

- Em không tưởng tượng đâu mà em thấy rõ ràng như thế ! Có phải là anh đã nói với con chuyện của chúng ta ?

Ông Tịnh vụng về gật đầu, bà Mỹ Hương lại lần tới :

- Và Tịnh Phương đã phản đối ?

Ông Tịnh tránh ánh mắt sáng quắc của bà Mỹ Hương đang nhìn thẳng vào mắt mình bằng cách lơ đãng nhìn ra ngoài sân. Ông sợ bà ta đọc được sự thật trong mắt của mình:

- Không phải như thế . . . chỉ tại con bé bất ngờ nên hơi ngỡ ngàng, thế thôi.

Bà Mỹ Hương lắc đầu, mắt bà lóe lên một tia nhìn sắc lạnh :

- Anh đừng giấu em, em không phải là con nít để không biết điều đó. Nhưng em đã nói với anh rồi, anh không phải vì em mà miễn cưỡng như thế đâu.

Ông Tịnh vội vã lắc đầu :

- Mỹ Hương à, em đừng nói như thế. Tôi không có gì là miễn cưỡng cả mà tôi hoàn toàn tự nguyện đấy chứ. Nhưng chỉ vì Tịnh Phương chưa hiểu ra thôi, nhưng tôi sẽ thuyết phục con bé . . .

- Anh không cần phải vội vã đâu, Tịnh Phương không chấp nhận chuyện của chúng ta cũng không sao. Chỉ cần anh bằng lòng sống như thế này thì em cũng thấy mãn nguyện lắm rồi. Bao nhiêu năm nay không có anh bên cạnh, em cũng có thể vượt qua được. Bây giờ được sống gần bên anh thì em có ao ước gì hơn nữa đâu.

Ông Tịnh cảm động, bà Mỹ Hương yêu ông đến thế sao ? Bà đã ôm giữ hình ảnh của ông trong lòng bà bấy nhiêu năm, giờ lại phải chịu thiệt thòi vì cuộc sống không danh không phận nữa sao ? Không được, ông không thể để cho bà phải chịu thiệt thòi như thế được. Nhất định ông phải tạo cho bà cuộc sống đàng hoàng, để những ngày cuối đời này, cả ông và bà có những ngày tháng hạnh phúc dù là muộn màng.

Tịnh Phương không bằng lòng chuyện ông và bà Mỹ Hương vì con bé đã nghĩ như thế là ông đã hết yêu Thoại Chi. Nhưng đâu phải như thế ! Vì tuy có sống chung cùng bà Mỹ Hương thì tình yêu ông dành cho Thoại Chi vẫn muôn đời bất diệt trong tim ông. Nhưng Thoại Chi đã rời xa ông mãi mãi, ông không thể bỏ mặc cuộc đời mình như thế mãi được.

Nhìn bà Mỹ Hương với ánh mắt ấm áp, ông Tịnh trầm giọng :

- Em đừng nói thế, tôi biết mình phải làm gì mà. Tôi sẽ nói chuyện với con gái cho nó hiểu ra mọi chuyện.

Bà Mỹ Hương khản khoản :

- Nhưng anh phải hứa với em là đừng thúc ép hay bắt buộc con điều gì nhé. Nếu nó không bằng lòng thì thôi, chúng ta cứ sống như thế này cũng được. Chỉ cần được ở bên anh, được chăm sóc anh là em thấy vui rồi.

Ông Tịnh với tay qua mặt bàn để nắm tay bà Mỹ Hương :

- Em cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ không để em phải chịu thiệt thòi đâu. Chúng ta đã già rồi, không còn như tụi trẻ để phải yêu cuồng sống vội như chúng. Nhưng chúng ta cũng cần có một mái ấm chứ.

Tôi cũng không muốn kéo dài cuộc sống đơn độc này mãi nữa rồi.

Bà Mỹ Hương chột ngáp ngừng :

- Anh Tịnh à, em muốn hỏi anh điều này . . .

Ông Tịnh gật đầu :

- Em cứ hỏi đi !

Ánh mắt bà Mỹ Hương long lanh. :

- Nếu như không gặp lại em, anh có tìm cho mình một phụ nữ khác hay không ?

Ông Tịnh trầm ngâm :

- Tôi . . . cũng không biết, nhưng thật lòng thì nếu tôi không gặp em, tôi cũng không nghĩ đến chuyện này đâu. Vì bao nhiêu năm nay tôi đã sống rất yên ổn với hình ảnh và tình yêu của Thoại Chi.

Bà Mỹ Hương mỉm cười hạnh phúc :

- Cảm ơn anh, chỉ cần nghe anh nói như thế là em đã biết được tâm lòng của anh đối với em như thế nào rồi.

Ông Tịnh ngáp ngừng :

- Nhưng mà Mỹ Hương này, tôi cũng có điều cần nói với em đó . . .

Bà Mỹ Hương sốt sắng nói ngay :

- Anh cứ nói đi !

- Tôi cũng muốn em biết một điều là cho tới bây giờ, tôi vẫn không thể quên được hình bóng Thoại Chi. Vì thế, tôi muốn nói với em là tôi sẽ sống rất tốt với em, nhưng trái tim tôi không thể dành trọn vẹn cho em được đâu.

Mắt bà Mỹ Hương thoáng tối đi, nhưng vốn là người khôn khéo nên ngay lập tức bà đã giấu đi cảm xúc của mình. Bà gật đầu :

- Anh đừng nói như thế, cả hai chúng ta đều không thể quên được Thoại Chi đâu. Mãi mãi cô ấy sẽ còn trong lòng chúng ta, em không lấy điều đó làm buồn đâu. Vì cô ấy cũng là người bạn thân thiết nhất của em cơ mà.

Ông Tịnh cười có vẻ thoải mái :

- Như thế là tôi thấy yên tâm rồi, em hãy cứ vui vẻ mà song chứ không phải lo lắng bất cứ một điều gì nữa cả. Mọi chuyện cứ để mặc tôi thu xếp.

Bà Mỹ Hương tình tứ nhìn ông :

- Ở bên anh thì em không có gì phải lo lắng hết.

Ông Tịnh im lặng không nói gì thêm, trong lòng ông nhẹ được một mối bận tâm khi nói ra được với bà Mỹ Hương về tình cảm của mình đối với Thoại Chi. Nhưng còn Tịnh Phương, ông biết phải nói như thế nào để con bé chấp nhận chuyện này mà không cảm thấy tổn thương nhỉ ?

Ru giấc mộng đời

Chương 7

Tựa lưng vào gốc cây vú sữa, Tịnh Phương thẩn thờ đưa mắt nhìn ra xa tới nơi cuối vườn. Khung cảnh nơi quen thuộc này sao hôm nay âm ảm quá. Không hiểu tại trời đất hay tại lòng cô đang bời bời nổi đốn đau ?

Thế là cha cô đã quyết định rồi đó, ông đã tìm cho mình một tình yêu mới và tình yêu dành cho mẹ cô chắc là đã hết nơi ông rồi.

Mà cũng phải thôi, Tịnh Phương cay đắng nghĩ. Bởi vì mẹ cô đã mất lâu rồi mà, làm sao cha cô cứ mãi chung tình với một người không còn tồn tại trên dương thế được ! Trong khi đó người đàn bà bên cạnh ông vẫn còn quyến rũ quá mà, vẫn còn đủ sức đánh bật hình ảnh mẹ cô trong trái tim ông, dù rằng trước đây ông đã từng khẳng định là tình yêu ông dành cho mẹ cô sẽ không bao giờ chấm dứt.

Thế là từ nay Tịnh Phương này sẽ chỉ còn lại một mình. Vì cha cô đã có cho mình một hạnh phúc khác. Thế thì cô làm gì còn chỗ đứng trong lòng ông nữa. Chắc là cô cũng sẽ bị lãng quên như mẹ cô mà thôi.

Nghĩ tới đây Tịnh Phương thấy lòng quặn lại. Nước mắt cô đã bắt đầu rơi xuống. Người đàn bà đó thật đáng sợ ! Giá như đừng có bà ta thì cuộc sống của cha con cô vẫn cứ êm ả trôi qua chứ có đâu lại gặp sóng gió như thế này. Càng nghĩ Tịnh Phương càng thấy hối hận vì hôm đó đã để bà Mỹ Hương vào nhà. Giá như cô đừng mềm lòng để tin lời bà ta. Thế nhưng chỉ cần nghe bà ta nhắc đến mẹ là Tịnh Phương không còn biết e dè nữa rồi. Bà ta là bạn của mẹ cơ mà, làm sao lại có thể không cho bà ta vào được ?

Nhưng tại sao bà ta là bạn của mẹ lại quyến rũ cha của cô ? Bà ta không còn nghĩ gì đến mẹ cô nữa hay sao ? Hay là bà ta đến đây không phải là vì mẹ cô mà cha cô mới chính là người mà bà ta cần gặp ? Vì khi gặp cha cô rồi, tại sao bà ta lại bám riết lấy ông ?

Cô rút hai chân lại, Tịnh Phương gục đầu xuống đầu gối của mình để thấy nỗi đau đang ngấm dần vào từng tế bào của mình. Nước mắt đã đầm ướt hai gò má, và giờ đây đã chảy dài trên hai đầu gối của cô.

Tịnh Phương thêm có một vòng tay để che chở cho mình. Nhưng có ai đâu ?

- Tịnh Phương, con làm gì mà ngồi ở đây ?

Tịnh Phương giật mình ngược lên khi có tiếng của bà Mẫn vang lên bên tai. Nhưng cô chưa kịp nói gì thì bà đã hốt hoảng ngồi xuống thụp xuống bên cô, rồi rít hỏi :

- Con sao thế Phương ? Con đau ở đâu à ? Sao không nói với ba con ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Con không có đau . . .

- Thế sao con khóc ? Con có chuyện gì buồn à ?

Nỗi buồn bị bà Mẫn chạm đến, nước mắt Tịnh Phương lại như nước lũ tràn bờ. Cô lại òa lên khóc như mưa khiến bà Mẫn lại một phen rít rít :

- Nào, nào . . . Tịnh Phương à, có gì thì con từ từ nói cho bác nghe chứ cứ khóc như thế này thì làm sao mà bác biết được. Con gái ời, thôi nín đi rồi nói coi ai đã bức hiếp gì con.

- Không ai bức hiếp con hết . . .

- Thế thì chuyện gì đã xảy ra ? Ba con mắng con hả ?

- Không phải, mà là ba con hết thương con rồi.

Bà Mẫn thoáng thốt :

- Sao thế ? Sao ba con lại hết thương con ?

Tịnh Phương bệu bạo :

- Vì ba con đã có người đàn bà khác rồi. Ba con hết yêu mẹ con rồi bác ời !

Bà Mẫn thở ra, tưởng đâu chuyện gì ghê gớm lắm. Thì ra là chuyện này !

Thật ra, bà Mẫn cũng nghe chuyện ông Tịnh định tục huyền rồi. Vì có chuyện gì mà ông không tâm sự với chồng bà đâu, thật lòng thì ông bà Mẫn cũng tán thành chuyện ông Tịnh cưới vợ lần nữa, vì ông đã sống cô đơn quá lâu rồi. Thời gian mười ba, mười bốn năm thì không dài là bao so với cả một đời người. Nhưng là những tháng ngày sống cô độc thì quả là khủng khiếp. Thế mà chỉ với hình bóng người vợ yêu và với đứa con gái bé bỏng, ông Tịnh đã vượt qua một chặng đường dài như thế đó.

Giờ đây ông Tịnh muốn tìm cho mình một hạnh phúc mới thì điều đó là chính đáng. Bà Mẫn cũng nhận thấy như thế, chỉ có điều bà hơi e ngại cho ông Tịnh khi biết người đàn bà mà ông Tịnh cưới. Không biết rồi đây cuộc sống của ông và Tịnh Phương sẽ như thế nào ?

Có điều, đó chỉ là ý nghĩ riêng của bà. Bà không thể nào để cho Tịnh Phương biết nỗi băn khoăn của mình được mà phải khuyên nhủ cô thôi.

Vuốt nhẹ mái tóc dài của Tịnh Phương, bà Mẫn khẽ khàng khuyên

nhủ :

- Phương à, con không thể ngăn cản ba con được đâu. Ông phải có hạnh phúc của mình chứ.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Chữ từ hồi nào tới giờ ba con không hạnh phúc sao ? Con vẫn luôn yêu thương và chăm sóc cho ba, có để ba con phải buồn bực một điều gì đâu.

- Nhưng tình cảm cha con thì không đủ đâu, Phương ạ. Ba con phải có một tình yêu chứ.

- Thì tình yêu của mẹ con đó, không đủ hay sao mà ba còn phải đi tìm cho mình một tình yêu mới. Ba con muốn phản bội mẹ con mà ! Bà Mẫn nhìn Tịnh Phương với ánh mắt bao dung :

- Sao lại nói như thế hử con ? Ba con nào có phản bội mẹ con bao giờ đâu nào ?

Tịnh Phương phẫn nộ :

- Còn như thế nào mới gọi là phản bội ? Ba đã quên mẹ con để đến với một người đàn bà khác rồi đó, bác không thấy sao ?

- Con đừng nói như thế, Tịnh Phương à. Vì như thế con đã quá khắc nghiệt đối với ba con đấy. Chẳng phải là mẹ con mất đã lâu rồi hay sao ? Và chừng ấy năm ba con sống với hình bóng mẹ con đã là quá sức đối với một người đàn ông, con ạ. Tình yêu ba con dành cho mẹ con sẽ không bao giờ mất đi đâu, mà chỉ là được cất giấu để chờ thành một điều thiêng liêng nhất của ba con. Giờ thì ba con đã gặp được một người phụ nữ hợp ý với mình, con phải mừng cho ba con mới đúng chứ Phương ?

Tịnh Phương nhìn bà Mẫn với ánh mắt lạ lùng như thể bà vừa nói một điều kỳ quặc nhất trên đời :

- Sao con lại mừng khi mà con đang mất ba con ?

- Làm sao con mất ba con được, ba con vẫn còn đó và vẫn thương yêu con đó thôi – Hạ giọng xuống bà Mẫn nói như dỗ dành – Phương à, con phải thông cảm cho ba con chứ, làm sao mà ba con có thể ở một mình mãi như thế được ?

- Làm sao mà ba con lại có một mình ? Còn con nữa chi ?

Bà Mẫn bật cười :

- Làm sao con có thể sống với ba con mãi được ? Con còn phải lấy chồng nữa chứ !

Tịnh Phương lắc đầu, cô khẳng định thật mạnh mẽ :

- Con sẽ không lấy chồng ! Con sẽ ở với ba con mãi mãi như thế này !

- Không được đâu con ạ, chưa gặp được người mà con yêu thương

nên con mới nói như vậy thôi. Mai này, khi đã gặp được tình yêu của mình rồi, khi đó con lại thấy ân hận vì đã ngăn cản ba con mà coi. Thôi, nghe lời bác đi. Đừng phản đối chuyện của ba con nữa. Hãy vui vẻ lên để ông ấy yên tâm, ba con không bao giờ hết yêu thương con đâu. Nhưng trong cuộc đời đầy sóng gió này, con không thể là một người để chia sẻ với ba con những khó khăn của cuộc sống đâu. Ba con cần phải có một người hiểu ba con, biết chia sẻ buồn vui với ba con. Mà sau này thì con cũng thể thôi, con cũng sẽ có được một người cho riêng mình như thế.

Tịnh Phương trĩu buồn :

- Con sẽ không cần ai khác ngoài ba con cả. Nếu ba con đã không cần tới con nữa thì con đành phải chấp nhận số phận của mình thôi. Nhưng con sẽ không chấp nhận người đàn bà ấy đâu.

Bà Mẫn lại khuyên nhủ :

- Đừng như thế mà làm cho ba con buồn, Phương ạ. Ba con vẫn yêu con, nhưng ba con vẫn cần phải có người đàn bà cho riêng mình. Con đừng lẫn lộn hai thứ tình cảm đó là làm khổ cha con và tự làm khổ mình.

Tịnh Phương cay đắng :

- Chỉ có con khổ thôi chứ ba con thì không đâu. Ông đang hạnh phúc, vui vẻ mà.

Bà Mẫn lắc đầu, bà hết biết nói gì với cái tính ngang ngạnh của Tịnh Phương nữa rồi. Nhưng bà không thấy cô làm như thế là quá đáng, vì bà biết rõ tình cảm của cha con Tịnh Phương. Bao nhiêu năm nay, Tịnh Phương chỉ biết có cha mà thôi. Giờ lại lâm vào hoàn cảnh này, thử hỏi sao cô bé lại không bị hụt hẫng cho được. Nhưng bảo ông Tịnh phải ở vậy mãi để cha con vui vẻ với nhau thì cũng không thể được. Ông đã hy sinh cả đời thanh xuân của mình vì con gái rồi cơ mà.

Bà Mẫn đứng lên, bà kéo tay Tịnh Phương đứng lên theo mình :

- Thôi đi vào nhà bác chơi kéo tới rồi con gái à.

Khẽ rút tay khỏi tay bà Mẫn Tịnh Phương lắc đầu :

- Thôi để con về bên nhà.

Bà Mẫn năn nì :

- Thì sang nhà bác chơi một lúc đi mà.

Tịnh Phương cương quyết :

- Con muốn về nhà mình, bác ạ. Mai con sẽ sang bên bác chơi.

Biết không thể lay chuyển được Tịnh Phương, bà Mẫn phải gật đầu :

- Thôi được, con vào nghỉ đi. Sáng mai rồi sang nhà bác chơi nhé !

Trở vào nhà, Tịnh Phương đi thẳng vào phòng riêng của mình. Cô

không nhìn thấy bà Mỹ Hương đang nhìn theo cô bằng ánh mắt thật sắc.

Ngã ập người trên giường. Tịnh Phương để mặc cho nước mắt mình ứa ra. Dù cô vẫn biết là những lời nói của bà Mẫn là chính đáng, nhưng trong lòng cô vẫn không thể chấp nhận được điều đó. Vì suy cho cùng, cô nào có muốn mất cha mình đâu !

Tiếng gõ cửa vang lên làm Tịnh Phương giật mình, cô vội lau nước mắt ngồi lên và hỏi vọng ra :

- Ai đó !

Tiếng bà Mỹ Hương vọng vào :

- Là cô đây, Tịnh Phương !

Tịnh Phương khựng người khi biết người muốn tìm cô là bà Mỹ Hương, bà ta tìm cô là gì thế nhỉ ? Thế nhưng Tịnh Phương không có thì giờ suy nghĩ để tìm hiểu xem ý đồ của bà Mỹ Hương là gì vì bà ta đã lại lên tiếng thúc hỏi :

- Phương à, cô vào được không ?

Tịnh Phương đành phải đứng lên để bước ra mở cửa, bà Mỹ Hương bước ngay vào. Bà hỏi :

- Cô nói chuyện với cháu một chút được không ?

Tịnh Phương đành phải gạt đầu :

- Mời cô vào.

Ngồi xuống chiếc ghế duy nhất kê trước chiếc bàn nhỏ trong phòng, bà Mỹ Hương cất giọng :

- Phương này, cô có chuyện này muốn nói với cháu . . .

- Cô cứ nói đi ạ !

Làm ra vẻ ngại ngùng, bà Mỹ Hương ngần ngừ một lúc rồi nói :

- Thật ra thì cô rất ái ngại khi nói chuyện này với cháu, nhưng cô nghĩ là phải nói thôi chứ nếu cứ để như thế này thì giữa cô và cháu lại không thể có được sự thông cảm với nhau được. Vì thế mà dù cháu có buồn cô thì cô cũng phải nói với cháu . . .

Ngừng lại một chút như để theo dõi phản ứng của Tịnh Phương, nhưng thấy cô vẫn ngồi im. Bà Mỹ Hương lại tiếp :

- Có phải là cháu không tán thành chuyện ba cháu và cô ?

Câu hỏi thẳng vào vấn đề của bà Mỹ Hương làm Tịnh Phương bất ngờ không trả lời được. Cô cứ ngồi im mà nhìn bà ta khiến bà Mỹ Hương lại nói tiếp :

- Cháu không trả lời với cô, nhưng thái độ im lặng của cháu đã cho cô biết trong lòng của cháu nghĩ gì rồi. Thật ra, khi cô tới đây ở thì cô chỉ nghĩ tới chuyện nhờ sự giúp đỡ của ba cháu thôi. Nhưng rồi nhìn thấy sự cô quạnh của ba cháu, không biết từ lúc nào cô đã không

còn kiềm giữ được con tim của mình. Cô thương yêu ba cháu rất thật lòng, Tịnh Phương ạ. Vì thế, nếu như cháu không phản đối chuyện giữa cô và ba cháu thì hay biết mấy. Vì cô nhất định sẽ chăm sóc ba cháu thật tốt, và sẽ làm cho ba cháu hạnh phúc. Còn cháu, cháu là con của người bạn gái thân nhất của cô, lại cũng là con của người mà cô đang yêu thương. Thế thì không có lý nào cô lại không yêu thương cháu cả. Vì thế, nhất định là cô sẽ không làm cho cháu phải thất vọng đâu.

Những điều bà Mỹ Hương vừa nói làm Tịnh Phương cứng họng không thể nói được một lời nào để phản đối. Dù rằng trong lòng cô hiện giờ rất muốn nói lên những lời ngược lại với bà ta. Làm sao có thể chứng minh được những điều bà ta vừa nói là sự thật ? Làm sao có thể tin tưởng được là bà ta sẽ yêu thương cha con cô hết lòng. Phần Tịnh Phương thì không nói làm gì, nhưng ai dám đảm bảo là bà ta sẽ lo cho ba cô, hay rồi ba cô sẽ lại là một người làm ra tiền cho bà ta tiêu xài. Cứ nhìn cung cách của bà ta thì rõ, làm sao một người chừng diện như thế lại thật lòng muốn gắn bó nơi thôn dã này ?

- Tịnh Phương à !

Bà Mỹ Hương đã bước sang ngồi bên mép giường sát với Tịnh Phương, bà ta cất giọng êm ái gọi cô làm cô phải trả lời :

- Dạ ! Cô muốn hỏi gì cháu ạ ?

- Cháu rất thương yêu ba cháu phải không ?

Tịnh Phương lặng lẽ gật đầu, bà Mỹ Hương lại nói tiếp :

- Cô cũng thế, cô yêu ba cháu hết lòng. Vì thế, cả hai cô cháu chúng ta sẽ cùng yêu thương ba cháu và làm cho ba cháu hạnh phúc nhé, có được không hở Tịnh Phương ?

Tịnh Phương còn biết nói năng gì hơn nữa trước câu nói của người đàn bà này. Bà ta đang nói là rất thật lòng thương yêu ba cô kia mà. Thế thì làm sao mà cô có thể lắc đầu cho được ?

Cuối cùng thì Tịnh Phương đành phải chấp nhận một chuyện mà lòng cô không muốn một chút nào.

Ru giấc mộng đời

Chương 8

Thế là bà Mỹ Hương trở thành vợ ông Tịnh bằng một lễ cưới nho nhỏ, đơn giản được tổ chức ngay tại nhà ông với vài ba người bạn thân thiết. Bà Mỹ Hương không muốn lễ cưới của mình lại được tổ chức sơ sài như thế, và bà muốn chứng tỏ cho mọi người, nhất là với người chồng cũ của mình là dù cho có là lần lấy chồng thứ hai, bà vẫn là người phụ nữ được tôn sùng, được trân trọng.

Thế nhưng bà Mỹ Hương đã lầm vì cứ tưởng là đòi hỏi của mình sẽ được ông Tịnh chấp nhận. Bà ngọt ngào hỏi ông :

- Anh à, chúng ta tổ chức lễ cưới ở nhà hàng nào bây giờ ?

Ông Tịnh lắc đầu ngay lập tức :

- Không tới nhà hàng nào cả mà chỉ làm tại nhà mình đây thôi.

Bà Mỹ Hương kêu lên :

- Như vậy đâu có được, nơi này xa thành phố quá. Khách khứa đi lại bất tiện lắm.

Ông Tịnh thản nhiên trả lời :

- Tôi đâu có mời những người khách ở đó đâu mà ngại bất tiện, tôi chỉ mời vài ba người bạn thân thiết ở đây mà thôi.

- Thế nhưng bạn bè anh ở Saigon thì sao ? Chẳng lẽ anh không mời ?

Ông Tịnh lắc đầu :

- Những người bạn đó đã lâu không gặp rồi, bây giờ tôi cũng không muốn làm phiền tới họ mà làm gì !

Bà Mỹ Hương tức tối nhìn ông Tịnh, bà không thể nào ngờ sự thể lại diễn ra như thế này. Bà những tưởng là ông Tịnh sẽ nghe theo mọi điều bà đòi hỏi, nào ngờ ông lại khăng khăng làm theo ý mình. Nhưng vì mục đích của mình, bà đành phải nén lòng để

nhìn ông. Nhưng bà vẫn cố gắng tìm cách :

- Bạn anh đã thế, nhưng còn bạn bè của em thì sao ? Em không thể không mời những người bạn thân của em được. Mà những người đó đều ở tại Saigon hết cả.

Ông Tịnh nhìn bà :

- Thì cô cứ mời, nếu những người đó là bạn thân thiết với cô, tôi nghĩ là họ sẽ không nề hà gì đâu.

- Nhưng mà em không muốn họ tới nơi này để nhìn thấy cảnh sống của em như thế này ?

Bà Mỹ Hương buột miệng la lên, và ngay lập tức bà biết mình đã lỡ lời. Bà Mỹ Hương đưa tay lên bịt miệng ngay lại, nhưng ông Tịnh đã nghiêm nghị nhìn bà :

- Cuộc sống của tôi là như thế này đây, tôi không có gì sai trái hay xấu xa để phải che giấu mọi người cả. Nếu cô thương tôi như cô đã nói thì cô cũng phải chấp nhận cuộc sống này, còn nếu không thì cũng chưa muộn đâu nếu cô đổi ý !

Bà Mỹ Hương bật lên khóc :

- Anh nói như vậy là có ý gì ? Chẳng lẽ anh lại muốn chia tay với em hay sao ? Như vậy là anh đâu có yêu thương gì em, anh chỉ thương hại em thôi.

Ông Tịnh ôm nhẹ bà Mỹ Hương vào lòng, ông dỗ dành :

- Đừng như thế, Hương ạ. Tôi cũng thương yêu em nên mới tính đến chuyện sống lâu dài với em chứ. Nhưng chúng ta đều đã lớn tuổi hết rồi, lại nữa, người nào cũng đã một lần lập gia đình rồi rã ròi. Tôi và em cũng đều đã có con gái lớn như nhau nên tôi nghĩ là chúng mình không nên phô trương nữa mà làm gì. Không lẽ tôi và em cứ sống với nhau như thế này thì thiệt thòi cho em quá nên tôi chỉ định làm một bữa tiệc nho nhỏ để giới thiệu em với những người thân thiết và để cho em có một danh phận rõ ràng mà thôi. Thật tình, bây giờ tôi ngại phải đóng một vai trò gì đó trước mặt mọi người lắm,

nhất là cái vai trò chú rể chỉ hợp với mấy cậu thanh niên mà thôi.

Những lời ông Tịnh nói tuy nhỏ nhẹ mà cứng rắn khiến bà Mỹ Hương cứng họng không biết nói sao. Bà còn biết phải đòi hỏi gì nơi ông nữa bây giờ, vì bà biết, nếu làm căng thì có thể ông sẽ bỏ luôn cả cái ý định tái hôn của mình. Như thế thì bà sẽ mất hết.

Làm ra vẻ phục tùng, bà nhỏ nhẹ nói với ông Tịnh :

- Anh đã nói như vậy thì em biết phải làm sao bây giờ, em đành phải vâng lời anh mà thôi.

Ông Tịnh cười nhẹ :

- Vậy mới đúng là vợ hiền chứ nếu cứ cãi lời thì làm sao có thể sống chung được.

- Thế hồi trước Thoại Chi có cãi lời anh bao giờ không ?

Cái tên thân yêu vừa được Mỹ Hương buông ra làm lòng ông Tịnh chùng xuống. Ông đã cất giấu cô vào một góc sâu thẳm nhất của trái tim, thế mà Mỹ Hương còn khơi gợi lại cho nhức nhối niềm đau. Ông lắc đầu :

- Đừng nhắc đến Thoại Chi nữa, em ạ ! Cô ấy đã rời xa chúng ta lâu rồi mà.

- Em xin lỗi anh, em sẽ không nhắc nữa đâu.

Ông Tịnh cười nhẹ, ông lãng sang chuyện khác như để xoa dịu người sắp làm vợ ông :

- Đám cưới không tổ chức rình rang, nhưng lễ vật thì tôi vẫn lo đầy đủ cho em. Em có vừa ý không ?

Bà Mỹ Hương yếu điệu cười :

- Thì chúng ta là vợ chồng mà, anh cho em thứ gì em cũng thích hết.

Ông Tịnh lắc đầu :

- Tôi thì không biết mua sắm những thứ đó đâu, em tự đi mua vậy !

Bà Mỹ Hương suy tính trong đầu thật nhanh, nếu để bà tự đi mua thì cũng có cái lợi là có thể dư ra một số tiền. Nhưng như thế thì sẽ phải tùy thuộc vào số tiền ông Tịnh đưa cho bà. Chi bằng đòi ông dẫn đi mua, khi đó bà sẽ lựa chọn theo ý mình thì sẽ có lợi hơn.

Nghĩ thế bà cũng lắc đầu :

- Em không muốn tự mình đi mua những thứ đó đâu. Nếu anh muốn cho em thứ gì thì hoặc là anh tự mua, hoặc là anh cùng với em đi chọn.

Lần này thì ông Tịnh nhượng bộ ngay, ông gật đầu :

- Được để hôm nào rảnh chúng ta sẽ đi mua – rồi ông lại cười cười nói tiếp – Chúng ta già rồi, mua sắm cũng chỉ để làm của mà thôi. Nhưng khi nào con gái chúng ta lấy chồng, nhất định tôi sẽ cho tổ chức lễ cưới thật lớn, thật sang trọng.

Một thoáng mây mờ kéo qua mắt bà Mỹ Hương, bà cười gượng hỏi lại :

- Là Tịnh Phương hở anh ?

Ông chăm chăm nhìn bà :

- Cả Mỹ Chi nữa, nếu như ba nó cho phép anh làm điều đó.

Bà Mỹ Hương lại thấy vui trong lòng, thì ra ông không hề phân biệt con cái mà còn có ý lo cả cho con gái của bà. Bà cười thật tươi :

- Chắc chắn là ba nó sẽ không thể ngăn cản được rồi, vì Mỹ Chi đi theo em chứ có chịu sống với ba nó đâu.

Ông Tịnh đứng lên :

- Chuyện đó thì khi nào tới sẽ tính, tôi sẽ không hẹp hòi với các con đâu. Còn bây giờ thì tôi phải qua nhà anh Mẫn một chút, em cứ

nghỉ ngơi đi !

Bước sang nhà ông Mẫn, ông Tịnh gặp cả hai vợ chồng ông ta đang ngồi nơi phòng khách. Ông Mẫn vồn vã :

- Vào chơi, chú Tịnh. Chúng tôi đang uống thử thứ trà cháu Thuận mới mua về đây.

Ông Tịnh ngồi xuống ghế, ông đỡ lấy tách trà từ tay ông Mẫn và uống một ngụm nhỏ. Ông tấm tắc khen :

- Trà ngon đấy chứ.

Ông Mẫn nói như khoe :

- Nghe cháu Thuận nói là thứ trà này làm tại đây nhưng theo công thức hợp tác của Đài Loan đấy.

Ông Tịnh gật gù :

- Công nhận là Thuận cũng sành điệu ghê nhỉ, chọn thứ trà rất ngon để mua cho ba mẹ.

Bà Mẫn khiêm tốn :

- Cũng là của ai cho nó rồi nó mang về cho chúng tôi chứ nó cũng có biết mua đâu. Để một lát tôi gói một ít cho chú mang về nhà mà uống.

Ông Tịnh từ chối :

- Cảm ơn chị, tôi cũng không có thời gian và ngẫu hứng để uống trà đâu ạ. Vì có một mình thì uống cũng đâu có gì vui. Để khi nào tôi sang đây uống với anh chị cho vui.

Ông Mẫn cười nhẹ :

- Thế còn cô Mỹ Hương thì sao ? Cô ấy không phải là tri kỷ của chú hay sao ?

Ông Tịnh lắc đầu :

- Cô ấy thì chỉ biết uống rượu và nước ngọt thôi chứ biết gì về trà mà uống. Nhắc tới cô ấy tôi cũng đang phân vân đây anh chị ạ.

Bà Mẫn nhíu mày :

- Thì có gì mà phải phân vân nữa, chú cũng phải có một hạnh phúc cho mình chứ. Mà cô ấy thì yêu thương chú, như thế là tốt rồi.

Ông Tịnh trầm ngâm :

- Tự nhiên tôi lại thấy hoang mang khi mà sự việc đã sắp đặt xong, không hiểu là tôi lấy vợ lần này là đúng hay sai nữa đây. Tôi vừa nhận ra là cô ấy không có cùng một suy nghĩ như tôi, không hiểu là chúng tôi có hạnh phúc không nữa ?

Ông Mẫn chăm chú nhìn ông Tịnh :

- Lại có chuyện gì xảy ra à ?

Ông Tịnh lắc đầu :

- Không, nhưng cô ấy là người thích phô trương chứ không sống đạm bạc như tôi đâu – Ông Tịnh thấp giọng tâm sự - Khi này, chúng tôi nói chuyện với nhau, cô ấy đòi tổ chức một tiệc cưới thật lớn ở một nhà hàng sang trọng trong Saigon kia.

Ông Mẫn gạt gù :

- Chuyện đó thì cũng không có gì là lạ, vì ngày vui thì ai cũng muốn làm cho rỡ rang.

Ông Tịnh lắc đầu :

- Đó là đối với những đôi thanh niên thiếu nữ còn trẻ trung kia kia, chứ chúng tôi cũng đã già rồi còn gì nữa, mà phô trương. Vả lại bao nhiêu năm nay tôi đã quen với lối sống giản dị ở nơi này rồi, bắt tôi phải làm như thế chẳng khác nào đem tôi ra bắt diễn tuồng vậy.

- Thì chú giải thích cho cô ấy hiểu.
- Đương nhiên là tôi phải phân tích cho cô ấy nghe rồi . . .
- Thế cô ấy có chấp nhận ý kiến của chú hay không ?
- Thì cũng phải nghe theo thôi, vì tôi nói nếu không chịu thì cứ sống như thế này mà không cần phải làm gì cả. Vả lại, tôi hứa sẽ mua sắm đầy đủ lễ vật nên cô ấy cũng không đòi hỏi gì thêm nữa.

Ông Mẫn an ủi bạn :

- Cô ấy như vậy thì cũng không khó nói lắm đâu, chỉ cần chú cứng rắn ngay từ đầu chứ đừng nhượng bộ hết đòi hỏi của cô ấy là được rồi.

Ông Tịnh lại thở dài :

- Điều tôi lo lắng là Tịnh Phương không bằng lòng việc tôi với Mỹ Hương lấy nhau.

Tôi ngại chuyện va chạm giữa hai người quá đi.

Bà Mẫn lắc đầu :

- Cô ấy là người hiểu biết, lại là bạn với thím Chi thuở xưa chắc cũng không đến nỗi nào đâu. Tôi nghĩ là cô ấy cũng sẽ yêu thương Tịnh Phương chứ không ghét bỏ đâu.

Ông Tịnh xuôi xị :

- Cũng cầu được như thế.

Bà Mẫn cẩn thận dặn dò :

- Nhưng nếu lỡ có chuyện va chạm xảy ra thì chú phải khéo léo đẩy nhẹ , đừng để cho Tịnh Phương phải tủi thân đấy.

Ông Tịnh gật đầu mạnh mẽ :

- Chuyện ấy thì chị không cần phải nhắc tôi cũng nhớ rồi. Tịnh Phương là tài sản quý giá nhất đời tôi mà, làm sao tôi không nâng niu nó được. Vợ thì có thể không có, nhưng Tịnh Phương thì nhất định phải được cưng chiều.

Bà Mẫn cười :

- Con bé ngoan như thế thì làm sao mà không cưng chiều cho được. Ngay cả gia đình tôi đây, có ai mà không quý con gái chú đâu.

Ông Mẫn chợt nói :

- Đợi Tịnh Phương học xong chú cho chúng tôi con bé nhé ?

Ông Tịnh ngờ ngác :

- Anh nói như thế là có ý gì ?

- Thì chú gả con gái của chú cho con trai của chúng tôi, như thế không phải chú cho chúng tôi Tịnh Phương là gì ?

Ông Tịnh cười :

- Điều đó thì phải tùy thuộc vào chúng nó chứ, tôi làm sao mà có thể quyết định được ?

Ông Mẫn tự tin :

- Tôi thì nhìn thấy điều đó rồi, Tịnh Phương và an hem thằng Thuận rất yêu quý nhau. Nếu chúng ta kết sui gia thì không có gì trở ngại đâu. Nhưng tôi còn phân vân một nỗi . . .

- Chuyện gì làm anh phải khó nghĩ như thế ?

- Là vì theo tôi nhận thấy thì cả hai thằng con trai nhà tôi đều quý và thân thiết với Tịnh Phương. Tôi không hiểu là đứa nào sẽ lọt vào mắt con bé đây ?

Bà Mẫn trề môi chê chồng :

- Thế mà ông cũng nói, ông chẳng biết nhận xét gì cả.

Ông Mẫn quay sang vợ :

- Bà biết thì nói ra coi nào !

Bà Mẫn tỏ ra rành rẽ :

- Đồng ý là cả hai thằng đều yêu quý Tịnh Phương, nhưng Thuận thì chỉ như một người anh lớn đối với con bé thôi chứ không như thằng Thoại đâu. Thoại với Tịnh Phương rất thân thiết, gắn bó với nhau đấy. Bất cứ chuyện gì thì tôi cũng thấy thằng Thoại rù rì với Tịnh Phương, và con bé thì nghe lời thằng Thoại tuyệt đối.

Ông Mẫn nở nụ cười trên gương mặt đang đắm chiêu của mình :

- Chuyện đó thì người làm mẹ như bà phải rõ hơn tôi rồi. Nhưng chúng ta cũng không cần phải lo xa như thế đâu, Tịnh Phương còn học tới ba năm nữa cơ mà. Từ từ rồi chúng nó cũng phải bộc lộ tình cảm của chúng nó ra mà thôi.

Ông Tịnh gật đầu :

- Tôi hứa với anh chị là cháu Phương mà yêu cậu nào trong hai cậu con trai của anh chị thì tôi cũng gả ngay. Con gái tôi mà vào làm dâu của anh chị thì tôi có thể ăn ngon ngủ yên được rồi.

Ông Mẫn pha trò :

- Coi vậy chứ bà nhà tôi cũng sẽ là một bà mẹ chồng khó tính đấy. Chú đừng có mà ý y !

Ông Tịnh cười vui :

- Nhà tôi ngay sát một bên, anh chị mà đối xử với con gái tôi thế nào thì tôi cũng biết ngay chứ. Nếu mà anh chị hà khắc với con gái tôi thì tôi hứa là chẳng những anh chị mất con dâu mà lại còn mất luôn cả con trai nữa đấy. Tôi sẽ bắt cả hai đứa luôn cho anh chị tiếc đấy.

Ông Mẫn cười lớn :

- Chưa gì chú dọa làm tôi sợ quá rồi. Chắc là tôi cũng phải chiều chuộng cô con dâu này hết mình quá.

Bà Mẫn lườm chồng :

- Ăn với nói ! Già cả rồi mà chẳng có ý tứ gì cả.

- Đó chú thấy không ? Bà nhà tôi cũng đâu có dễ tính gì !

Hai người đàn ông phá lên cười. Tiếng cười vang lên trong buổi chiều nhạt nắng làm ông Tịnh thấy tâm hồn mình thư thái. Những nỗi băn khoăn trong lòng ông đã tan biến mất rồi.

Ru giấc mộng đời

Chương 9

Tịnh Phương, bạn không về nhà hay sao ? Hôm nay là cuối tuần rồi mà.

Tịnh Phương uể oải ngồi lên khi nghe Hiền Thực, cô bạn ở chung phòng hỏi.

Cô lắc đầu :

- Phương làm biếng quá à, chẳng muốn về một chút nào cả.

Nghiêng đầu nhìn Tịnh Phương với vẻ tò mò, Hiền Thực thắc mắc :

- Sao lại thế ? Hồi mới lên đây học Phương chỉ mong cho mau tới ngày thứ sáu để về nghỉ cơ mà ?

Tịnh Phương ú ớ không biết trả lời sao với cô bạn thân của mình.

Chẳng lẽ lại khai ra sự thật chuyện nhà ra cho bạn biết hay sao ?

Làm thế thì có khác nào vạch áo cho người xem lưng !

Nhưng không nói lý do thì cũng không được với Hiền Thực đâu, Tịnh Phương biết thế. Vì vốn Hiền Thực không thích cái gì là lấp lửng, nên khi muốn biết một điều gì, cô thường hay hỏi cho đến cùng mới thôi.

Suy nghĩ thật nhanh, Tịnh Phương tìm cách trả lời với bạn :

- Ủ thì mọi khi mình muốn về nhà nhanh nhanh vì có ba mình đợi, nhưng bữa nay ba đâu có ở nhà. Về nhà một mình cũng chán lắm, thà ở đây với Thực cho có bạn có phải là hay hơn không ?

Hiền Thực lại hỏi tiếp :

- Thế ba Tịnh Phương đi đâu mà lại không có nhà ?

Tịnh Phương lại phải tìm cơ :

- Ba Phương đi miền Tây thăm một người bạn thân hồi trước đang bị bệnh Thực à.

Hiền Thục gật gù :

- Thế thì về nhà chán thật đấy, mà ở lại đây phải có mục nào hay hay chứ hai đứa con gái xinh đẹp như tụi mình mà cứ ở nhà nhìn nhau thì chán chết.

Hiền Thục nói năng thật bạo dạn, chẳng giống cái tên Hiền Thục của cô tí nào. Tịnh Phương vốn đã quen với cái kiểu « bạo nói nhưng không bạo làm » của Hiền Thục nên cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Cô lại nằm xuống , vớ lấy quyển sách :

- Bọn mình thì có thiếu gì việc để làm, làm gì có thời giờ dư ra mà ngồi nhìn nhau !

Hiền Thục giật quyển sách trong tay Tịnh Phương :

- Thôi đi học cả tuần rồi bộ không chán hay sao ? Mà giờ này còn ngồi ôm quyển sách nữa. Bộ Phương không sợ « tẩu hỏa nhập ma » hay sao ?

Tịnh Phương ngơ ngác :

- « Tẩu hỏa nhập ma » nghĩa là gì ?

Hiền Thục phá lên cười :

- Công nhận là Phương “ khờ ” thật, có mấy tiếng đó mà cũng không biết. Đó là những loại bệnh dành cho người luyện võ công quá sức mình đến nỗi bị . . . bị . . . tẩu hỏa nhập ma đó mà !

Không biết dùng cách nào để giải thích cho bạn hiểu, Hiền Thục đành nói theo kiểu “huề vốn “. Tịnh Phương lắc đầu

- Giải thích như thế mà cũng làm mặt tài lạnh. Thôi, trả sách cho Phương đi, Phương đang coi đến đoạn hấp dẫn rồi đó.

Chẳng những không trả sách cho bạn, Hiền Thục còn giấu nó sau lưng của mình. Cô lắc đầu :

- Đã nói là hôm nay không học hành gì hết mà.

Tịnh Phương xuống giọng năn nỉ :

- Trả cho Phương đi mà, Hiền Thục.

Hiền Thục cương quyết lắc đầu :

- Đã nói “ không “ là “ không “, Phương đừng có năn nỉ mất công. Bây giờ Phương mau dậy thay quần áo đi, tụi mình đi ra phố chơi.

Tịnh Phương xụ mặt :

- Hiền Thục gì mà không hiền thực chút nào vậy ? Toàn là bắt nạt mình không à ?

Hiền Thục bật cười :

- Cái này không thể gọi là “ bắt nạt “ được mà phải gọi là “ cưỡng bức “. Thực phải bắt buộc Phương đi ra ngoài cho thoải mái mới được chứ cứ chôn người ở trong nhà như thế này thì thật là phí phạm thời gian quá. Tuổi trẻ mình có được bao nhiêu năm tháng đâu, phải tận hưởng chứ chưa gì mà Phương đã muốn sống như một bà cụ hay sao ?

Câu nói của Hiền Thực vừa dứt thì có tiếng xe máy ngừng ngay trước cửa. Tịnh Phương vui mừng nói :

- Đó bạn của Thực tới rủ Thực đi chơi đó, mau trả sách cho mình rồi ra với bạn kéo người ta đợi.

Hiền Thực chưa kịp nói gì thì tiếng gõ cửa đã vang lên. Hiền Thực lên tiếng ngay :

- Vào đi cửa không khóa !

Cách cửa được mở ra, và một thanh niên mò đầu vào. Vừa trông thấy anh, Hiền Thực đã reo to :

- Bạn của Phương chứ không phải là bạn của mình. Hay thật !

Thoại – phải, người thanh niên mới bước vào căn phòng trọ nhỏ bé của hai cô gái là Thoại. Không đợi mời, anh đã ngồi ngay xuống ghế và cười cười :

- Chuyện gì mà Hiền Thực có vẻ vui mừng thế kia ?

Chỉ tay vào Tịnh Phương, Hiền Thực nói với Thoại :

- Em đang bắt nhả Phương đi ra ngoài với em đó anh Thoại. Một buổi chiều đẹp như thế này mà cứ ru rú ở trong phòng như nó thì có phí công không cơ chứ ?

Thoại gật đầu :

- Đúng thế, nhưng Thực cũng không cần phải rủ rê Tịnh Phương nữa đâu. Anh đến để chở Tịnh Phương về nhà đây.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Em không muốn về đâu, anh Thoại ạ !

Không lạ gì tình cảm và suy nghĩ của Tịnh Phương, Thoại không nói gì khác hơn là thấp giọng dỗ dành :

- Sao lại thế hở Phương ? Phải về nhà một chút chứ.

Hiền Thực lại lau chau :

- Nó nói là ba nó không có ở nhà nên nó không muốn về.

Thoại ngạc nhiên :

- Chú Tịnh đi đâu à ?

Tịnh Phương cúi mặt, cô không muốn Thoại đoán biết được sự nói dối của mình :

- Ba em không có nhà đâu.

Thoại nhìn Tịnh Phương thương yêu :

- Chú Tịnh không có ở nhà thì sang chơi bên nhà anh, mẹ anh nhớ em lắm đấy. Cả tuần nay mẹ không được khỏe, đang đợi em về để nói chuyện với bà.

Tịnh Phương hoảng hốt :

- Bác sao mà không khỏe hờ anh ?

Thoại lắc đầu :

- Anh cũng không rõ, chỉ nghe ba nói trong điện thoại vắn tắt mấy câu thôi. Ba nói mẹ nhớ em, nên chiều nay anh sang để chờ em về đấy chứ.

Hiền Thục tán thành ngay :

- Thế là đúng nhất rồi, anh làm ơn chờ nó về nhà dùm em đi. Ở đây hai ngày với gương mặt thảm sầu của nó chắc là em khóc quá.

Thoại cười, anh trêu Hiền Thục :

- Thế Thục có chương trình gì hấp dẫn chưa mà cứ đuổi Tịnh Phương về thế ? Em không ngại ở nhà một mình thì buồn hay sao ?

Hiền Thục lắc đầu :

- Em thì làm gì biết buồn mà anh nói như thế ! Em thiếu gì mục để đi, còn lâu em mới chịu ngồi một chỗ như nhỏ Phương vậy đâu.

Tịnh Phương đứng lên, cô nói với Thoại :

- Anh Thoại đợi em một chút để em thay quần áo đã nhé !

Thoại gật đầu :

- Em cứ từ từ, còn sớm mà. Từ đây về nhà chỉ độ nửa tiếng thôi, có gì mà phải vội vã.

Ngồi sau lưng Thoại, Tịnh Phương thấy lòng mình thanh thản hơn một chút. Cô biết, cả nhà Thoại đều yêu quý mình. Nhất là bà Mẫn, bà coi cô chẳng khác nào con gái của mình. Đôi khi, Thoại còn phải ganh tỵ khi thấy bà dành cho cô quá nhiều ưu ái.

Chính nhờ vào những tình cảm nơi gia đình ông bà Mẫn mà Tịnh Phương mới thấy mình được an ủi rất nhiều. Cô thấy nỗi buồn của mình như nhẹ đi nhờ vào sự thương yêu đó. Vì thế, khi nghe Thoại nói bà Mẫn không khỏe, cô đã thấy lòng mình thất lại như đang lo lắng cho một người thân của mình. Và sự ngần ngại không muốn về nhà tan biến mất ngay khi cô biết được bà Mẫn đang mong mình.

Tịnh Phương nhớ rất rõ, cả tháng nay cô đã không về thăm nhà rồi. Vì thế, tuy không về vì không muốn gặp mặt bà mẹ kế, nhưng thật sự cô rất nhớ thương cha và những người đã thương yêu mình. Ngay cả khung cảnh xung quanh nơi cô lớn lên cũng làm cô mong nhớ rất nhiều.

- Bài vở lúc này có nhiều không hờ Phương ?

Tiếng Thoại vang lên bên tai làm Phương giật mình, cô vội trả lời :

- Cũng khá nhiều anh ạ !
 - Vậy thì em học có khó khăn lắm không ?
- Tịnh Phương lắc đầu như Thoại đang nhìn thấy :
- Cũng không vất vả gì cho lắm, em chỉ cần cố gắng thêm một chút thì cũng ổn thôi.
 - Phương có năng khiếu mà, chắc là cũng ổn thôi.
 - Năng khiếu đâu mà năng khiếu, là do em học bài miệt mài đó thôi. Em biết khả năng mình không có bao nhiêu nên cứ phải cố gắng, nếu mà em không chịu khó chắc là em không theo nổi đâu anh Thoại ạ.

Thoại khuyến khích.

- Tại em khiêm tốn nên mới nghĩ thế thôi chứ anh thì cho rằng em sẽ dễ dàng theo học cho đến nơi đến chốn. Mai này em sẽ là một nhà ngoại giao cừ khôi đấy.

Câu nói của Thoại đã làm cho Tịnh Phương biết là anh cũng rất quan tâm đến mình, vì nếu không như thế thì anh làm sao biết được mộng ước của cô ?

Thế nhưng tuy cảm động là thế, Tịnh Phương cũng không để lộ cho Thoại biết tâm tư của mình. Cô bật lên tiếng cười reo vui :

- Ngoại giao gì cái thứ em, có mà “ mài dao “ thì có ấy chứ.

Thoại ngó ra :

- Em nói như vậy là có ý gì ?
- Có nghĩa là em chỉ biết ăn thôi chứ ngoại giao cái nỗi gì.

Thoại cũng bật cười trước cách nói chuyện dí dỏm của Tịnh Phương. Anh cũng nói đùa :

- Vậy thì có lẽ em phải kiếm một anh chàng nào đó tình nguyện nuôi em suốt đời để em chỉ có mỗi việc mài dao mà thôi.
- Chuyện đó coi bộ hơi khó à anh Thoại, chẳng có tên con trai nào mà chịu cưới một cô vợ chỉ biết có ăn mà thôi. Vì vậy, em luôn ở trong tư thế sẵn sàng ở một mình để . . . ăn.

Thoại lại phá lên cười, tiếng anh lảng đãng trong gió và trong âm vang giọng cười của anh :

- Em đừng lo, nếu không có anh chàng nào chịu cưới em thì anh sẽ lo cho em suốt đời, em chịu không ?

Câu nói của Thoại như một tiếng chuông gõ nhẹ vào trái tim nhạy cảm của Tịnh Phương. Cô thấy lòng mình chùng đi mất một nhịp, rồi ngay khi đó, cô lại thấy lửa bùng lên trong trái tim mình. Anh nói thật hay chỉ là những lời nói đùa thế nhỉ ? Đừng đùa như thế Thoại ơi, vì đùa như thế anh tàn ác biết bao khi đem trái tim của em ra làm ví dụ. Nhưng nếu anh ấy nói thật thì sao nhỉ ? Chẳng lẽ anh ấy cũng đã

nhận ra tình cảm của mình dành cho anh ấy rồi hay sao ?

Tịnh Phương đột nhiên im lặng khiến Thoại thấy làm lạ. Anh đã nói điều gì để cho Tịnh Phương giận anh rồi hay sao ? Thoại không muốn điều đó, vì khi Tịnh Phương mà giận thì cô bé sẽ chẳng nói chuyện gì với anh nữa đâu.

Tìm bàn tay Tịnh Phương đang đặt hờ hững bên hông mình, Thoại siết nhẹ :

- Giận anh hờ Phương ?

Tịnh Phương lúc lắc đầu hỏi lại :

- Sao anh Thoại lại hỏi thế ? Anh có làm gì đâu mà em lại giận anh ?

Thoại thở ra thật nhẹ :

- Tại thấy em im lặng lên anh mới tưởng như thế chứ em không giận anh thì tốt quá rồi. Phương này . . .

- Gì hờ anh ?

- Em có muốn ghé chợ ăn một chút gì trước khi về nhà không ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Không cần đâu anh, em không đói. Em muốn về nhà ngay để coi bác bệnh như thế nào.

Thoại trấn an :

- Chắc là bệnh mẹ anh không đến nỗi nào đâu, Phương ạ. Nhưng mà nhớ em thì chắc là có đấy.

- Vậy thì anh chạy nhanh hơn một chút nữa đi !

Làm theo lời Tịnh Phương, Thoại tăng ga thêm một chút. Chiếc xe chạy nhanh hơn, những luồng gió buổi chiều làm mái tóc Tịnh Phương tung bay. Cô ngồi nép sát vào Thoại thêm tí nữa, một chút ấm áp len nhẹ trong lòng cô.

Ru giấc mộng đời

Chương 10

Vừa trông thấy con gái, ông Tịnh đã mừng rỡ hỏi ngay :

- Tịnh Phương, việc học hành bận lắm sao con ?

Tịnh Phương ngạc nhiên nhìn cha :

- Sao ba lại hỏi con như thế ?

Ông Tịnh giải thích :

- Vì mấy tuần nay con không về, ba cứ nghĩ là con bận học.

Vừa đi vào trong nhà, Tịnh Phương vừa đáp :

- Con cũng có chút việc bận nên mới không về.

Kéo tay con gái cùng ngồi xuống chiếc ghế dài với mình, ông Tịnh âu yếm nói :

- Con ngồi xuống đây cho ba ngắm con gái ba chút đã . . .Coi nào, con có vẻ gầy đi nhiều đó Phương à. Chắc là con lại ham học quá mà không chú ý đến ăn uống để giữ gìn sức khỏe rồi.

Tịnh Phương đột nhiên thấy buồn bực trong lòng, nổi giận hờn vô cớ dâng cao trong lòng cô. Ba cô nói thương yêu cô thật hay không ?

Hay những gì ông nói chỉ là đầu môi mà thôi. Vì bây giờ, cô nào có còn quan trọng trong lòng ông khi mà bên cạnh ông đã có một người phụ nữ khác thay thế mẹ cô mất rồi. Ông phải hiểu vì sao cô không về nhà chứ. Mà nếu vậy thì ông phải đi thăm cô nếu ông thương nhớ cô chứ có đâu ông cũng lại không thèm nhìn đến cô là sao ?

Tịnh Phương không nén được cơn buồn giận của mình, cô lãnh đạm nói với cha :

- Con cũng vậy thôi, không có thay đổi gì đâu. Ba đừng có quan trọng hóa mọi chuyện như vậy. Thôi, để con vào cất đồ đạc rồi sang thăm bác Mẫn một chút, bác ấy đang mong con đấy.

Nói xong, Tịnh Phương gỡ tay cha ra và đi thẳng vào phòng của mình. Ông Tịnh nhìn theo con gái mà lòng buồn vô hạn. Tại sao con gái ông lại lạnh nhạt với ông như thế kia ? Chẳng lẽ nó không còn thương yêu ông nữa hay sao ? Hay là ông đã làm một điều gì đó khiến con gái ông phải buồn ?

Bước vào phòng của mình, Tịnh Phương ngạc nhiên hết cỡ khi nhận ra vẻ khác lạ của nó. Cô không còn nhận ra được căn phòng thân thuộc của mình nữa rồi. Mọi thứ đồ vật trong phòng đều thay đổi vị trí, và những thứ trang trí màu mè kia ở đâu mà lạc loài đến phòng cô thế không biết ?

Chiếc giường cô nằm trước kia kê dọc thì nay lại nằm ngang, còn bàn học của cô kê ngay cửa sổ để có thể hứng nhận những luồng gió mát và ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài chiếu vào cũng như có thể ngắm nhìn những cánh hoa ngoài vườn thì nay lại được kê vào một góc tối. Một tấm màn cửa màu sắc rực rỡ đã được treo lên trên cửa sổ, còn tấm màn cũ nhưng thật ưng ý của cô đâu mất rồi ?

Mọi vật đều bị đảo lộn, đó là nhận xét đầu tiên của Tịnh Phương khi cô vừa bước vào phòng của mình. Bước lại bên bàn , cô nhận thấy sách vở của mình cũng bị sáo tung lên và được sắp xếp lại một cách cẩu thả. Mở cánh cửa tủ quần áo ra, cô lại càng thêm giận khi giấu vết sáo lục vẫn còn rõ ràng trong đó. Những bộ quần áo cô đã xếp theo một thứ tự gọn gàng thì nay lại được để lung tung cả lên.

Đóng sầm cánh cửa tủ lại, Tịnh Phương dùng dùng đi ra ngoài. Gặp ông Tịnh vẫn còn ngồi nơi phòng khách, cô hỏi ngay :

- Ai đã làm gì trong phòng con thế hở ba ?

Ông Tịnh ngơ ngác nhìn con gái :

- Nào ai có làm gì trong phòng của con đâu, chỉ có vú Thanh thỉnh thoảng quét dọn thôi mà.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Không phải chỉ là quét dọn không thôi mà là cả một sự thay đổi hoàn toàn. Tất cả đều bị sáo tung lên hết.

Ông Tịnh đứng lên, ông có vẻ bất ngờ trước điều con gái vừa nói :

- Chuyện này thì để ba hỏi lại dì con chứ ba cũng không biết. Con không biết đó thôi, mấy tuần nay ba bận tối tăm mặt mày vì ở đây xảy ra dịch bệnh. Ba không còn một chút rảnh rang nữa.

Câu nói của ông Tịnh vẫn không làm cho cơn giận trong lòng Tịnh Phương vơi bớt, cô gay gắt :

- Ba bận thì thôi, tại sao lại làm cho phòng của con lộn xộn như thế, tại sao lại làm khác đi ?

Ông Tịnh vẫn nhẹ nhàng :

- Đã nói là ba không biết mà . . .

- Là tôi , do tôi làm đó !

Tiếng bà Mỹ Hương cất lên từ phía trong làm cả hai cha con Tịnh Phương giật mình quay lại. Bà Mỹ Hương thông thả bước ra và ngồi xuống ghế :

- Là do dì thay đổi trong phòng của con đó. Nếu con không thích thì cứ nói với dì chứ ba con không biết chuyện này đâu.

Ông Tịnh cau mày :

- Sao em lại tự tiện thay đổi đồ đạc trong phòng Tịnh Phương khi con bé không có nhà? Muốn làm gì thì cũng phải hỏi con hoặc hỏi tôi chứ ?

Bà Hương vẫn dịu dàng :

- Làm sao em có thể hỏi anh được khi mà anh cứ đi suốt như thế , Mỗi khi về nhà thì anh lại mệt đến rã rời mất rồi. Vả lại em nghĩ đây chỉ là chuyện nhỏ mà một người nội trợ trong nhà như em có thể tự quyết định được mà không cần phải làm bận tâm đến anh, anh đã bận rộn quá rồi mà.

- Thế thì phải hỏi ý kiến con gái chứ ?

- Làm sao em có thể hỏi được khi mà mấy tuần nay con không về.

Mà sẵn có người dọn dẹp phòng cho Mỹ Chi, em mới làm luôn bên phòng con đó chứ - Quay sang Tịnh Phương, bà ngọt ngào –

Phương à, dì chỉ muốn thay đổi một chút cho căn phòng của con

trông sáng sủa và xinh đẹp hơn thôi chứ có thay đổi gì nhiều trong đó đâu. Nhưng nếu con không thích như thế để dì gọi người làm lại như cũ cho con.

- Không cần đâu, cảm ơn cô !

Nói xong, Tịnh Phương đi thẳng ra ngoài cửa. Bà Mỹ Hương gọi với theo :

- Phương à, con đi đâu vậy ? Sao không ở nhà ăn cơm đã ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Con sang nhà bác Mẫn một chút, con không ăn cơm đâu. Ba và cô cứ ăn đi.

Sang tới nhà bác Mẫn, Phương mới biết bà bị bệnh. Cô vội vào ngay trong phòng bà. Cầm bà tay nhăn nheo của bà, cô hỏi :

- Sao bác không cho con hay là bác bị bệnh để con về thăm bác ?

Bà Mẫn cười nhẹ :

- Bệnh già mà con, bác thấy cũng không nên làm phiền con gái. Vả lại, tuần nào bác cũng đợi con về mà chẳng thấy nên bác cứ nghĩ là con bận học đấy chứ.

Tịnh Phương thở ra :

- Con không bận gì mấy, chỉ có điều là con không muốn về nhà thôi. Nhưng nếu biết bác không khỏe như thế này thì tuần nào con cũng về thăm bác rồi.

Bà Mẫn khuyên nhủ Tịnh Phương :

- Chuyện gì thì cũng phải từ từ thích ứng được, con ạ. Chuyện ba con làm thì cũng đã làm rồi, con phải chấp nhận cho dù là trong lòng con không muốn để ba con được vui.

Tịnh Phương cay đắng :

- Bây giờ thì không cần có con ba con cũng vui mà.

- Con đừng nói vậy chứ Phương, ba con làm sao mà vui được khi mà con buồn ! Con phải hiểu cho ba con chứ !

Tịnh Phương ầm ức :

- Chứ bác không thấy sao ? Hồi đó con mà không về thì ngày chủ nhật, ba lên thăm con liền. Còn bây giờ, mấy tuần con không về, ba cũng có cần biết tới con đâu ?

- Không phải như vậy đâu Phương à, con đừng trách ba con như thế mà tội cho ba con. Mấy tuần nay ở đây có dịch sốt ở trẻ con, ba con đâu có thể bỏ đi cho được. Nào là chữa bệnh, nào là chích ngừa. Ba con còn phải đi kêu gọi mọi người diệt trừ muỗi nữa, ba con làm sao mà có thời gian tới thăm con được? Có ngày mãi tới tối mịt ba con mới về tới nhà đó !

Tịnh Phương có vẻ ân hận, cô cúi mặt ngồi im. Bà Mẫn bóp nhẹ bàn

tay cô, ân cần :

- Phương à, bác quen với ba con lâu rồi, bác biết. Cho dù ba con có lấy vợ đi chẳng nữa thì người mà ba con yêu vẫn là mẹ con. Và con là món quà quý giá nhất mẹ con để lại cho ba con, không có gì có thể so sánh được đâu con ạ.

- Nhưng mà con không muốn thấy bên cạnh ba có người đàn bà khác đâu, bác à. Vì như thế ba con đã quên mất mẹ con rồi.

- Làm sao mà ba con có thể quên mẹ con cho được, nhưng cuộc sống không phải đều như ý mình tất cả đâu con. Ba con chưa phải là một ông lão, vì thế mà ba con vẫn phải có một hạnh phúc cho riêng mình chứ. Con phải hiểu cho ba con mà đừng ích kỷ như thế chứ
Tịnh Phương !

Chống tay ngồi dậy, bà Mẫn nghiêng đầu ngấm nhìn Tịnh Phương :

- Con hơi ốm đó Phương, chắc là lại lười nấu nướng rồi phải không ? Hôm nay bác có nấu gà tiềm đó, con nhất định là phải ăn thật no đấy nhé.

Tịnh Phương vòng tay ôm bà Mẫn :

- Có khi nào ở bên nhà bác về mà con lại để bụng đói đâu bác, nhất định là con sẽ ăn thật no bác ạ.

Bác Mẫn gật đầu hài lòng :

- Phải như thế chứ ! Thế bao giờ thì con nghỉ hè ?

- Chỉ còn mấy tuần nữa thôi bác ạ.

- Vậy con có về nhà không ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Chắc là con phải về rồi nếu không là ba con đâu có chịu !

Bà Mẫn nói :

- Chắc chắn là như thế rồi, bác nghe đâu là con gái dì con cũng sắp về đây rồi đó. Chắc khi đó con sẽ có bạn để chơi.

Tịnh Phương lắc đầu chán nản :

- Con gái bà ấy thì chắc cũng giống như bà ấy thôi, con nghĩ là con sẽ không hợp với họ đâu. Con nghĩ rồi, nếu nghỉ hè thì con sẽ sang đây chơi với bác mỗi ngày.

Bác Mẫn gật đầu :

- Được bác tán thành cả hai tay hai chân ấy chứ. Nhưng con phải đợi ý kiến của ba con nữa, nếu ba con không phản đối thì bác cháu ta sẽ vui lắm đây.

Tịnh Phương tin tưởng :

- Chắc chắn là ba con sẽ đồng ý rồi. À, tuần này anh Thuận có về không bác ?

Bà Mẫn lắc đầu :

- Anh Thuận con đi công tác rồi , phải tới cuối tháng anh con mới về.
- Cũng lâu lâu rồi con không gặp anh Thuận, không biết dạo này anh ấy già tới cỡ nào?

- Anh Thuận con cũng không lớn tuổi hơn các con là bao mà cứ như ông cụ non vậy, bác thật không hiểu nổi nó.

- Tại tính anh ấy trầm lặng chứ đâu phải anh ấy là ông cụ non đâu bác. Có điều anh Thuận cứ nghiêm nghiêm nên con không dám nhõng nhẽo như anh Thoại.

Bà Mẫn gật đầu :

- Tính thẳng Thoại trẻ trung sôi nổi hơn nên con mới thấy gần gũi như thế chứ cả hai anh đều thương yêu con như nhau đấy.

- Con biết mà bác. Mà bác ơi. . .

Bà Mẫn ngạc nhiên khi nghe Tịnh Phương đổi giọng :

- Gì thế Phương ?

Tịnh Phương nhõng nhẽo :

- Con đói bụng quá rồi nè, nếu mà không được ăn thứ gì thì con sẽ xỉu mất đấy bác ạ.

Bà Mẫn bật cười :

- Vậy thì mau vào nhà bếp, thức ăn đã sẵn có rồi.

Tịnh Phương nắm tay bà Mẫn đi vào nhà bếp, Thoại đang lúi húi dọn cơm. Trông thấy Tịnh Phương, anh la lớn :

- Nãy giờ công chúa chôn đầu mà anh tìm không thấy vậy ?

Tịnh Phương hỏi lại :

- Anh kiếm em làm chi ?

Thoại hươ tay một vòng :

- Thì để phụ anh dọn cơm chứ làm chi ?

Tịnh Phương cong môi :

- Em làm công chúa thì đâu phải dọn cơm, có anh làm thị vệ thì phải làm chứ !

Thoại dứ dứ đôi đũa bếp trước mặt Tịnh Phương :

- Có tin là anh không cho em ăn cơm không ?

Tịnh Phương hất mặt :

- Anh dám không ? là bác cho em ăn chứ bộ, anh có dám không cho không ?

Thoại lắc đầu :

- Thôi, thôi, tôi sợ công chúa quá rồi. Công chúa viện chợ đến mẫu hậu thì anh phải xếp giáo quy hàng mà thôi. Nào, mời mẫu hậu và công chúa ngồi vào bàn.

Bà Mẫn ngồi vào ghế, bà hỏi :

- Thế còn ba con đâu ?

- Ba đang rửa tay, mẹ à. Ba sẽ vào ngay đây.
Ngay khi đó, ông Mẫn đi vào. Ông cười hề hả :
- Mãi tới bữa nay nhà mình mới có bữa ăn vui vẻ như thế này. Mọi ngày chỉ có hai ông bà già ngồi buồn quá chừng !
Tịnh Phương trao cho ông đôi đũa cô cười :
- Bác cười vợ cho anh Thoại đi, chắc là nhà sẽ vui lắm đồ bác !
Ông Mẫn gạt đầu :
- Chắc là cũng phải làm như thế thôi. Nhưng bác không biết là có cô gái nào chịu làm vợ thằng Thoại không đây, hay là cháu chịu nhé Phương ?
Thoại cười lớn :
- “ Gậy ông đập lưng ông “ rồi Phương ơi. Ý kiến của em mà không thực hiện được thì em phải thế vào chỗ đó đúng rồi.
Tịnh Phương đỏ mặt :
- Không dám thế chỗ đâu, em là con gái bác chứ đâu phải con dâu – Quay sang bà Mẫn, cô cầu cứu – Phải không bác, con là con gái bác ha bác !
Bà Mẫn bật cười :
- Chuyện gì mà phải vội vã như thế, cha con anh làm Tịnh Phương mắc cỡ bỏ ăn bây giờ - Gắp cho cô cái đùi gà, bà dịu dàng nói tiếp – Ăn đi con, mặc kệ cha con nó muốn nói gì thì nói đi !

Tịnh Phương cúi mặt xuống chén cơm của mình, cô làm như vẻ cảm cúi ăn mà không nhìn thấy nụ cười thú vị của mọi người.

Ru giấc mộng đời

Chương 11

Té ra Mỹ Chi, con gái của bà Mỹ Hương, cũng không đáng ghét như Tịnh Phương đã nghĩ. Chẳng là vì ghét bà Mỹ Hương quá mà khi nghe nói việc Mỹ Chi sắp về nhà mình ở, cô đã liên tưởng đến một cô gái xinh đẹp nhưng cũng khó ưa như mẹ của cô ta.
Thế nhưng dù có thành kén với bà Mỹ Hương và nghĩ về Mỹ Chi như thế, nhưng ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy Mỹ Chi, Tịnh Phương cũng không khó khăn đến nỗi ngấm nhìn cô ta bằng đôi mắt ghét bỏ của mình. Và chỉ qua vài ba ngày sống chung, Tịnh Phương đã phải thành thật mà nhận rằng, Mỹ Chi không có cái thói điệu dạn, kiêu

cách như bà Mỹ Hương.

Gặp Tịnh Phương, Mỹ Chi tỏ ra rất vui. Vì lớn hơn Tịnh Phương tới bốn tuổi nên cô coi Tịnh Phương như cô em gái nhỏ của mình, và đáp lại, Tịnh Phương cũng thân thiết với Mỹ Chi một cách nhanh chóng. Mỹ Chi đã cùng Tịnh Phương nhỏ to tâm sự, và biết bao nhiêu điều đã được hai cô gái nói với nhau.

Nhìn sự thân thiết của con gái và Mỹ Chi, ông Tịnh thấy vui mừng. Ông đã lo sợ sự bất hòa xảy ra giữa hai cô gái theo cách nghĩ thường tình. Thế mà điều đó không những không xảy ra mà thực tế lại còn ngược lại theo chiều hướng tốt đẹp làm ông thấy thực sự hạnh phúc. Từ giờ chở đi, con gái ông sẽ không còn cô độc, sẽ không còn lủi thủi vào ra một mình nữa.

Thế nhưng trong nhà có một người lại thật sự không vui khi nhìn thấy hai cô gái hòa thuận với nhau như thế. Người đó chính là bà Mỹ Hương. Tuy ngoài mặt bà vẫn tỏ ra vui vẻ và hài lòng khi thấy con gái mình thân thiết với Tịnh Phương, nhưng trong lòng bà thì không muốn hai cô gái thân thiết với nhau một tý nào.

Bởi vì bà Mỹ Hương chẳng hề lạ gì bản chất của cô con gái mình. Và như thế thì cứ mãi ở gần bên Tịnh Phương, chẳng mấy chốc Mỹ Chi sẽ để lộ sự thua kém của mình ra mà thôi, nhất là ở một nơi quê mùa như ở nơi này.

Tuy thế, bà Mỹ Hương không biết làm cách gì khác hơn là âm thầm để tìm cách tách lìa hai cô gái để có thể tạo cho Mỹ Chi có một giá trị nào đó, như thế mới mong tìm được cho cô một tấm chồng. Mà nơi đó thì bà Mỹ Hương đã chọn sẵn rồi.

Sáng nay, Tịnh Phương rủ Mỹ Chi đi chợ. Cô nói với người chị bắt ngờ mà có của mình :

- Chị Chi, đi chợ chơi không ?

Mỹ Chi ngần ngại :

- Chợ ở đây thì có gì mà đi ?

Tịnh Phương khuyến khích :

- Thiếu gì cái cho mình coi, chợ nhà quê vậy chứ cũng có nhiều hàng hóa lắm đó. Cố điều hàng hóa ở đây chỉ có sản phẩm của nhà nông là chính mà thôi.

Mỹ Chi lắc đầu :

- Chị cũng không cần phải mua gì, có cần phải ra chợ không ?

Tịnh Phương nắm tay Mỹ Chi kéo đi :

- Cứ đi đi mà, coi cho biết chợ nhà quê với người ta chứ kéo mai một về thành phố lỡ có ai hỏi lại không biết cái chợ nhà quê như thế nào.

Mỹ Chi miễn cưỡng đứng lên:

- Thì đi một lần cho biết cũng được.

Tịnh Phương dẫn Mỹ Chi đi, dọc đường, cô chỉ tay vào mọi thứ trông thấy để giải thích cho Mỹ Chi biết và vùng đất đơn sơ này. Thoạt đầu, Mỹ Chi chỉ nghe một cách hồ hững, lãnh đạm vì tất cả mọi thứ đều mang một dáng vẻ tầm thường, ảm đạm trong mắt cô.

Nhưng rồi thái độ của Mỹ Chi thay đổi khi được Tịnh Phương chỉ cho cô trông thấy trang trại của gia đình mình. Cô ngạc nhiên hết sức trước một cơ ngơi to lớn như vậy. Một khu vực rộng lớn được rào chắn cẩn thận. Mỹ Chi trầm trồ :

- Không ngờ đất đai của dượng lại rộng đến như vậy. Có phải là đất hương hỏa không hở Phương ?

Tịnh Phương lắc đầu

- Không phải đâu, ông bà nội em ở Saigon chứ đâu có ở đây mà hương hỏa cái gì. Đất này là do ba mẹ em mua từ khi về đây lập nghiệp đó chứ

Mỹ Chi ngạc nhiên :

- Chị tưởng đây là quê nội của em nên dượng mới về làm ăn, không ngờ lại là như vậy. Nhưng mà sao kỳ vậy Phương, dượng là bác sĩ giỏi như thế sao không ở Saigon làm việc cho dễ thăng tiến lại về đây ở như vậy ? Chẳng lẽ dượng bất mãn điều gì hay sao?

Tịnh Phương lắc đầu, cô cười nhẹ :

- Nhiều người cũng thắc mắc như chị vậy đó, nhưng mà không phải vậy đâu. Em nghe ba kể là hồi đó, mẹ em bệnh nặng nên ba em mới đưa mẹ em về đây. Không khí ở nơi này trong lành nên mẹ em mới khỏe lại được đó chứ. Sau này khi mẹ em mất rồi, ba em thấy quyến luyến nơi này nên ở lại đây luôn. Không ngờ ba em may mắn được gặp cơ hội nên mới tạo được cơ ngơi như vậy đó chứ.

- Vậy là tài sản của dượng là cái trang trại rộng lớn này à ?

Tịnh Phương thành thật :

- Không phải chỉ có bấy nhiêu thôi đâu, ba em còn mua đất nữa.

Nhưng em không biết là bao nhiêu, với lại gần đây, giá đất cũng cao lên ba em bán đi một số rồi đó.

Mỹ Chi lặng im, cô không hỏi gì nữa nhưng trong lòng cô thầm phục mẹ mình. Té ra bà không ngờ nghếch để về làm vợ một ông nông dân nhà quê như cô vẫn nghĩ, mà bà đã khôn ngoan chọn được một cái vỏ vàng. Hơn nữa, trông thấy ông Tịnh, cô cũng đã bỏ đi cái ý nghĩ thiên cận của mình rồi. Vì tuy sống ở vùng đất quê mùa này nhưng ông Tịnh vẫn có một phong thái của người trí thức.

Nhớ lại thời gian vừa qua, Mỹ Chi càng thấy mẹ mình khôn ngoan.

Bà đã chọn một con đường hết sức đúng đắn. Và nhất định tương lai

của cô cũng sẽ được bảo đảm chứ không bi đát như cô đã từng nghĩ đâu. Và việc cô về đây một cách miễn cưỡng thì bây giờ lại hóa ra một việc làm hết sức hợp thời.

- Chị Chi, vào đây chơi một lát đã nha !

Câu nói của Tịnh Phương vang lên bên tai cùng với cái kéo tay khá mạnh của cô làm Mỹ Chi sực tỉnh. Cô rời bỏ những ý nghĩ lan man của mình để quay về với thế giới thực tại :

- Vào đây chơi thì có làm phiền ai không ?

Tịnh Phương hỏi lại Mỹ Chi :

- Sao lại làm phiền ? Mà làm phiền ai ?

Mỹ Chi vụng về nhìn quanh :

- Thì những người đang làm việc ở đây đó, người ta không thích mình quấy rầy người ta thì sao ?

Tịnh Phương bật cười :

- Làm gì có chuyện đó, em là cô chủ nhỏ ở đây mà. Em vào nhà mình thì làm phiền đến ai đâu.

- Nhưng mà chị khác với em . . .

- Khác gì đâu nào ! Chị cũng là người một nhà với em mà. Sẽ không làm phiền ai hết đó. Vào đây em chỉ cho chị coi con bà con mới sanh hôm tuần trước, trông nó dễ thương lắm.

Mỹ Chi lặng lẽ đi theo sau lưng Tịnh Phương, cô mang một cảm giác nặng nề khi nghĩ mình chỉ là một kẻ theo đuôi Tịnh Phương mà thôi.

Tất cả những thứ này rồi sẽ là của cô ta. Mình có gì trong tay đâu !

Cả hai chưa đi vào đến cửa của căn phòng đầu tiên thì gặp một thanh niên đang vội vã từ trong đó bước ra. Trông thấy anh thanh niên này, Tịnh Phương vui mừng reo lên :

- Anh Thoại, anh đến đây gặp ba em hử ?

Thoại cũng tỏ ra vui mừng :

- Không anh có chút việc ở đây chứ không tìm chú Tịnh

Tịnh Phương thắc mắc :

- Vậy thì anh làm gì ở đây ? Chẳng phải là anh đã nói với em tối qua là anh sẽ đi Saigon sáng nay rồi hay sao ?

Thoại gật đầu :

- Đúng rồi nhưng hồi tối hôm qua dì Năm bị sốt quá cao nên anh phải qua chăm sóc cho dì ấy.

Tịnh Phương vội vã hỏi :

- Dì Năm bị sao vậy anh Thoại ? Có nặng lắm không ?

Thoại lắc đầu :

- Dì Năm không sao em yên tâm. Dì ấy chỉ là bị cảm cúm do thời tiết mà thôi. Nhưng vì dì ấy coi thường bệnh hoạn của mình mà cứ làm

việc mãi nên mới bị sốt như thế mà thôi.

- Vậy bây giờ dì ấy sao rồi ?

- Dì Năm ổn rồi, em không phải lo đâu. Anh đã bắt dì ấy phải nằm yên trên giường ít nhất là hai ngày .

Tịnh Phương bật cười :

- Anh liệu có bắt được dì Năm hay không ? Hay là chỉ cần anh vừa bước chân ra khỏi đây thì dì ấy đã lại nhào ngay xuống nhà bếp ?

Thoại cũng bật cười, anh giơ tay lên đầu như tỏ thái độ đầu hàng :

- Chừng đó thì anh cũng đành phải chịu thua mà thôi. Ở đây ai mà không biết tính cứng đầu hăng nhất của dì Năm.

Tịnh Phương trấn an Thoại :

- Lần này thì anh đừng lo, em sẽ vào bắt dì Năm về nhà nghỉ ngơi chứ không để dì ở lại đây đâu.

Thoại gật đầu :

- Ở, có như vậy thì may ra dì ấy mới chịu nghỉ ngơi. Mà sáng nay em tới đây làm việc hay sao ?

Tịnh Phương hồn nhiên cười :

- Không em đâu có siêng năng đến như thế đâu. Chỉ là do em muốn đưa chị Mỹ Chi đi dạo quanh đây một vòng, sẵn tiện đưa chị ấy vào chơi một chút thôi mà.

Mãi tới lúc này Thoại mới đưa mắt nhìn sang Mỹ Chi. Anh tò mò :

- Thế cô Mỹ Chi là . . .

Thoại buông lửng câu hỏi của mình, nhưng Tịnh Phương đã hiểu ngay thắc mắc của anh. Cô nhanh nhẩu trả lời ngay ;

- À chị Chi là con của dì Hương. Từ bây giờ chị ấy sẽ ở nhà em và là láng giềng của anh Thoại rồi đấy. Anh mau chào hỏi để làm quen đi ! Câu nói của Tịnh Phương làm Thoại hơi ngượng, nhất là khi đôi mắt Mỹ Chi cứ chằm chằm nhìn thẳng vào anh. Và Mỹ Chi đã chủ động lên tiếng trước :

- Chào anh, rất hân hạnh được làm quen với anh.

Thoại hơi bất ngờ trước câu chào hỏi khách sáo của Mỹ Chi. Tuy học ở thành phố đã lâu, nhưng anh vẫn chưa quen với kiểu cách như thế. Vì thế, anh lung túng ra mặt và ngập ngừng chào lại :

- À . . . ! Chào cô . . .

Tịnh Phương tinh ý thấy ngay được sự lúng túng của Thoại, cô “ cứu nguy ” cho anh :

- Anh nói là phải đi Saigon hờ ? Vậy có cần phải đi gấp không ?

Thoại hiểu ngay được ý tứ trong câu nói của Tịnh Phương, anh gật đầu ngay lập tức :

- Cần chứ, chiều nay anh phải đi thực tập mà. Anh phải đi ngay bây

giờ đây.

Tịnh Phương gật đầu :

- VẬY thì anh đi ngay đi kẻo trễ, cũng đã gần tám giờ rồi đó.

Thoại xốc chiếc túi trên vai lại cho ngay ngắn, anh nói với Tịnh Phương và Mỹ Chi ;

- VẬY thì chào hai cô anh đi đây.

Thoại vội vã bước đi thật nhanh, không đợi hai cô gái đáp trả lời chào của mình.

Nhìn theo Thoại một thoáng, rồi Mỹ Chi hỏi Tịnh Phương :

- Anh đó là ai vậy ?

Không một chút ngần ngại Tịnh Phương trả lời ngay :

- Anh Thoại là con của bác Mẫn ở sát bên nhà mình đó – Rồi Tịnh Phương khoe ngay – Chị biết không, anh Thoại giỏi lắm đó. Anh ấy sắp là bác sĩ rồi đó, mà lại là bác sĩ giỏi nữa đấy nhé.

Mỹ Chi bật cười :

- Anh ấy mới chỉ “ chuẩn bị “ làm bác sĩ chứ đã là bác sĩ đâu mà em đã khen anh ấy giỏi ?

Tịnh Phương cao hứng cãi ngay :

- Thế thì chị không biết rồi, anh ấy luôn luôn là sinh viên xuất sắc nhất lớp đấy. Năm nào anh ấy cũng đứng đầu lớp, rất được các giáo sư coi trọng đấy nhé. Ngay cả ba em cũng khen là anh ấy có bàn tay vàng đấy.

Mỹ Chi ngạc nhiên :

- Sao lại “ bàn tay vàng “ ? Chẳng nhẽ dượng ví anh ấy như một người thợ hay sao ?

Tịnh Phương cười to :

- Đúng là chị không biết gì cả, anh ấy là bác sĩ giải phẫu giỏi thì bàn tay của anh ấy là bàn tay vàng chứ sao. Nghe đâu anh ấy sắp được đi tu nghiệp ở Pháp rồi đó

Mỹ Chi không hỏi gì thêm nữa, nhưng trong lòng cô đã có một chủ đích. Một ý nghĩ táo bạo đã thành hình trong đầu cô, nhưng tất cả mới chỉ là trong ý nghĩ của Mỹ Chi mà thôi. Cô còn phải hỏi lại mẹ mình cho chắc chắn đã.

Ru giấc mộng đời

Chương 12

Dựa người vào khung cửa sổ, Mỹ Chi đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh tĩnh lặng của buổi chiều nơi vùng đất yên tĩnh này mà thấy lòng chán ngán. Thật không có gì buồn hơn nơi này, một vùng quê hiền hòa nhưng lại chán đến rợn người.

Đúng là không còn con đường nào khác nên Mỹ Chi mới phải chịu giam mình ở nơi này. Cô tự hứa với mình là, cô sẽ thoát ra khỏi cuộc sống buồn tẻ này ngay.

Cuộc sống của Mỹ Chi không phải là những tháng ngày đơn điệu này, mà phải là khung cảnh sôi động với những thú vui thâu đêm suốt sáng. Nhưng cô còn có thể có được những tháng ngày như thế hay sao, khi mà từ nơi đó, cô đã phải chịu những ngày khốn khổ nhục nhằn. Mỹ Chi đã phải tìm đến nơi này để trốn chạy những gì đã xảy ra trong cuộc đời cô mà mãi đến bây giờ, mỗi khi nghĩ đến, cô vẫn còn thấy rùng mình run sợ.

- Chi à !

Tiếng bà Mỹ Chi gọi thật nhẹ sau lưng nhưng cũng đủ để Mỹ Chi nghe thấy. Không quay lại, cô hờ hững hỏi mẹ :

- Gì vậy mẹ ?

Bà Mỹ Hương âu yếm :

- Con làm gì đó ?

Mỹ Chi lúc lắc đầu :

- Có làm gì đâu ?

- Thế con ngồi đây làm gì ?

Câu hỏi của bà Mỹ Hương đột nhiên làm Mỹ Chi nổi giận. Bà mẹ của cô quan tâm đến cô như thế ư ? Bà quan tâm đến cả những giây phút tĩnh lặng như thế này của cô hay sao ? Thế thì tại sao những ngày tháng trước đây, bà lại không quan tâm đến cô như thế ? Hay chỉ là những thú vui nhất thời của riêng cá nhân mỗi người, mà cả bà và cha cô đã làm cho cuộc sống đã qua của cô vô cùng tồi tệ.

Khi cha mẹ cô bỏ nhau, mỗi người tự tìm cho mình một niềm vui riêng thì hậu quả chắc chắn sẽ rơi vào con cái. Mỹ Chi đã ở trong một tình trạng như thế. Và cô đã không thể thoát ra khỏi những cảm dỗ đời thường để lao mình vào những niềm vui bất tận, để rồi khi giật mình nhìn lại, cô thấy đời mình đã chìm sâu vào hố thẳm âm u .

Cũng may Mỹ Chi đã vượt qua được, và cô muốn làm lại từ đầu.

Nhưng quyết tâm của cô có thực hiện được hay không thì Mỹ Chi không thể biết được. Bởi vì cô biết, quá khứ không dễ gì buông tha cô đâu. Thôi thì đành phó mặc cho mệnh trời mà thôi !

- Con đang nghĩ gì đó ?

Không thể không trả lời, Mỹ Chi đáp cụt ngủn :

- Không gì cả :

Bà Mỹ Hương vẫn dịu dàng :

- Thế thì con quay lại đây mẹ có chuyện muốn nói với con.

Mỹ Chi lắc đầu :

- Con không muốn nói chuyện gì bây giờ hết, con chỉ muốn yên tĩnh một mình thôi.

Bà Mỹ Hương kêu lên :

- Có chuyện gì xảy ra với con hở Chi ?

Lần này thì Mỹ Chi không thể không nhìn mẹ, vì cứ như thế này thì bà sẽ làm phiền cô mãi thôi. Mà giờ đây Mỹ Chi thực sự chỉ muốn ở một mình. Bởi vì tuy nói với mẹ là không nghĩ gì cả, nhưng thật ra, trong lòng cô đã có sự ngăn trở cho riêng mình.

Quay lại nhìn mẹ một cách miễn cưỡng, Mỹ Chi gắt lên :

- Đã nói là con không có chuyện gì cả mà chỉ là con muốn yên tĩnh một chút thôi. Vậy mà sao mẹ cứ làm phiền con mãi như thế ?

Bà Mỹ Hương cau mặt :

- Sao con lại nói như vậy ? Mẹ làm phiền con bao giờ ?

Mỹ Chi hất hàm :

- Thì đó, chẳng phải là mẹ đang quấy rầy sự yên tĩnh của con đó sao ? Giờ con không có hứng thú nói chuyện gì cả đâu, mẹ ạ !

Vốn rất cứng chiều Mỹ Chi, và luôn luôn đáp ứng mọi điều mà con gái đòi hỏi. Nhưng lần này, bà Mỹ Hương đang muốn nói với cô điều vô cùng quan trọng. Vì thế, dù con gái đang tỏ thái độ khó chịu, bà vẫn cương quyết bắt cô phải nghe mình. Kéo chiếc ghế đến trước mặt con gái, bà ngồi xuống và mặc cho cô nhăn nhó mặt mày, bà vẫn nói :

- Chi này, con phải nghe mẹ nói đây . . .

Biết là không thể tránh né được nữa, Mỹ Chi đành phải miễn cưỡng quay sang nhìn mẹ:

- Thế mẹ muốn con nghe mẹ nói điều gì ? Có phải là mẹ con ta chuẩn bị rời khỏi căn nhà này hay không ?

Đến lượt bà Mỹ Hương nhăn mặt :

- Con nói năng cái kiểu gì thế ? Tại sao mẹ con ta lại phải rời khỏi đây ?

Mỹ Chi trề môi :

- Thì sống không được thì phải rời khỏi chứ sao ? Cái vùng đất nhà quê này thì có gì phải lưu luyến – Rồi cô lên giọng nói một hơi – Nói thật với mẹ, con chán nơi này lắm rồi đó. Cái vùng đất gì mà không có lấy một thứ trò giải trí nào. Suốt ngày chỉ nhìn thấy đất cát và nắng

gió với những con người cứ cắm đầu làm việc. Có gì là thú vị .

Bà Mỹ Hương lắc đầu :

- Con phải chấp nhận cuộc sống này thôi, nếu như con không muốn khổ sở như những ngày tháng vừa qua . . .

Mỹ Chi cắt ngang lời mẹ :

- Mẹ đừng nhắc đến những ngày đó, con không muốn nghe đâu.

Bà Mỹ Hương vội và gạt đầu khi nhìn thấy sự cáu giận thực sự của cô con gái :

- Được rồi mẹ không nhắc đến những chuyện đó nữa. Nhưng con phải tỉnh táo nhìn thẳng vào sự thực là mẹ con ta không còn cách nào khác là phải chấp nhận cuộc sống buồn chán này. Nhưng mà như thế thì lại yên ổn, con ạ. Mà mẹ đã mệt mỏi quá rồi, mẹ không muốn những ngày tháng còn lại của cuộc đời mình trong sự lo lắng vất vả nữa đâu, con ạ.

- Thế thì mẹ cứ sống theo ý mẹ muốn chứ còn con thì không thể sống mãi như thế này đâu. Cứ phải sống giả tạo, làm trái những điều mình nghĩ thì con cũng thấy mệt mỏi lắm rồi. Con chỉ ở đây một thời gian để nghỉ ngơi rồi con lại trở về Saigon kiếm đại việc gì đó để làm thôi chứ mẹ cũng muốn con ở mãi đây là không được đâu.

Bà Mỹ Hương vội và xua tay :

- Con đừng nghĩ như thế, nào mẹ có nghĩ vậy bao giờ. Nhưng con không thấy là mẹ con mình hết cách để sống rồi hay sao ? Nhưng mà mẹ cũng đã tìm cho con một cách để thoát ra khỏi cuộc sống tẻ nhạt này, rồi con sẽ lại có được danh vọng và sự giàu sang như trước đây.

Mỹ Chi nghi ngờ nhìn mẹ :

- Mẹ nói sao mà dễ nghe như thế ! Tiền bạc ở đâu mà sống giàu sang ? Nói thật với mẹ, là con chỉ cần có tiền để sống thôi chứ danh vọng cũng chẳng ham đâu, nó có mài ra mà ăn được đâu mà cần.

Bà Mỹ Hương mỉm cười ra vẻ bí mật :

- Vậy mà có đó, con sẽ không ngờ đâu.

Câu nói úp úp mở mở của bà Mỹ Hương làm cho Mỹ Chi nổi tính tò mò. Tuy cô không tin là mẹ cô có thể đem tới cho mình một việc tốt đẹp như thế nhưng vẫn tò mò hỏi :

- Thế thì mẹ định làm gì đây ?

Bà Mỹ Hương lắc đầu :

- Không phải là mẹ mà là con làm.

Mỹ Chi nghi ngờ :

- Mẹ có nói chơi không vậy ? Con thì có khả năng để có thể làm được việc gì đâu nào?

Bà Mỹ Hương thấp giọng :

- Thật ra con chỉ cần làm một việc thôi, và việc này thì lại hết sức dễ dàng.

Mỹ Chi nóng ruột :

- Việc gì thì mẹ nói ngay đi, cứ úp úp mở mở hoài chán quá.

Bà Mỹ Hương trịnh trọng nói :

- Con sẽ lấy chồng . . .

Mỹ Chi bật cười :

- Cái gì ? Lấy chồng ấy à ? Mẹ có điên không ?

Bà Mỹ Hương bình tĩnh lắc đầu như không để ý gì đến dòng điệu châm biếm của cô con gái :

- Sao lại điên ? Mẹ nói chuyện hết sức tinher táo đấy chứ !

Mỹ Chi vẫn cao giọng chế diễu :

- Thế thì con lấy ai nào ? Lấy một anh nông dân lấm đất nhiều ruộng chẳng ? Để rồi mỗi khi nó bảo con làm việc gì mà không được, nó lại phang cho con một cái cán cuốc?

- Mẹ không điên như con nghĩ đâu, vì mẹ không bảo con lấy một anh nông dân nào hết. Người mà mẹ muốn gả con là một anh chàng bác sĩ cơ.

Mỹ Chi ngờ ngợ nhìn mẹ :

- Mẹ muốn nói đến . . .

Bà Mỹ Hương gật đầu :

- Phải nói là mẹ con mình hiểu nhau thật đấy, mẹ mới nói như thế mà con đã nghĩ ra được rồi. Phải, người mà mẹ muốn nói tới chính là thằng con nhà ông Mẫn đó.

Mỹ Chi lắc đầu ngay lập tức :

- Mẹ nói chuyện cổ tích ở đâu vậy ? Gia đình anh ta cổ lỗ thế kia, ít nhiều gì thì anh ta cũng có tư tưởng lạc hậu như thế. Vậy thì làm sao anh ta chấp nhận cưới con cho được.

- Sao lại không cưới con, con xinh đẹp lanh lợi như thế này kia mà.

Mỹ Chi nhăn mặt :

- Mẹ lại muốn con nhắc lại những điều mà ngay cả nghĩ, con cũng không muốn nghĩ nữa hay sao ? Làm sao mà cái gia đình đó lại chấp nhận một người con gái không còn gì nữa như con được ?

- Ai bảo con khai ra là mình đã mất mát như thế ? Con phải giấu đi chứ.

Mỹ Chi trề môi :

- Thế mẹ tưởng cứ giấu là giấu được mãi hay sao ? Anh ta không phải là một anh chàng nông dân mù chữ mà anh ta là một bác sĩ, anh ta lại không khám phá ra ngay đêm đầu tiên hay sao ?

Bà Mỹ Hương tự tin :

- Tuy là một bác sĩ nhưng mà nó chỉ biết cầm đầu cầm cổ học mà thôi, làm sao biết được nếu như mình khôn khéo. Mà chuyện này thì con cứ yên tâm, mẹ sẽ giúp con qua mặt nó cái vù. Chỉ cần con ra sức thu phục cảm tình của nó là được rồi, mọi chuyện cứ để mẹ lo.
- Nhưng mà qua mặt anh ta được rồi thì sao chứ. Dầu cho có là bác sĩ thì anh ta cũng chỉ có bằng cấp trong tay thôi chứ tiền bạc thì lấy đâu ra ?
- Thế là con không biết gì hết. Nó chỉ là bác sĩ thôi nhưng cha mẹ nó thì rất giàu.

Mỹ Chi trề môi :

- Ông bà ấy giàu có là bao nhiêu ! Vả lại, giàu có ở đây mà làm gì ?
- Không phải ở đây, mà là con sẽ sống ở thành phố kia.

Mỹ Chi ngạc nhiên :

- Sao mẹ lại biết là sẽ sống ở thành phố ?
- Thì mẹ đã nghe họ nói như thế mà. Vì có ở thành phố thì họ mới có cơ hội tiến thân được chứ.
- Nhưng mà như thế thì họ sẽ tìm cho con trai mình một cô gái con nhà giàu để mà nhờ cậy chứ họ tìm gì đến mình ?
- Vậy là con nhầm rồi, họ có nghèo đâu mà phải tìm một chỗ giàu có. Gia đình họ rất nhiều tiền, họ sẽ tự lo cho con trai họ. Mẹ nghe nói là gia đình ông Mẫn là sẽ mở phòng mạch cho con trai họ đó.
- Thế thì sao ? Chẳng lẽ họ cũng nói với mẹ là sẽ cưới con cho con trai họ hay sao ?

Bà Mỹ Hương lắc đầu :

- Vậy thì không phải, họ chỉ nói về công việc thôi. Nhưng theo chỗ mẹ biết thì họ đang có ý định cưới Tịnh Phương cho con trai họ đấy.

Mỹ Chi kêu lên :

- Tức là họ đã có nơi có chốn rồi, tại sao mẹ lại còn kéo con vào chuyện này. Nếu như họ đã chọn Tịnh Phương rồi thì làm sao con có thể tranh giành với nó được nữa ?
- Sao lại không được ? Con nhỏ nhà quê đó là cái thứ gì mà con lại phải chịu thua hay nhường nó ? Đây mới chỉ là dự định của họ mà thôi chứ có phải là sự thật đâu. Mình không thể để cho cái con nhỏ nhà quê đó được hưởng cái hạnh phúc đó, chỉ một bước là nó có thể lên làm bà bác sĩ hay sao ? Mẹ sẽ có cách để cho cái dự định đó không thể thành sự thực thục, nhưng còn con thì con cũng phải nhanh chóng giành cho được tình cảm của thằng Thoại đi !
- Làm sao con có thể có được tình cảm đó khi mà anh ta và Tịnh Phương đã yêu nhau?

Bà Mỹ Hương khẳng định :

- Yêu đâu mà yêu ! Chúng nó chỉ thân thiết với nhau vì đã sống bên nhau từ bé đến giờ. Mà tình cảm đó chỉ như an hem ruột mà thôi, con không phải ngại điều đó. Con cứ nghe lời mẹ, tìm mọi cách gần gũi và thân mật với nó đi !

Mỹ Chi lắc đầu :

- Chuyện đó khó lắm mẹ ạ, anh ta đâu có ở đây đâu mà thân với thiết ? Anh ta đang ở Saigon mà.

- Chuyện đó thì con không phải lo. Mẹ sẽ nghe nói rằng sắp tới đây thì Thoại sẽ về nghỉ mấy tháng, vừa để làm luận văn tốt nghiệp luôn thôi. Trong khi đó thì Tịnh Phương lại không có nhà, như thế là đã có cơ hội tốt cho con rồi đó.

Mỹ Chi lặng thinh, cô có vẻ suy nghĩ rất căng. Điều mẹ cô thầm nói chẳng phải là ước muốn của cô đó sao ? Chẳng phải là từ khi nhìn thấy Thoại, cô cũng đã có một ao ước riêng mình là có một người đàn ông như thế cho riêng mình hay sao ?

Nhưng với Mỹ Chi, ao ước thì cũng chỉ là ao ước mà thôi. Vì cô biết, với những gì đã xảy ra trong quá khứ của mình thì chuyện đó đối với cô sẽ không thể thực hiện được. Vì chẳng có gia đình nào, hay một người thanh niên nào lại muốn có một người con dâu hay một cô vợ có một quá khứ như cô.

Mỹ Chi cũng đã quen với nỗi đau của mình, vì thế cô cũng không buồn mà đã đề cho ước ao chỉ là ước ao trong ý nghĩ mà thôi.

Nhưng giờ đây thì lại khác rồi, khi mà mẹ cô đã có được mưu kế để giúp cô có được những gì mình ao ước. Mà mẹ cô thì Mỹ Chi biết rất rõ, khi bà đã muốn làm chuyện gì thì luôn luôn đạt đến thành công.

Nhìn mẹ bằng ánh mắt tin tưởng. Mỹ Chi gật đầu :

- Chuyện này thì con tin nơi mẹ, vì vậy con sẽ làm theo mọi điều mẹ chỉ bảo.

Bà Mỹ Hương vui mừng khi con gái nghe theo lời mình, bà vuốt tóc Mỹ Chi :

- Vậy là tốt rồi, mẹ tin là con sẽ thành công. Rồi con sẽ có một cuộc sống như ý muốn.

Hai mẹ con nhìn nhau, hai ánh mắt cùng lóe lên tia hy vọng. Cả hai cùng thấy cuộc sống trở lên tốt đẹp như ngày nào . . .

Ru giấc mộng đời

Chương 13

Tiếng chó kêu lên rối rít vì mừng rỡ ngoài cổng làm ông Tịnh và mẹ con Mỹ Hương đang ăn cơm phải ngạc nhiên. Buồng chén cơm xuống bàn, ông Tịnh nhướn mắt ra ngoài trước và nói lên thắc mắc của mình :

- Ai đến giờ này mà con Ki mừng rỡ như thế nhỉ ? Chẳng lẽ Tịnh Phương lại về giờ này hay sao ?

Bà Mỹ Hương cũng lên tiếng :

- Nếu là giờ này Tịnh Phương về thì phải có chuyện gì quan trọng lắm đây.

Mỹ Chi buông bát đĩa đứng lên :

- Để con ra mở cổng :

Mỹ Chi đi ra ngoài rồi, cả ông Tịnh và bà Mỹ Hương cùng ngóng nhìn ra, chờ đợi. Nét mặt bà Mỹ Hương vẫn thản nhiên như không, nhưng ông Tịnh thì lộ rõ vẻ bồn chồn. Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra khiến con gái ông phải vội vã về nhà vào giờ này hay sao ?

Sự thắc mắc của ông Tịnh đã có giải đáp ngay khi Mỹ Chi đi vào và Thoại nói gót theo sau cô. Ông Tịnh thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong khi bà Mỹ Hương thì tỏ vẻ mừng rỡ ra mặt. Bà đón đả chào hỏi :

- Thoại đây hử cháu ! Cháu mới ở bên nhà qua chơi à ?

Thoại lễ phép cúi đầu chào hai người lớn :

- Cháu chào cô chú, cháu mới về tới đây chứ chưa về nhà đâu ạ ?

Ngay lập tức, bà Mỹ Hương suýt soa :

- Vậy à ? Sao cháu về muộn như thế ? Có việc gì gấp lắm hay sao ?

Thoại lắc đầu :

- Cũng không có việc gì gấp, nhưng vì thằng bạn cháu rủ nên cháu cũng cao hứng theo nó luôn.

- Thế bạn cháu ở đâu ? Sao không mời cậu ấy vào chơi luôn ?

- Nó về nhà nó rồi ạ.

Kéo một chiếc ghế ra, Mỹ Chi nhẹ nhàng mời :

- Anh Thoại ngồi chơi.

- Cám ơn cô !

Thoại hơi quay người lại, anh nhỏ nhẹ cảm ơn Mỹ Chi và ngồi xuống ghế. Bà Mỹ Hương xua tay :

- Ồi anh em mà cảm ơn cái nỗi gì ? Thoại về bất ngờ thế này thì chắc là chưa ăn cơm đâu nhỉ ? Hay là dùng tạm bát cơm dưa với cô chú cho vui, Chi lấy chén bát cho anh đi con ?

Thoại vội ngăn Mỹ Chi lại :

- Cô đừng lấy chén bát tôi không ăn đâu - Rồi quay sang bà Hương, anh nói tiếp - Cháu ăn dọc đường với bn rồi cô ạ. Cô chú cứ dùng

cơm đi cho nóng ạ .

Bà Mỹ Hương lại bưng chén cơm của mình lên :

- Thế thì cô không ép nữa, nhưng Chi rót nước mời anh đi con !

Mỹ Chi lại đứng lên lần nữa và ân cần đặt trước mặt Thoại ly nước trà nóng.

Ông Tịnh lặng thinh suốt từ lúc Thoại vào vì không thể nào nói chen được với bà vợ của mình, nhân lúc bà im lặng để ăn cơm, ông mới thủng thẳng hỏi Thoại :

- Cháu về bất ngờ như thế này thì Tịnh Phương có biết không ?

Thoại gật đầu ngay :

- Cháu có ghé qua chỗ em Phương, Phương có gửi quà cho chú đây ạ.

Vừa nói anh vừa trao cho ông Tịnh một gói khá to mà nãy giờ anh cứ cầm khư khư trong tay. Ông Tịnh cau mày :

- Nó còn đi học thì lấy tiền đâu ra mà mua quà cho chú thế không biết ? Cái con bé này chỉ giỏi bày vẽ thôi.

Thoại cười nhẹ :

- Cháu nghe Phương nói quà này em không phải mất tiền mua đâu, chú ạ. Hình như có một cô bạn nào đó của Phương nhà ở Ban Mê Thuột, nghe nói chú rất thích café nên nhân dịp về quê đã làm quà cho Tịnh Phương một gói café đặc biệt đó.

Ông Tịnh phản nản :

- Lại nhận quà của người ta thì lấy gì mà trả !

Thoại lại bật cười :

- Điều đó thì chú không phải lo đâu, chú ạ. Bọn sinh viên chúng cháu khi thân nhau thì có những món quà “ cây nhà lá vườn “ như thế này là chuyện bình thường thôi mà.

Bà Mỹ Hương chen vào :

- Ông cứ khéo lo, đó là con gái biết nghĩ tới mình. Phải vui vì tấm lòng của nó chứ sao lại băn khoăn thế kia – Quay sang Mỹ Chi đang đứng lên để dọn bà ăn, bà nói – Thôi để đó cho mẹ, con ra ngoài nói chuyện với anh Thoại đi.

Thoại ngượng ngùng lắc đầu :

- Không cần phải như thế đâu, cháu ngồi đây chơi một chút rồi về để cho cô chú còn nghỉ ngơi chứ ạ.

Bà Mỹ Hương dài miệng :

- Nghỉ ngơi gì cháu ơi, cô có làm gì nặng nhọc đâu mà phải nghỉ ngơi. Còn Mỹ Chi thì suốt ngày cứ mãi bó gối trong nhà, nó cũng buồn lắm. Mà đi chơi thì không biết đi ở đâu, nói chuyện thì không biết tìm ai để mà nói chuyện. Vì thế có cháu về thì hay quá, cháu có

thể bầu bạn với nó để cho nó vui lên một chút được không ?

Thoại nhìn Mỹ Chi với ánh mắt ái ngại, anh hiểu những lời bà Mỹ Hương vừa nói là sự thật. Vì chỉ cần nhìn Mỹ Chi thì anh cũng đoán ra đây chính là một người con gái điển hình nơi chốn phồn hoa đô hội. Cô có dáng vẻ của những người hơi thượng, thế mà phải chôn mình nơi vùng đất quê mùa này thì nhất định cô phải buồn bực lắm rồi.

Nhưng biết làm sao được, đó là chuyện của mẹ con cô ấy mà. Làm sao anh có thể chen vào được ! Nếu như là chuyện của Tịnh Phương thì lại khác, khi đó thì anh sẽ không bao giờ để cho cô bé phải buồn như thế này đâu !

Nhưng Thoại cũng không đành lòng khi nghe bà Mỹ Hương nói thế, nhất là nhìn gương mặt buồn buồn của Mỹ Chi. Vì thế, anh nhỏ nhẹ nói với Mỹ Chi :

- Tôi còn ở đây đến một tháng cơ, nhất định tôi sẽ làm một người bạn thật tốt của Mỹ Chi. Cô cần gì thì cứ nói với tôi.

Mỹ Chi như mở cờ trong bụng vì câu nói như mở đường cho cô của Thoại vừa rồi. Cô nhất định sẽ làm tốt ý định của mẹ mình. Mỹ Chi nói như reo lên :

- Thế thì may quá, em không sợ buồn nữa rồi – Rồi cô thấp giọng nói như kể lể - Anh Thoại biết không, em không biết làm gì cho hết ngày giờ nữa. Vì về đây rồi em hoàn toàn không biết làm gì, mà bạn bè thì không có ai. Có mỗi Tịnh Phương để làm bạn thì cô ấy đi mất rồi. Vì thế mà em suốt ngày quần quanh trong nhà mà không biết làm gì cho qua thì giờ. Thật là chán dễ sợ. Có lúc, em chỉ muốn hét lên thật to cho vơi những buồn phiền trong lòng nhưng rồi lại không dám làm kinh động đến mọi người. Những lúc như thế thì thật là khổ sở, anh có thấy thế không ?

Thoại gật gù theo từng câu nói của Mỹ Chi như là anh rất biết về những điều đó, tuy rằng những cảm giác mà anh vừa nói thì anh chưa bao giờ có. Vì từ khi có trí hiểu biết đến giờ, đã khi nào Thoại có thời gian để mà ngồi không đâu mà biết ! Suốt ngày anh chỉ biết vui đầu vào công việc mà thôi. Hết học, anh lại làm tất cả những việc gì mà gia đình anh cần anh giúp. Còn nếu như có thì giờ rảnh rỗi thì anh cũng lại không thấy buồn, vì khi đó, Tịnh Phương sẽ là người bạn thân thiết cùng vui đùa với anh.

Tuy nhiên, Thoại cũng không để lộ ra cho Mỹ Chi biết được suy nghĩ của mình mà anh tỏ ra thông cảm với cô :

- Chi cứ yên tâm, khi nào tôi còn ở nhà thì nhất định tôi sẽ làm bạn với cô. Cô sẽ không thấy buồn đâu, vì tôi là thổ công ở xứ này mà.

Cô muốn đi chơi chỗ nào, nhất định tôi sẽ hướng dẫn cô chu đáo.

Mỹ Chi cười thật tươi, đôi mắt cô lung liếng nhìn Thoại :

- Thế thì còn gì bằng, nhất định là em sẽ tận dụng mọi thời gian rảnh rỗi của anh Thoại cho mà xem.

Thoại hơi ngẩn người ra trước nụ cười thật xinh của Mỹ Chi. Nụ cười mê hồn như cuốn lấy tâm linh anh. Một thoáng, lòng anh bỗng xao động khác thường. Anh như vừa nhìn thấy một điều gì đó thật mới mẻ trong lòng mình. Và Thoại bâng hoàng nhìn mãi vào nụ cười xinh đẹp của Mỹ Chi.

Mỹ Chi cũng đã nhận thấy sự dè dặt nơi Thoại, và ngay lập tức cô nhận biết được thời cơ của mình. Cô sẽ không để cơ hội tuột ra khỏi tay mình đâu. Suy cho cùng nếu cô có được Thoại thì cô cũng chẳng có lỗi gì đối với Tịnh Phương. Vì Thoại chỉ là một người con trai hàng xóm của Phương thôi chứ hai người nào có ràng buộc điều gì với nhau đâu. Nếu có chẳng thì cũng chỉ là những tình cảm thân thiết của những người láng giềng mà thôi.

Nụ cười cứ lung liếng mãi trên môi Mỹ Chi, và cô nhõng nhẽo vùi vỉnh :

- Ngày mai, anh Thoại có rảnh không ?

Thoại trả lời ngay không một chút đắn đo :

- Tôi chỉ làm việc buổi tối thôi chứ ban ngày hoàn toàn rảnh rỗi.

Mỹ Chi lại reo lên :

- Thật là tuyệt vời ! Thế là em không lo là không biết phải làm gì cho hết thời gian nữa rồi, nhất định là ngày mai anh phải dẫn em đi chơi đó nhé.

Thoại gật đầu như người mộng du :

- Điều đó thì có khó khăn gì đâu, Chi muốn đi chơi ở đâu ?

Mỹ Chi nũng nịu :

- Đã nói là em hoàn toàn xa lạ với nơi này thì làm sao em biết được là mình muốn đi chơi ở nơi nào ? Em giao toàn quyền cho anh Thoại đó, cứ chỗ nào vui thì anh dẫn em tới đó chơi

- Không thành vấn đề, tôi sẽ đưa Chi tới những nơi thật thú vị. Chỉ sợ là Chi đã quen với không khí náo nhiệt nơi thành phố, giờ đây Chi sẽ chán trong khi sống trong khung cảnh yên tĩnh của thôn quê mà thôi.

Mỹ Chi vội vã lắc đầu :

- Không có đâu, em cũng chán lắm sự ồn ào nơi phố phường đông đúc rồi. Giờ thì em phải tập làm quen với sự yên tĩnh ở nơi này chứ. Có điều là vì mới về sống ở đây nên em chưa thể quen được với nếp sống phẳng lặng này. Nhưng nếu có anh làm bạn với em, nhất định là em sẽ không còn thấy buồn nữa đâu.

Thoại cười nụ :

- Chi đừng quá tin vào tôi như thế, tôi không có tài cán gì để đem niềm vui đến cho người khác đâu. Chỉ là tôi muốn Chi giải khuây một chút mà thôi :

Mỹ Chi lắc đầu :

- Anh đừng qua khiêm tốn như thế, nhất định là anh sẽ giúp em được mà. Nhưng dù cho có như lời anh nói thì sự giúp đỡ của anh dành cho em cũng là quý giá lắm chứ. Em nhất định sẽ không buồn nữa đâu.

Thoại đứng lên :

- Vậy thì ngày mai tôi sẽ sang rủ Chi đi, còn bây giờ thì tôi phải về nhà rồi.

Mỹ Chi cũng đứng lên theo Thoại :

- Chắc là anh đi từ Saigon về đây thì cũng mệt rồi, vậy thì em không quấy rầy anh nữa đâu. Nếu là ngày khác thì nhất định anh phải ngồi chơi thêm một lát nữa đó.

Thoại gật đầu :

- Kể từ ngày mai thì được, còn bây giờ thì tôi phải về gặp ba mẹ tôi đã. Từ Saigon về là tôi ghé qua đây ngay chứ đã về nhà đâu.

- Vậy em tiễn anh.

Tiến Thoại về rồi, Mỹ Chi quay trở về nhà với nụ cười chiến thắng trên môi. Nhất định là Thoại sẽ không thoát được tay cô đâu.

Đẩy cửa vào căn phòng nhỏ dành cho mình, Mỹ Chi giật mình khi thấy bà Mỹ Hương đang ngồi đợi. Cô hỏi ngay :

- Sao mẹ chưa đi ngủ ?

Bà Mỹ Hương không trả lời câu hỏi của cô con gái mà hỏi lại :

- Sao rồi ?

Mỹ Chi ngơ ngác :

- Mẹ muốn hỏi con điều gì ?

Bà Mỹ Hương gắt nhẹ :

- Lại còn chuyện gì nữa, thì chuyện con làm quen với thằng Thoại đó.

Mỹ Chi cười tươi :

- Chuyện đó thì mẹ khỏi lo, có gì là khó đâu – Nhưng rồi cô lại xụ mặt xuống – Nhưng mà nói thật với mẹ , Con chẳng thấy thích chuyện này đâu.

Bà Mỹ Hương cau mặt :

- Sao lại không thích ?

- Tên Thoại này nhà quê thấy mờ, không hợp với con đâu.

- Cái gì mà hợp với không hợp ? Con còn có thể chọn được thằng nào hơn nó nữa bây giờ. Trông nó vậy chứ tương lai huy hoàng lắm

đó. Mai mốt là bác sĩ giỏi của một bệnh viện lớn coi nó có nhà quê không ! Bây giờ còn đang đi học nên nó mới đơn giản như thế chứ. Mỹ Chi trề môi :

- Vậy mà mẹ cũng khen được hần ta con thật không tin đó. Tưởng tá nhà quê không nói, nhưng mà mẹ biết hần mở miệng ra là chỉ biết khen cái vùng đất chán phèo này hay sao ?

- Thì là nơi chôn nhau cắt rốn của nó mà, nó không khen sao được. Nhưng mà mai mốt ra đời thì nó sẽ thay đổi chứ, có đâu cứ mãi như thế này.

- Chuyện đó không phải là để đâu mẹ ơi, cái gốc nhà quê đã ăn sâu vào máu thịt hần ta rồi thì khó mà sửa chữa lại được.

Nghe con gái chê bai mãi, bà Mỹ Hương có vẻ giận. Bà sẵn giọng :

- Thế nó nhà quê thì không được hay sao ? Con không nhớ đến chuyện sai lầm của mình à ? Cũng chỉ vì mê cái mã đẹp trai thanh lịch mà con đến nông nổi này, vậy mà còn vẫn mờ mắt vì những điều đó hay sao ?

Mắt Mỹ Chi sụp xuống, cô có vẻ giận dữ vì những điều mà mẹ cô vừa nói. Cô gằn từng tiếng :

- Con đã cố gắng để quên đi những ngày tháng đau đớn đó nhưng tại sao mẹ cứ phải nhắc lại mãi thế ? Chẳng lẽ con thích thú nghe những điều đó lắm hay sao ?

Nghe lời trách cứ của con gái, bà Mỹ Hương có vẻ ân hận khi biết mình đã lỡ lời. Bà vội vuốt tóc Mỹ Chi :

- Xin lỗi con, mẹ quên là không nên nhắc lại những điều ấy . Chỉ tại mẹ muốn tốt cho con mà thôi – Hạ thấp giọng, bà năn nỉ con gái – Mỹ Chi à, mẹ đã ngắm nghía anh chàng Thoại này từ lâu lắm rồi, con đừng có chê bai nữa. Chỉ cần con cố gắng ép mình một chút, con sẽ thấy cuộc sống này lại tươi đẹp như thường. Tương lai sau này của thằng Thoại rất tốt chứ không lụi xụi như bây giờ đâu. Vả lại, còn gia tài của cha mẹ nó làm gì ? Chắc là con không thích tiền ?

Lý lẽ của bà Mỹ Hương đã thuyết phục được Mỹ Chi, nhưng cô vẫn còn một chút nghi ngờ :

- Làm sao mà mẹ có chắc là họ có tiền trong khi họ chỉ là những người nông dân chân lấm tay bùn ở cái xứ khỉ ho cò gáy này ?

Bà Mỹ Hương quả quyết :

- Điều này thì mẹ chắc chắn là không làm đâu, vì mẹ đã từng nghe họ nói chuyện bán đất đai lợi lộc như thế nào rồi. Ngoài ra, mẹ đã nói cho con nghe rồi đó. Có lần, ông bà Mẫn đã tính chuyện mua nhà ở thành phố để mai mốt Thoại cưới Tịnh Phương và về đó mở phòng mạch. Cho dù họ không giàu có như mình mong ước, nhưng chỉ cần

như thế thì cuộc sống của con cũng đủ yên ổn và sung sướng rồi. Chỉ cần con chịu khó ngọt ngào với thằng Thoại một chút, mà điều này mẹ nghĩ là đâu có khó đối với con, phải không ?

Mỹ Chi gật đầu, nhưng cô lại phân vân :

- Nhưng lỡ như Thoại quyết lòng cưới con bé Tịnh Phương thì sao ? Con không muốn trở thành trò cười cho họ đâu, mẹ ạ !

Bà Mỹ Hương nhíu mày một cái, rồi lại nói :

- Mình không thử thì làm sao mà biết được, hở con ? Nhưng mẹ tin rằng với nhan sắc và bản lĩnh của con thì thằng Thoại chỉ là một chú cừ non mà thôi. Khi đó thì làm sao mà con Tịnh Phương còn có cửa hy vọng nữa chứ.

Mỹ Chi buông xuôi :

- Thôi được rồi, con cũng cố gắng một lần xem sao. Nhưng nếu như con thất bại thì mẹ phải tính cho con một cách khác đó nhé. Khi đó thì con không còn mặt mũi nào để ở lại cái xứ này nữa đâu.

Bà Mỹ Hương mạnh dạn gật đầu :

- Điều đó thì con yên chí, mẹ không để cho con phải khó xử đâu. Mẹ đã tính cho con nhiều cách rồi, nhưng cách này là ngon lành nhất. Vạn bất đắc dĩ thì mẹ mới phải thực hiện con đường khác cho con. Thôi cũng muộn rồi, con ngủ đi ! Mẹ cũng phải qua bên đó không thì dưỡng con lại thắc mắc.

Bà Mỹ Hương rời khỏi phòng một lúc lâu mà Mỹ Chi vẫn cứ ngồi thừ người ra mà nghĩ ngợi. Cô không thể biết là phương cách của mẹ mình là đúng hay sai ? Nhưng cô thấy chuyện này cũng thú vị đấy !

Ru giấc mộng đời

Chương 14

Dừng chân bên bờ sông, Thoại quay sang hỏi Mỹ Chi :

- Chi à, em đã mỗi chân chưa ?

Lung liếng hai mắt nhìn Thoại, Mỹ Chi nũng nịu :

- Dĩ không, anh cũng biết là em mỗi chân nữa hở ? Tưởng đâu anh cứ đi mãi để em phải đi theo tới nỗi rụng cặp giò luôn chứ !

Thoại bật cười :

- Có thiệt cặp giò em sắp rụng rồi không vậy ? Em làm như chân em làm bằng bột mỳ không ấy !

Mỹ Chi sấn lại bên Thoại, cô đấm mạnh vào vai anh :

- Lại còn chọc ghẹo em nữa hử ? Em đấm cho anh sưng vai bây giờ. Thoại vừa cười vừa đưa tay ra đỡ và lừa thế để nắm hai tay Mỹ Chi lại :

- Coi kìa mới chỉ nói như thế mà em đã muốn giận rồi hay sao ? Anh chỉ nói đùa thôi mà.

Mỹ Chi phụng phịu, cô cố gắng để giàng tay mình ra khỏi tay Thoại :

- Nói đùa gì kỳ vậy, em ghét anh quá chừng.

Thoại nắm chặt hai bàn tay của Mỹ Chi :

- Thôi mà, đừng có ghét anh. Anh chỉ muốn trêu ghẹo em một chút thôi chứ đâu có làm gì đâu mà phải ghét anh. Nào ngồi xuống đây cho đỡ mỏi chân đi Chi !

Vừa nói, Thoại vừa kéo tay Mỹ Chi ngồi xuống vạt cỏ bên vệ đường.

Mỹ Chi ngoan ngoãn ngồi xuống bên Thoại, và cô ngả đầu vào vai anh như một cử chỉ tình cờ. Cô nói nhỏ :

- Dễ chịu quá anh ơi ! Anh có thấy như thế không ?

Thoại hỏi lại Mỹ Chi :

- Em hỏi như thế là có ý gì ?

Mỹ Chi nhăn mặt :

- Cái cảm giác dễ chịu mà anh cũng không cảm nhận được hay sao mà lại phải hỏi lại em như thế ?

Thoại quơ tay một vòng :

- Cái gì dễ chịu, em phải nói ra mới được chứ ? Không khí trong lành, không gian êm ả hay là bờ vai anh dễ chịu ? Em phải nói rõ ra thì anh mới trả lời được chứ !

Mỹ Chi cong môi, cô lườm Thoại một cái thật dài :

- Có cần phải rạch ròi như thế hay không ? Hay là anh muốn nhắc em là em đang dựa vào bờ vai của anh đấy ?

Thoại cười cười :

- Chắc vậy quá ! – Rồi anh cất giọng hát nho nhỏ – Vai anh em hãy tựa đầu . . . Cho anh nghe lặng . . . Trái sầu rụng rơi . . .

Mỹ Chi vắn lại :

- Ngồi bên cạnh em mà anh lại có trái sầu hay sao ?

Thoại bật cười nho nhỏ :

- Trái sầu đâu mà trái sầu !

- Thì anh vừa hát đó thôi.

Thoại nghiêng đầu nhìn xuống gương mặt đang ngả trên vai mình, anh vuốt nhẹ trên sống mũi nhỏ của Mỹ Chi :

- Là trái sầu trong bài thơ ngậm ngùi của ông Huy Cận, em ơi. Anh làm gì có trái sầu nữa khi mà em đang kề cận bên anh như thế này.

Mỹ Chi thấp giọng :

- Anh có nói thật với lòng mình không đó ?

Thoại phản ứng ngay với câu nói của Mỹ Chi :

- Tại sao em lại hỏi như thế ? Em nghi ngờ anh hay sao ?

Mỹ Chi lắc đầu :

- Không em không hề nghi ngờ anh. Chỉ có điều, em không tin đây là sự thật . . .

Thoại choàng tay qua vai Mỹ Chi, anh siết chặt bờ vai nhỏ của người con gái anh yêu :

- Tại sao em lại nghĩ như thế ? Anh đã làm điều gì sai hay sao ?

Mỹ Chi lại lắc đầu :

- Đã nói là em không nghi ngờ gì anh mà, và anh cũng không làm điều gì sai. Em không tin là sự thật vì em cứ ngỡ mình đang ở trong mơ, một giấc mơ thật tuyệt vời. .

Vòng tay Thoại thiết chặt thêm chút nữa :

- Tại sao em lại nghĩ là mơ, anh chẳng phải đang ở bên em đây hay sao ?

Mỹ Chi băng khuâng :

- Thì đúng là như vậy, nhưng em vẫn không dám tin anh ạ . . .

Thoại âu yếm :

- Em nói anh nghe xem nào, tại sao em lại không dám tin ? Mỹ Chi ngả đầu vào ngực Thoại, cô nói thật nhỏ :

- Vì không bao giờ em lại nghĩ là em có được tình yêu của anh.

Thoại cúi xuống cho mặt anh áp xuống mái tóc thơm mềm của Mỹ Chi :

- Sao lại không có được ? Anh yêu em, anh rất yêu em ! Em không được quên điều đó đâu đấy nhé.

Mỹ Chi cười yêu kiều :

- Đương nhiên là em không quên rồi. Vì . . .

Mỹ Chi ngập ngừng, Thoại thúc dục :

- Vì sao ? Em nói tiếp đi ?

- Vì . . . em cũng yêu anh.

- Ôi em yêu của anh !

Thoại bật kêu lên một câu thật nồng nàn, và anh cúi xuống . . . cúi xuống mãi cho tới khi đôi môi của anh tìm được đôi môi hồng của Mỹ Chi. Một nụ hôn thật nồng, thật ngọt đã gắn chặt hai đôi môi lại với nhau. Mỹ Chi như đang chìm trong cảm xúc tuyệt vời mà Thoại đem lại cho cô.

Thoại cũng đang chìm trong tình yêu ngọt ngào mà lần đầu tiên trong

đòi anh cảm nhận. Anh không thể nào biết được một ý tưởng thú vị đang chiếm trọn cái đầu bé nhỏ của Mỹ Chi. Vì nếu biết được, chắc chắn là anh sẽ phần nộ ghê gớm.

Phải, Thoại sẽ không ngờ . . . không thể nào ngờ được là Mỹ Chi đang hoàn toàn tỉnh táo trong lúc này. Cô không hề có một cảm xúc thật sự với Thoại như bao người yêu nhau thường cảm nhận được khi họ đang trong vòng tay của người yêu. Bởi vì, cô nào có tình yêu trong tim mình.

Đúng vậy, Mỹ Chi không yêu Thoại. Hay nói đúng hơn là cô chưa hề yêu Thoại một chút nào. Tất cả những điều cô đang làm là chỉ thực hiện kế hoạch của mẹ con cô. Đó là làm thế nào để cô có được Thoại cho riêng mình. Và cô đã làm được như thế.

Lúc đầu theo kế hoạch của bà Mỹ Hương. Mỹ Chi đã phải cố gắng hết sức để tiếp cận được với Thoại, một chàng trai mà cô hết sức coi thường. Trong mắt Mỹ Chi, cô thấy Thoại chỉ là một anh chàng nhà quê không hơn không kém. Nhưng mà có một điều mà cô phải cố gắng làm thân với anh, đó là anh chàng nhà quê đó có thể đem lại cho cô một cuộc sống giàu sang sung sướng, thời thượng trong tương lai. Anh chàng nhà quê đó có thể giúp cô thoát khỏi cuộc sống chán ngắt nơi vùng đất vô vị này để trở về với phố phường sôi động mà cô đã phải miễn cưỡng rời xa . . .

Nhưng rồi thời gian trôi qua, Mỹ Chi đã nhận thấy là Thoại không hẳn là nhà quê như cô vẫn nghĩ. Càng gần anh, cô càng nhận ra những nét đặc biệt nơi anh. Thoại có tính cách rất cứng cỏi, đó là một điều hấp dẫn nơi người đàn ông. Nhưng anh vốn sinh ra nơi miền đất êm ả này, vì thế mà anh mới có cái dáng vẻ bình dị như thế. Điều này thì Mỹ Chi tin là mình có thể làm thay đổi Thoại được khi anh đã là của riêng cô.

Thế là thay vì miễn cưỡng bám lấy Thoại để có cơ hội đòi hỏi thì bây giờ Mỹ Chi làm việc đó với tất cả lòng hào hứng của mình. Có điều, dù đã bao lần tự dối gạt mình thì Mỹ Chi cũng phải tự thú nhận với mình là cô không hề có tình yêu với Thoại, ngay cả khi cô đã nhận thấy những điều đáng yêu nơi anh. Hình như với những gì đã xảy ra với cô trong quá khứ, trái tim Mỹ Chi đã đóng băng mất rồi.

- Em đang nghĩ gì thế, Mỹ Chi ?

Thấy Mỹ Chi yên lặng, Thoại âu yếm hỏi. Mỹ Chi lắc đầu :

- Em không nghĩ gì cả !

- Nói gì với anh đi !

- Nói chuyện gì bây giờ ?

- Nói bất cứ chuyện gì mà em muốn nói,

Mỹ Chi lắc đầu :

- Em không muốn nói gì hết mà chỉ muốn ngồi im như thế này thôi.

- Tại sao ?

- Vì như thế em mới cảm nhận hết tình yêu của anh dành cho em.

Thoại siết chặt vòng tay :

- Khờ quá, cô bé ! Anh yêu em và đang ở bên em chính là sự thực đây mà.

Mỹ Chi gật đầu :

- Em biết – xoay người lại nhìn thẳng và mắt Thoại, cô đột ngột hỏi – Tại sao anh lại yêu em hờ anh ?

Thoại trầm ngâm :

- Làm sao anh có thể trả lời câu hỏi này của em được, anh yêu em chỉ vì không thể không yêu mà thôi.

- Nhưng mà em có gì để anh yêu ?

- Sao lại không ? Em đáng yêu như thế này cơ mà.

- Anh có nói làm không đó ? Em mà đáng yêu ?

Thoại bật cười :

- Có thể em không đáng yêu với người khác , Nhưng với anh thì em là tất cả. Thế là quá đủ cho anh rồi.

Mỹ Chi ngước lên, cô nhìn thẳng vào mắt Thoại :

- Thế anh sẽ yêu em đến bao giờ thì không yêu nữa, hờ anh ?

- Mãi mãi, ! Sẽ không bao giờ anh thôi yêu em.

- Cho dù em có lỗi gì, anh vẫn yêu em chứ ?

Thoại mạnh mẽ gật đầu :

- Dù em có bất cứ lỗi gì thì cũng không làm mất đi tình yêu anh dành cho em được. Chỉ cần em đừng giấu anh một điều gì hết thì anh sẽ không bao giờ giận em mà vẫn yêu em như bây giờ.

Mỹ Chi cam đoan :

- Từ bây giờ trở đi, em sẽ không giấu anh điều gì đâu – Cô thấp giọng thăm dò – Nhưng nỗi lòng đó em đã mắc phải trong quá khứ thì sao hờ anh ?

Thoại lại lắc đầu thật nhanh :

- Những gì em đã làm trong quá khứ thì làm sao có thể tính toán được. Vì khi đó anh đã có em đâu. Như thế thì đâu có phải là có lỗi với anh được – Nâng cằm Mỹ Chi lên, Thoại soi mắt nhìn trong đôi mắt đen nháy của cô và tha thiết – Chi à, anh yêu em và chỉ cần có em bên anh như lúc này là hạnh phúc lắm rồi. Chỉ cần em cũng yêu

anh và hứa không bao giờ rời xa anh thế là đủ. Còn thì những chuyện khác anh không quan tâm đâu.

Mỹ Chi long lanh nhìn Thoại :

- Em yêu anh, Thoại ạ. Và em sẽ không bao giờ rời xa anh đâu. Chỉ sợ em cứ bám anh như rong như rêu thế này, anh lại chán em mất thôi.

- Làm sao anh có thể chán em được nhỉ, anh yêu em hết cả trái tim anh cơ mà.

Thoại nòng nài cúi xuống, bờ môi anh lại trao cho Mỹ Chi những nụ hôn thật đắm say. Mỹ Chi cũng vòng tay ôm lưng Thoại thật chặt, cô đáp ứng tình yêu của anh cũng nồng nhiệt không kém. Vì cô biết, cô đã thành công rồi. Từ bây giờ trở đi, cô không phải lo lắng bất cứ điều gì nữa mà chỉ còn một việc là đợi ngày trở thành vợ Thoại nữa mà thôi. Cô đã đọc thấy tình yêu anh dành cho mình trong mắt anh, và cô hết sức yên tâm về điều đó.

Buổi chiều làng quê thật yên tĩnh, nơi bờ sông yên ả này lại thật vắng người. Thoại và Mỹ Chi cứ quấn quýt nhau mãi không thôi. Họ như quên hết đất trời, quên hết mọi điều xung quanh. Vì trong lòng họ chỉ còn biết tới người mình yêu mà thôi.

Một tiếng kêu hoảng hốt bật lên, tiếng kêu tuy nhỏ nhưng âm vang của nó thì lại thật rõ trong buổi chiều vắng lặng này. Tiếng kêu đó cũng đủ làm cho Thoại và Mỹ Chi giật mình. Họ cùng vội vã buông nhau ra và ngược lên nhìn thật nhanh.

Ngay trước đôi mắt hoảng hốt của hai người, Tịnh Phương đang đứng đó. Cô đang nhìn hai người bằng đôi mắt mở hết cỡ như muốn rách cả khoe. Tay cô bụm chặt lấy miệng như muốn ngăn đi những tiếng kêu khác có thể bật ra bất cứ lúc nào.

Phút bất ngờ đã trôi qua, Thoại lấy lại bình tĩnh trước tiên. Buông Mỹ Chi ra, anh đứng dậy thật nhanh và hỏi ngay :

- Sao em lại ra đây, hử Phương ? Em về từ bao giờ ?

Câu hỏi của Thoại đã giúp Phương lấy lại bình tĩnh của mình. Không một lời nào, cô chỉ nhìn anh bằng ánh mắt đau đớn mà thôi. Rồi thình lình, Tịnh Phương quay người bỏ chạy. Thoại đơm phóng theo cô :

- Tịnh Phương !

- Đừng, anh Thoại . . .

Mỹ Chi đã kịp thời níu Thoại lại, anh ngơ ngác nhìn cô :

- Sao em lại giữ anh lại, để anh chạy theo Tịnh Phương. Cô ấy đang hốt hoảng như thế kia . . .

Mỹ Chi điềm tĩnh lắc đầu :

- Anh chạy theo Tịnh Phương để làm gì ? Giải thích hay phân trần ? Tất cả những điều đó bây giờ đều không cần thiết đâu anh ạ. Để cho cô ấy một mình thì hay hơn.

Thoại không đồng ý :

- Chuyện gì thì cũng có thể nói sau, nhưng bây giờ thì Tịnh Phương đang mất bình tĩnh. Cần phải giữ cô ấy, lờ như. . .

Mỹ Chi lại lắc đầu :

- Tịnh Phương sẽ không sao đâu, anh ạ. Rồi cô ấy sẽ bình tĩnh lại thôi mà.

Bóng Tịnh Phương đã khuất, Thoại đành thở dài nghe theo Mỹ Chi mà lòng anh không yên một chút nào. Ngồi phịch xuống vật cổ khi nãy, Thoại cứ nhìn đắm đắm vào hướng mà Tịnh Phương vừa chạy. Anh như quên cả Mỹ Chi đang ngồi bên cạnh mình

Ru giấc mộng đời

Chương 15

Về đến nhà Tịnh Phương vào ngay trong nhà và đóng chặt cửa lại. Ngã nhoài xuống giường, cô vui mặt vào gối để lắng nghe nỗi đau đang vò xé tim mình.

Tịnh Phương không thể nào ngờ được Thoại và Mỹ Chi lại có tình yêu với nhau như thế. Mới chỉ một tháng không gặp hai người mà đã xảy ra chuyện như thế hay sao ?

Tịnh Phương không tin, hay đúng hơn là cô không muốn tin. Nhưng sự thật đã rành rành trước mắt, cô có muốn từ chối gạt mình cũng không được nữa rồi. Thật là một sự thật phũ phàng. Thế mà mới chỉ nửa giờ trước đây, cô đã nôn nao muốn trở về nhà thật nhanh để gặp được những người thân yêu đó.

Một tháng bận rộn với việc thi cử, Tịnh Phương không thể về thăm nhà. Và cũng trong một tháng đó, Thoại về nhà để làm luận án tốt

ngiệp khiến cô cũng không thể nào gặp mặt anh thường như mọi khi. Nỗi nhớ mong đã khiến cô thu xếp mọi thứ thật nhanh, để đến khi môn cuối cùng vừa thi xong thì Tịnh Phương đã ra ngay bến xe để về nhà.

Có rất nhiều điều mà Tịnh Phương muốn nói với Thoại, cũng như có những chuyện vui buồn của con gái mà mọi cô thiếu nữ cũng thường tình thường có, Tịnh Phương muốn kể với Mỹ Chi biết bao. Đã nói là tuy không thích bà mẹ kế, nhưng Tịnh Phương rất thích Mỹ Chi mà. Trong mắt Tịnh Phương thì Mỹ Chi là một cô gái đáng mến, tuy có lười biếng một chút, nhưng chuyện đó thì có hề gì !

Vậy mà bây giờ . . . Cô không thể kể chuyện gì nữa với hai người nữa rồi ! Và nỗi đau này, cô còn có thể kể lại với ai nữa đây khi mà chính hai người cô thương yêu lại làm tổn thương trái tim yếu đuối của cô mất rồi !

Tịnh Phương cứ nằm vùi như thế, cô không muốn nhớ lại hình ảnh đã trông thấy, nhưng sự việc cứ hiển hiện trước mắt cô khiến cho lòng cô đau như cắt. Thế là tình yêu của cô đã không còn nữa rồi. Vì làm sao có thể có một tình yêu nở nà khi mà chỉ có mình cô yêu ?

Ngày ngày hôm sau, Tịnh Phương đi Saigon thật sớm. Cô không muốn nán lại nhà thêm nữa hơn nữa vì không muốn chứng kiến tình yêu của Thoại và Mỹ Chi. Tịnh Phương không gặp Mỹ Chi vì khi cô đi, Mỹ Chi còn ngủ. Ông Tịnh đã ngạc nhiên trước hành động bất ngờ của con gái, ông hỏi :

- Có chuyện gì vậy, Tịnh Phương ?

Tịnh Phương lắc đầu, cô cố che giấu đôi mắt đang sưng mọng của mình :

- Không có chuyện gì đâu ba !

Ông Tịnh không dễ tin ngay lời của Tịnh Phương :

- Thế tại sao con lại làm như thế ?

Tịnh Phương càng cúi sâu mặt hơn :

- Con có làm gì đâu ?

Nắm tay Tịnh Phương, ông Tịnh kéo con gái ngồi xuống bên mình.

Ông nghiêm giọng:

- Con đừng giấu ba, hãy nói cho biết sự thật đi. Ai đã làm con buồn ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Không có ai làm gì cho con buồn hết, ba à ?

Ông Tịnh lắc đầu, ông nâng mặt con gái lên và nhìn thẳng vào mắt cô :

- Thế con tưởng ba là đưa con nít sao mà dối ba. Chưa bao giờ con

về nhà mà lại ra đi vội vã như thế này cả. Lại còn đôi mắt của con nữa kìa, chắc là đã khóc cả đêm rồi phải không ? Con hãy nói cho ba biết đi, ba nhất định sẽ không tha cho người nào đã làm cho con gái ba buồn như thế này đâu.

Tịnh Phương ứa nước mắt, cô biết cha rất thương yêu mình. Ông có thể làm bất cứ điều gì để cho cô được vui vẻ. Nhưng chuyện này thì . . . làm sao ông có thể giúp cô được đây.

Thấy con gái khóc, ông Tịnh thấy xót xa trong lòng. Ông đã làm gì để con gái ông phải khóc như thế này nhỉ ? Có phải cái gia đình này đã làm khổ con gái ông hay không ?

Từ khi Tịnh Phương ít về nhà thì ông Tịnh đã lờ mờ đoán ra được những gì mà con gái ông giấu kín. Nhưng vốn tính kín đáo, ông không bộc lộ ra bên ngoài mà chỉ để tâm đó xét mẹ con bà Mỹ Hương. Và ông biết, chuyện tái hôn của ông cũng là một trong những nguyên nhân khiến con gái ông buồn lòng. Tuy không nói gì nhưng ông Tịnh đã âm thầm thu xếp mọi điều tốt đẹp cho Tịnh Phương.

Nhưng hôm nay nhìn con gái buồn rầu như thế. Ông Tịnh lại thấy mình đã sai lầm khi gán bó cuộc đời của mình với bà Mỹ Hương. Vì tuy chưa khẳng định, nhưng ông đã đoán ra được nguyên nhân gây ra nỗi đau của con gái mình. Có điều ông chưa biết phải làm gì để giúp Tịnh Phương bây giờ ?

Với giọng trĩu buồn, ông Tịnh ôn tồn nói với con gái :

- Dù con không nói nhưng ba có thể biết được chuyện gì đã làm con buồn như thế. Ba rất ân hận vì đã khiến con phải chịu cảnh này, nếu có thể làm điều gì để con không như thế này nữa thì ba nhất định làm.

Tịnh Phương choàng tay ôm chặt cha :

- Ba ơi, ba đừng nói như thế. Con có sao đâu.

Ông Tịnh cũng ôm chặt con gái vào vòng tay như muốn chở che cho Tịnh Phương :

- Đừng như thế, con ạ. Con cứ nói ra hết mọi điều cho ba nghe đi, đừng chịu đựng một mình như thế nữa.

Tịnh Phương bật khóc nức nở, dường như những lời an ủi của cha đã làm cô không thể nín nhịn được nữa :

- Ba ơi, con phải làm sao bây giờ ?

Ông Tịnh vuốt tóc con gái mà lòng đau nhói :

- Ba biết nỗi khổ con đang phải chịu, nhưng ba không biết phải làm gì bây giờ để giúp con được. Chuyện tình cảm thì không thể ép buộc được đâu con ạ. Nhưng ba nghĩ là con gái ba sẽ khóc hôm nay thôi rồi sẽ nghĩ lại, phải không con gái ?

- Con cũng không biết là mình có thể quên được hay không nữa, nhưng hiện giờ thì con rất đau lòng, ba ơi.

Ông Tịnh lại vỗ về :

- Ba biết, nhưng ba nghĩ là con sẽ vượt qua được, con gái ba vốn rất mạnh mẽ cơ mà.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Làm sao con có thể quên ngay được hờ ba, chúng con đã rất gần bó như thế mà . . .

- Nhưng đó không phải là tình yêu, con ạ. Con đã ngộ nhận tình cảm vì các con đã quá thân thiết, nhưng trước sau thì các con chỉ như hai anh em mà thôi. Ba nghĩ là con biết nhìn nhận và chấp nhận sự thực này.

Tịnh Phương lại rơi nước mắt :

- Con không chấp nhận cũng không được sao hờ ba. Nhưng không biết là đến bao giờ con mới có thể quên được đây.

Ông Tịnh xoay mặt Tịnh Phương lại, ông nhìn vào mắt con gái :

- Ba tin là con gái ba sẽ làm được điều đó, phải không con ?

Tịnh Phương mím môi lại, cô gạt đầu với ba mà nước mắt vẫn rơi :

- Con sẽ quên, nhất định con sẽ quên.

Ông Tịnh mỉm cười :

- Giỏi lắm, con giỏi lắm. Như thế mới là con gái ba chứ.

Tịnh Phương đứng lên :

- Bây giờ thì con đi đây, ba ạ !

Ông Tịnh ngập ngừng :

- Có cần thiết phải đi ngay như thế không hờ con ? Con đã hiểu ra vấn đề rồi mà !

Tịnh Phương lắc đầu :

- Con hiểu nhưng mà không có nghĩa là con quên ngay được đâu, ba ạ. Con muốn tìm cho mình một không gian yên tĩnh, như thế thì con mới làm cho hồn mình an bình chứ ba.

- Thế nhưng con ở trên đó chỉ có một mình, liệu có nên không hờ con ?

Tịnh Phương mỉm cười mà đôi mắt còn ướt :

- Ba sợ con nghĩ quẩn hay sao ? Con không dại dột như thế đâu ba. Có điều là con không muốn nhìn thấy hai người đó, ít nhất là trong

những ngày tháng này.

Ông Tịnh hiểu những gì con gái ông đang nghĩ, và ông biết là con gái ông không thể làm gì khác được. Tuy còn lo lắng cho con nhưng ông cũng đành phải miễn cưỡng chấp nhận :

- Thế cũng được, nhưng con nhớ là phải gọi điện thoại về mỗi ngày cho ba đó.

Tịnh Phương hớn lên má ông Tịnh :

- Ba ơi, có cần phải kiểm soát con như thế không hở ba ? Con gái của ba lớn rồi mà.

Ông Tịnh vuốt nhẹ song mũi Tịnh Phương :

- Biết rồi, biết là con gái của ba lớn rồi. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là ba không lo lắng cho con nữa, vì trong mắt ba thì con vẫn là con gái nhỏ như ngày nào.

- Hai cha con ông đang nói chuyện gì mà vui vậy ?

Hai cha con đang nói chuyện thì tiếng bà Mỹ Hương vang lên sau lưng làm cả hai cùng giật mình quay lại. Ông Tịnh trách bà :

- Ba hay cứ sao mà làm cho người ta giật mình như thế ?

Bà Mỹ Hương lườm dai :

- Có gì mà phải giật mình, trừ khi hai cha con ông có chuyện gì giấu diếm người khác.

Ông Tịnh cau mặt :

- Sao bà lại nói linh tinh như thế, cha con tôi thì có gì mà phải giấu diếm ai.

Thấy chồng giận dữ, bà Mỹ Hương vội vã là :

- Thì tôi nói chơi một chút không được hay sao mà ông lại giận như thế. Tịnh Phương à, con định đi đâu mà dậy sớm như thế ?

Không thể không trả lời, Tịnh Phương miễn cưỡng nói :

- Con đi lên Saigon.

Bà Mỹ Hương bật kêu lên :

- Sao lại đi vội như thế ? Con đã thi xong rồi mà ?

- Nhưng con còn vài môn cần phải học thêm, dì ạ.

Tuy không ưa bà Mỹ Hương, nhưng Tịnh Phương vẫn luôn luôn nói năng lễ phép với bà. Tuy nhiên, cô vẫn gọi bà là dì, chứ không gọi bà là mẹ. Điều này làm bà Mỹ Hương bức bối, nhưng bà cũng không thể làm gì được Tịnh Phương mà chỉ còn biết cất giấu nỗi ấm ức trong lòng. Và ngoài mặt, bà vẫn tỏ ra ngọt ngào :

- Nhưng mà tại sao con lại phải vội như thế ? Con mới về tối qua mà, ở chơi vài bữa rồi hãy đi chứ Phương !

Không muốn để bà Mỹ Hương biết được nỗi buồn của mình, Tịnh Phương tìm cách nói cho qua chuyện :

- Tự dưng chiều hôm qua con thấy nóng ruột nên phải về nhà, nhưng thấy nhà vẫn bình an là con yên tâm rồi. Con đi ngay như thế này là vì không muốn mất đi buổi học nào đó, dì ạ. Thôi, con đi nha ba ! Nói xong, Tịnh Phương xách vội chiếc túi nhỏ của mình lên và vội vã đi ra cửa. Ông Tịnh đứng nhìn theo chiếc bóng nhỏ nhắn của con gái mà thấy lòng buồn vô hạn. Không nhìn đến bà Mỹ Hương, ông lặng lẽ quay gót đi trở vào.

Đợi cho ông Tịnh ngồi xuống ghế, bà Mỹ Hương cũng lại ngồi bên ông. Bà nhỏ nhẹ :

- Tịnh Phương buồn chuyện gì vậy ông ?

Ông Tịnh cau mặt :

- Chuyện gì đâu mà buồn ? Bà chỉ khéo suy đoán mà thôi.

Bà Mỹ Hương mỉm cười :

- Vậy thì chắc là tôi đã quá lo lắng chuyện không đâu rồi. Nhưng mà như vậy cũng hay, biết con gái không có chuyện gì buồn là tôi yên tâm rồi.

Ông Tịnh quay lại nhìn chăm chú vào mắt bà Mỹ Hương :

- Bà nói vậy là có ý gì ?

Bà Mỹ Hương cười cười :

- Nào tôi có ý gì đâu, chỉ là tôi nghĩ vẫn vơ thôi mà. Nhưng mà như thế thì cũng tốt, phải không ông ?

Ông Tịnh gằn lại :

- Tốt cái gì ?

Bà Mỹ Hương hất cằm :

- Thì đó, mình biết được là Tịnh Phương không có chuyện gì. Như thế không đủ tốt hay sao – Rồi bà thở ra như thể vừa trút được gánh nặng trong lòng – Nói thật với ông chứ Tịnh Phương đi học xa nhà tôi cũng thấy không được yên tâm lắm, vì ở đó có ai theo mà chăm sóc cho nó được đâu.

Tuy mới sống chung với bà Mỹ Hương chưa được bao lâu, nhưng ông Tịnh đã hiểu được tính tình của bà. Vì thế, nghe giọng điệu quan tâm của bà dành cho con gái của mình mà ông chẳng hề cảm động một chút nào. Ông phẩy tay như muốn chấm dứt câu chuyện :

- Chuyện đó thì bà không cần phải nhắc tôi, con gái tôi ở sát một bên với tôi thì tôi không có gì phải lo nữa.

- Bây giờ thì tôi chỉ cần dạy con gái công, dung , ngôn, hạnh để chuẩn bị về làm dâu nhà người ta sao cho người ta phải khen con gái tôi là được rồi. Của hồi môn tôi đã không có, nhất định tôi phải tạo cho con tôi một cái gì đó để nhà chồng nó phải nể trọng tôi chứ.

Bà Mỹ Hương càng nói thì ông Tịnh càng thấy nhức nhối trong lòng. Thật là một sai lầm khi ông Tịnh đã để mẹ con bà Mỹ Hương về sống ở đây. Không biết rồi sẽ còn chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây một khi Thoại cưới Mỹ Chi. Vì ông không lạ gì tính cách của cô gái này, và nề nếp gia đình ông bà Mẫn thì ông lại càng biết rõ, Họ có hợp với nhau đâu !

Ông Tịnh đứng lên, ông đi ra sân để chấm dứt câu chuyện. Những bước chân của ông mới nặng nề làm sao !

Ru giấc mộng đời

Chương 16

Nỗi đau nào rồi cũng phải nguôi ngoai, nỗi buồn nào rồi cũng có lúc phải quên đi. Vì trong cuộc sống còn biết bao điều đáng nói. Tịnh Phương cũng đã nguôi ngoai phần nào nỗi đau của mình. Cô đã nghĩ rất nhiều chuyện này trong những ngày ở một mình nơi nhà trọ. Bởi vì cô biết, đối với Thoại và Mỹ Chi thì mình không thể trách ai trong hai người.

Thoại không hề có lỗi với cô, vì từ xưa tới nay, anh luôn săn sóc cô nhưng tất cả chỉ như sự quan tâm của một người anh trai với đứa em gái ruột của mình. Mà tình cảm giữa cô và anh chẳng phải như thế hay sao khi mà suốt từ khi mới sinh ra, cô đã luôn gắn bó với gia đình anh như một đứa con trong gia đình.

Còn chuyện ông bà Mẫn đã từng nói đến chuyện nhận cô làm con dâu thì chuyện đó chẳng qua chỉ là những lời nói trong lúc trà dư tửu hậu. Nếu cô có lấy những lời đó làm mơ ước cho riêng mình thì chẳng qua chỉ là nỗi niềm riêng mà thôi.

Với Mỹ Chi thì lại càng không thể trách. Vì cô ta không thể biết được những gì cô đang ôm ấp trong lòng. Mà chuyện cô ta và Thoại yêu nhau thì cũng bình thường như bao nhiêu người tự do khác mà thôi.

Nghĩ cho thấu đáo mọi điều, Tịnh Phương thấy niềm đau trong người mình đã vơi bớt rất nhiều. Có còn chẳng thì chỉ là nỗi buồn mênh mang, tựa như tâm trạng của một người biết mình vừa mất đi một vật quý giá mà không thể nào tìm được nữa, thế thôi !

Lấy lại sự bình thản cho mình, Tịnh Phương trở về nhà để nghỉ cho hết những ngày hè. Cô muốn gần gũi với cha hơn chứ không muốn cha chỉ sống riêng với mẹ con Mỹ Chi.

Ông Tịnh cũng luôn mong ngóng con gái, ông tin rằng Tịnh Phương sẽ nhanh chóng khuây khỏa, và cô sẽ lại là Tịnh Phương hôm nào của ông. Vì thế, khi trông thấy Tịnh Phương về đến cổng thì ông Tịnh không ngạc nhiên chút nào mà chỉ vui mừng reo lên:

- Con gái ba đã về rồi đấy à !

Chạy nhanh vào nhà và xà xuống bên cha, Tịnh Phương nũng nịu :

- Bộ ba không muốn con về nhà hay sao mà lại hỏi như thế ?

Ông Tịnh âu yếm choàng tay qua vai Tịnh Phương :

- Sao con lại hỏi ba như thế ? Chẳng phải ba đang rất vui mừng khi con về nhà đây sao? Nào, con gái ba về ở nhà cho đến hết hè chứ ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Con sẽ ở nhà cho tới khi nào nhập học mới đi, ba ạ. Con nhớ nhà và nhớ ba quá chừng luôn.

- Vậy thì tốt rồi, ba cũng muốn con ở nhà một thời gian để ăn uống cho lại người chứ cứ ở một mình riết con lười ăn đến nỗi ốm nhom đây nè.

Tịnh Phương cười :

- Ôm mới đẹp, ba ơi ! Mode bây giờ là con gái phải mảnh mai mới được chứ nặng ký quá không được đâu.

Ông Tịnh không bằng lòng :

- Thì cũng ốm vừa phải thôi chứ đâu như cây tăm thế này. Về nhà rồi ba không cho con nhịn ăn nữa đâu, phải theo thực đơn ba đặt ra đó. Không lẽ một bác sĩ như ba mà để con gái bị suy dinh dưỡng thì ai còn tín nhiệm nữa ?

Tịnh Phương phá lên cười :

- Thôi đi ba ơi, ba nói con nghe sao mà sợ quá à, cứ tình hình này khi trở lên Saigon để đi học, chắc là tụi bạn con sẽ không nhận ra con quá.

Ông Tịnh ngạc nhiên :

- Sao lại không nhận ra ?

- Thì vì không có cây tre là Tịnh Phương nữa mà thay vào đó là cái lu biết đi nên tụi nó làm sao mà nhận ra được.

Ông Tịnh cũng bật cười theo con gái mà lòng ông rộn vui. Nó đã biết nói đùa như thế là nỗi buồn đã vơi đi nhiều rồi đó. Nhưng ông Tịnh cũng biết như thế không có nghĩa là con gái ông đã quên hết đâu, vì trong mắt Tịnh Phương, ông vẫn nhìn thấy nỗi đau cứ thấp thoáng. Nhưng nó đã bình tĩnh như thế này là tốt rồi. Con gái ông xinh đẹp,

giỏi giang và ngoan ngoãn như thế này. Chắc chắn nó sẽ có được một đời sống hạnh phúc. Từ bây giờ, ông phải chú ý đến nó nhiều hơn mới được !

- Ủa, Tịnh Phương về bao giờ vậy con ?

Tiếng bà Mỹ Hương vang lên khiến cả hai cha con ông Tịnh đều tắt mắt nụ cười. Nhưng Tịnh Phương vẫn lễ phép :

- Thưa dì, con mới về.

- Thế chừng nào con lại đi nữa ?

Một câu hỏi nữa được bà Mỹ Hương thốt ra, lần này thì ông Tịnh cau mặt :

- Sao bà lại hỏi như thế ? Con nó mới về mà hỏi như thế chẳng hóa ra là muốn cho nó đi ngay à ?

Bà Mỹ Hương lườm chồng :

- Ông lại gieo tiếng oán cho tôi rồi, tôi có ý như thế bao giờ ? Chỉ là tôi muốn biết để còn tính việc thôi chứ.

Tịnh Phương nắm tay cha :

- Không sao đâu ba, ba đừng nói dì như thế. Con không nghĩ gì đâu, ba ạ - Quay sang bà Mỹ Hương, Tịnh Phương nhỏ nhẹ - Con sẽ ở nhà lâu đấy, dì ạ. Chắc là cả tháng con mới đi, có dì phiền không hở dì ?

Bà Mỹ Hương quắc đôi mắt lên, nhưng thật nhanh bà đã lấy lại vẻ bình thường. Bà xua tay rồi rít :

-Ồ, con gái nói gì mà lạ thế ? Sao lại phiền khi mà đây chính là nhà của con ! Dì chỉ muốn biết con ở nhà bao lâu để nhờ con một việc thôi . . . Không biết con có sẵn lòng giúp không ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Nếu việc đó không ngoài khả năng của con thì không có gì là không được hết, dì ạ.

Bà Mỹ Hương hờn hờ cười :

- Không đâu, không có gì là vượt quá khả năng của con hết. Việc mà dì nhờ con rất dễ, chỉ cần con có thành ý là được rồi . . .

Tịnh Phương gật đầu :

- Vậy thì dì nói đi ! Con có thể giúp dì được việc gì ạ ?

Bà Mỹ Hương cười thật tươi :

- Chuyện là vậy, chị Chi con sắp làm lễ đính hôn. Nhưng nghĩ mãi mà dì và chị Chi vẫn không thấy ai làm phù dâu hợp hơn con. Dì chỉ sợ con bận học không về được thì hỏng hết. May qua, con lại nghỉ ở nhà cả tháng. Như thế là quá may rồi. Chuyện này thì thật là không vượt quá khả năng của con, phải không ?

Bà Mỹ Hương đưa ra vấn đề thật đột ngột khiến cả hai cha con Tịnh

Phượng cùng sống người lại. Nhưng rồi Tịnh Phượng là người bình tĩnh lại trước. Cô gượng cười :

- Chuyện đó thì không khó thật, nếu như hôm đó con không bận chuyện gì thì con sẵn sàng thôi.

Ông Tịnh vội nói :

- Tịnh Phượng à, con phải nghĩ lại chuyện này đây. Ba thường nghe các ông già bà cả nói rằng con gái không nên làm dâu phụ, vì như thế sẽ mất duyên con gái đấy.

Bà Hương như nhảy nhồm lên :

- Ông nói gì lạ vậy ? Chị em nó với nhau mà mất duyên cái gì ? Chẳng lẽ ông không muốn cho con gái ông giúp Mỹ Chi hay sao ?

Ông Tịnh lung túng :

- Không phải là như thế, chỉ vì . . .

Tịnh Phượng nhìn cha :

- Không sao đâu, ba ạ. Con làm được mà ! Ông bà ta xưa kia thường mê tín nên mới nghĩ như thế chứ bọn con được học hành như thế này thì chẳng lẽ cũng tin như các cụ hay sao ? Con mà không có duyên thì dù cho có kín cổng cao tường đến mấy cũng vẫn vô duyên thôi. Nhưng nếu con có đức hạnh thì dù có làm phù dâu trăm lần cũng chẳng sao đâu ba.

Bà Mỹ Hương vội chộp ngay lấy câu nói của Tịnh Phượng :

- Con gái nói phải đấy, ông mà còn lạc hậu như thế hay sao ? Thôi nhé, như thế là dì yên tâm rồi. Không có chuyện thay đổi nữa đâu nhé Tịnh Phượng.

- Vâng, dì cứ yên tâm. Con không quên điều mình đã hứa đâu.

- Vậy thì dì vào trong đây, không làm phiền hai cha con tâm sự nữa.

Bà Mỹ Hương đứng lên và đi nhanh vào trong như sợ nếu bà chần chừ, có thể Tịnh Phượng sẽ đổi ý. Trên môi bà Hương nở một nụ cười hề hễ, đắc thắng vì ý định của bà đã thành công. Cái con bé khờ khạo này sẽ không thể nào thấy được cái thâm ý của bà đâu.

Nhất định trong ngày đính hôn, Mỹ Chi sẽ đẹp gấp vạn lần Tịnh Phượng. Bà nhất định sẽ làm được điều đó. Và như thế, trong lòng Thoại sẽ không còn vấn vương gì cái con vẹt Tịnh Phượng xấu xí này nữa khi mà trong tay anh đã có con thiên nga Mỹ Chi xinh đẹp. Và sau đó, bà sẽ thúc hối Thoại làm đám cưới thật nhanh, như thế thì mới thực sự yên tâm.

Thật ra bà Mỹ Hương muốn buổi lễ này là lễ cưới hơn là đính hôn. Nhưng nếu như thế thì con gái bà lấy chồng mà lại không đủ các

nghi lễ long trọng. Vì thế mà bà buộc lòng phải đồng ý với gia đình Thoại. Nhưng bà sẽ không để lâu đâu, vì Mỹ Chi phải chính thức làm vợ Thoại thì bà mới hết mọi nỗi lo trong lòng.

Cả hai cha con Tịnh Phương đều không trông thấy nụ cười đó, thế mà trong lòng ông Tịnh vẫn trĩu nặng. Ông nắm chặt tay con gái :

- Con không phải nhận lời nếu như con không muốn, con ạ. Ba không muốn con khó xử và bị tổn thương đâu.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Con không sao đâu, ba ạ. Con đã nghĩ kỹ rồi, đời đâu phải là chuyện gì cũng như ý mình đâu. Vấn đề là mình có làm chủ được bản thân mình hay không mà thôi.

Ông Tịnh vui mừng nhìn con gái :

- Con nghĩ được như thế thì ba yên tâm rồi – Rồi ông lại dặn dò - Nhưng nếu như con thấy không thích thì cứ lên tiếng nhé, không phải miễn cưỡng đâu nhé.

- Con có gì đâu mà phải miễn cưỡng hở ba, chị Chi cũng tốt với con lắm. Làm được điều gì để giúp cho chị ấy thì con không ngại đâu.

Ông Tịnh chăm chú nhìn con :

- Nhưng con có biết là Mỹ Chi đính hôn với ai không ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Chuyện đó đâu quan trọng hở ba ? Dù chị ấy đính hôn với ai thì cũng đâu có liên quan gì tới con, vì họ sẽ có cuộc sống riêng của họ mà.

Dù Tịnh Phương nói cứng như thế nhưng ông Tịnh đã thấy được ánh mắt tối lại của cô, và nét đau đớn hằn sâu trong đôi mắt đen láy đó. Điều đó chứng tỏ là con gái ông đã phải dằn nén ghê lắm để giấu kín nỗi đau của mình.

Biết là con gái đau lòng như thế mà ông Tịnh đành phải nín thinh. Bởi vì ông không biết là mình phải nói gì nữa bây giờ để xoa dịu con gái chứ chứ đừng để cho vết thương trong lòng nó càng rách toạc ra thêm.

Ông Tịnh tự giận mình. Ông giận mình bất lực vì đã không giúp được gì cho Tịnh Phương. Ông cũng giận luôn cả bà Mỹ Hương, vì bà ta đã lại khơi thêm vào vết thương đang rỉ máu trong lòng Tịnh Phương.

Ông Tịnh chợt nghĩ, điều sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ông chắc là việc ông đã cưới bà Mỹ Hương và để cho mẹ con bà sống ở đây. Nhưng chuyện đã rồi, ông còn có thể làm gì được nữa bây giờ !

Không thể nén nhịn được nữa, ông Tịnh buột miệng nói :

- Nhưng mà chú rể đây lại là thằng Thoại đó con.

Tịnh Phương cười nhẹ :

- Con đã nói là ai thì cũng vậy thôi mà. Con không nhận lời thì cũng có làm thay đổi được điều gì đâu hở ba ?

Ông Tịnh ngập ngừng :

- Nhưng mà . . .

- Ba đừng băn khoăn nữa, ba ạ. Con đã hiểu rõ vấn đề rồi mà. Có thể trước kia con đã ngộ nhận, nhưng khi hiểu biết được mọi điều thì phải chấp nhận chứ ba. Nếu như không hiểu được như thế thì hôm nay con chưa về nhà đâu. Mà con đã về rồi thì ba không cần phải lo lắng như thế nữa.

Vòng tay ông Tịnh ôm chặt bờ vai nhỏ nhắn của con gái, ông nói mà nước mắt đã ứa ra :

- Con giỏi lắm, con gái của ba. Con dũng cảm như thế thì chuyện gì cũng không thể nào làm con nao núng được. Đúng không con ?

Tịnh phương ngả đầu vào ngực cha tin cậy :

- Nhất là khi bên cạnh con còn có một ông bố tuyệt vời như thế này thì lại càng không phải sợ điều gì nữa, phải không ba ?

Ru giấc mộng đời

Chương 17

Tịnh Phương bước vào nhà Thoại, cô nhìn thấy ngay ông bà Mẫn đang ngồi nơi phòng khách. Cô nhanh nhẩu chào :

- Con chào hai bác !

Bà Mẫn lên tiếng ngay :

- Ôi, Tịnh Phương ! Con về từ bao giờ thế ? Bác mong con quá.

Tịnh Phương bước lại gần bên ông bà Mẫn, cô nhỏ nhẹ trả lời :

- Con vừa mới về đó bác, chỉ chào ba con xong là con qua đây đó.

Rồi cô chăm chú nhìn bà Mẫn – Bác ơi, bác không khỏe à ?

Bà Mẫn kéo tay Tịnh Phương và hỏi lại cô :

- Ngồi xuống đây nào, con gái ! Sao con lại hỏi bác như thế ?

Tịnh Phương ngồi xuống bên bà Mẫn :

- Vì con nhìn thấy trên mặt bác những nét mệt mỏi.

Bà Mẫn lắc đầu :

- Bác chỉ mệt một chút thôi, chứ không có bệnh gì đâu.

Ông Mẫn chen vào câu chuyện giữa hai người :

- Tịnh Phương về nhà chơi lâu không hở con ?

- Con ở chơi đến hết hè con mới đi, bác ạ. Bác có cần gì con không hở bác ?

Ông Mẫn cười :

- Bác thì không cần, nhưng bác gái con thì chắc là có đấy. Bác gái con nhớ con lắm, con phải thường xuyên về thăm nhà chứ !

Tịnh Phương cười :

- Thế nhưng con về thì bác có gì cho con ăn không ?

Bà Mẫn mắng yêu :

- Chó con, ăn được bao nhiêu mà làm như chết đói thế hở ? Cứ về đi rồi muốn ăn món gì cũng có hết.

Tịnh Phương xụ mặt :

- Nói thế thôi chứ chẳng còn bao nhiêu ngày nữa thì bác cũng đâu cần đến con nhỏ này đâu. Bác sẽ có người bầu bạn rồi mà.

Bà Mẫn nghiêm mặt :

- Con nói gì thế hở ? Tại sao bác lại không cần con nữa ?

Tịnh Phương lung túng ngồi im, cô tự mắng mình là đã hồ đồ mất rồi. Tại sao cô lại nói ra những lời như thế nhỉ khi mà cô biết rất rõ rằng ông bà Mẫn thực sự yêu thương cô. Từ bao nhiêu năm nay, cô có khác nào đứa con gái nhỏ của ông bà đâu. Và ông bà thì có khác nào cha mẹ của cô.

Từ bao nhiêu năm nay, cô không còn mẹ. Nhưng cô có thiếu bàn tay ấm áp của một người mẹ đâu, vì bà Mẫn đã làm cho cô biết bao điều của một người mẹ. Thế thì tại sao cô lại hẹp hòi như thế ?

Đôi mắt Tịnh Phương lại ướt vì ân hận, cô nói nhỏ :

- Con xin lỗi, con sai rồi !

Bà Mẫn choàng tay ôm Tịnh Phương, giọng nói của bà cũng đầy ngậm ngùi :

- Bác hiểu mà, con gái ! Con không phải áy náy như thế. Nhưng bác cũng muốn nói rõ cho con biết là dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì con vẫn là con gái của bác. Dù cho có thêm bao nhiêu người nữa hiện diện trong ngôi nhà này thì con cũng vẫn là người bác cần hơn cả.

Ông Mẫn cũng chen vào :

- Con không phải nghĩ như thế đâu, Tịnh Phương ! Con vẫn cứ ra vào căn nhà này như từ trước tới giờ chứ không phải ngại ngùng gì đâu nhé. Căn nhà này lúc nào cũng có chỗ của con đó.

Tịnh Phương hết nhìn bà Mẫn rồi lại quay sang nhìn ông Mẫn. Rồi thình lình, cô òa lên khóc. Vừa khóc, cô vừa mếu máo :

- Con cảm ơn hai bác, nhưng con không thể . . .

Bà Mẫn cũng bật khóc :

- Tịnh Phương, bác phải làm gì bây giờ ? Bác đâu có muốn chuyện xảy ra như thế này đâu. Nhưng thật lòng, bác không thể ngăn cản được thằng Thoại. Làm cha mẹ như bác thì thật là thất bại, phải không ?

Tịnh Phương úp mặt vào vai bà Mẫn, cô cố nín khóc :

- Bác đừng tự trách mình như thế, mà con lại thấy cái lỗi của mình lớn hơn. Là con vô duyên thôi mà.

Bà Mẫn nâng mặt Tịnh Phương lên, bà nhìn sâu vào đôi mắt ướt đầm của cô :

- Tịnh Phương, là thằng Thoại không có mắt nên mới chọn lựa như thế. Nhưng bác là mẹ, bác không thể bỏ mặc con mình được nên mới phải miễn cưỡng để lo cho chúng nó. Nhưng thật lòng, bác không bằng lòng một chút nào cả. Đứa con dâu mà bác chờ đợi không phải là cô gái đó, chỉ tại bác không cản được thằng Thoại thôi.

Tịnh Phương lau nước mắt, cô lắc đầu :

- Bác đừng nói như thế, bác ạ. Anh Thoại rất yêu chị Chi, vì thế bác đừng ngăn cản làm gì mà. Hãy để cho anh ấy cưới người mà anh ấy yêu, như thế thì anh ấy mới có hạnh phúc chứ bác.

Bà Mẫn thở dài :

- Yêu với đương gì, chỉ toàn là những chuyện gì đâu thôi chứ có gì là quan trọng đâu ? Ngày xưa hai bác lấy nhau mà trước ngày cưới còn không biết mặt nhau, thế mà vẫn cứ sống hạnh phúc chứ có cãi nhau ngày nào đâu. Chỉ cần cưới được một người vợ đảm đang, hiền thực và người chồng thì chăm chỉ, đàng hoàng thì tất nhiên là gia đình sẽ hạnh phúc thôi mà.

Tịnh Phương cười nhẹ :

- Mỗi thời một khác chứ bác, làm sao có thể so sánh như thế được. Hai người phải yêu nhau mới tạo dựng được một gia đình hạnh phúc. Bác đừng có thái độ như thế mà anh Thoại buồn đấy bác ạ.

- Nhưng mà bác tức lắm ! Lời bác nói nó nghe rồi chỉ bỏ ngoài tai chứ có làm theo đâu.

- Anh Thoại cũng lớn rồi, bác đâu có thể bắt buộc anh ấy làm theo bác được. Nhất là chuyện hôn nhân chuyện chung thân đại sự, bác lại càng không thể bắt buộc được đâu.

Bác Mẫn vuốt tóc Tịnh Phương :

- Nhưng bác rất muốn có con con dâu của bác, điều này bác đã ước

ao từ rất lâu rồi. Bây giờ thì thằng Thoại đã làm cho bác thất vọng mất rồi.

Tịnh Phương cười gượng :

- Không làm con dâu thì làm con gái, có sao đâu hở bác ? Mà như thế thì lại càng thích hơn vì làm con dâu thì phải kè né mẹ chồng, chứ còn con gái thì tha hồ nhõng nhẽo chứ ạ.

Bà Mẫn mỉm cười mà nước mắt rưng rưng. Con bé thật là khéo nói, vì bà biết tuy miệng nói như thế nhưng trong lòng Tịnh Phương đang đau khổ ghê lắm. Thế mà chẳng những bà chưa an ủi được nó mà nó lại còn an ủi ngược lại bà nữa chứ !

Choàng tay ôm chặt Tịnh Phương vào lòng, bà Mẫn tha thiết :

- Con gái, con thật tốt ! Vậy là ta đã có được con gái rồi.

Từ nãy giờ cứ mãi ngồi im theo dõi bà Mẫn và Tịnh Phương nói chuyện, giờ đây ông Mẫn mới hể hả cười :

- Thế là tốt rồi, không làm con dâu thì làm con gái. Nhưng con gái nhớ đòi mẹ chia phần đấy nhe !

Tịnh Phương ngơ ngác :

- Chia phần gì ạ ?

Ông Mẫn quơ tay một vòng xung quanh nhà :

- Thì tất cả những thứ trong nhà này, có cái gì thì con đòi chia cái đó. Bây giờ con là con gái thì cũng bằng các anh chứ có kém gì đâu. Biết là ông Mẫn muốn an ủi mình, Tịnh Phương lại thấy muốn khóc. Nhưng cô biết là mình không được quyền khóc trước mặt hai người. Vì thế, cô cố gắng nuốt ngược nước mắt vào lòng để cho nụ cười cô thật tươi :

- Đương nhiên rồi, con nhất định phải đòi các anh chia thật đủ con mới chịu.

Bà Mẫn dịu dàng :

- Con không phải đòi, người mẹ này nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt. Từ khi con mới tập đi, mẹ đã coi con là con gái của mẹ rồi cơ mà. Chẳng những chia phần cho con mà mẹ còn phải chia cho con nhiều hơn các anh nữa kìa.

Tịnh Phương ngạc nhiên :

- Sao thế hở mẹ ? Con thì cũng chỉ được bằng các anh chứ sao lại được phần hơn ?

Bà Mẫn dịu dàng giải thích :

- Các anh con là con trai, chúng nó đủ mạnh mẽ để bươn chải với đời chứ còn con là con gái yếu ớt như thế này thì phải được thương yêu hơn chứ !

Càng nghe bà Mẫn nói, trong lòng Tịnh Phương càng thấy chua xót.

Một người mẹ biết nghĩ như thế thì nhất định sẽ đối xử rất tốt với con dâu. Vậy mà cô lại không được hưởng phần phước đó. Có phải là số phận chơi khăm cô không khi mà từ khi hiểu biết đến giờ, cô đã luôn luôn nghĩ là mình sẽ là con cái trong gia đình này. Và hạnh phúc sẽ tròn đầy biết bao khi mà cô là một người có được tình yêu tuyệt vời của chồng và cha mẹ chồng thì hết lòng thương mến !

Thế mà giờ đây, cái hạnh phúc ngỡ đã trong tầm tay đó lại vượt mất rồi, để cô chỉ còn lại nỗi ngậm ngùi cho thân phận mình mà thôi. Thật lòng mà nói, tuy buồn rầu như thế nhưng Tịnh Phương vẫn không hề oán trách Mỹ Chi một chút nào. Cô chỉ nghĩ là duyên phận không tới với mình thì đành phải chịu mà thôi !

- Tịnh Phương đang nhõng nhẽo gì với mẹ anh đó ? Đòi bánh phải không ?

Tiếng Thoại cất lên ngay từ ngoài cửa khiến cả ba nhười cùng giật mình quay ra. Ông Mẫn cau mày :

- Con đi đâu mà mãi đến giờ này mới về ? Cơm nước cũng không ăn nữa !

Thoại ngồi xuống ghế anh cười :

- Con lớn rồi mà ba, ba để con thoải mái một chút đi. Không ăn cơm nhà một bữa có sao đâu.

Bà mẫn nói mát :

- Bây giờ thì con đâu cần gì cái nhà này, phải không ? Ở ngoài có nhiều thú vui hơn mà.

Thoại xua tay :

- Thôi mà, con làm sao mà không cần gia đình mình được ! Chỉ có điều là lâu lâu con cũng phải ra ngoài một chút chứ - Quay sang Tịnh Phương, anh nhắc lại câu hỏi của mình để lãng chuyện – Sao đây, nhõng nhẽo gì với mẹ anh đây ?

Biết là Thoại đang bị cha mẹ trách, và cũng muốn anh thoát khỏi cảnh khó xử nên Tịnh Phương bắt nhịp ngay với câu nói của anh. Cô trề môi :

- Không dám chỉ là mẹ của anh đâu. Mẹ của em đó !

Thoại trợn mắt :

- Cái gì ? Nhận vợ à ? Mẹ nào của em ?

Tịnh Phương nghiêng đầu nói với bà Mẫn :

- Mẹ nói đi, mẹ có phải là mẹ của con hay không ?

Bà Mẫn gật đầu :

- Đúng thế, Tịnh Phương là con gái của mẹ đấy. Từ lâu rồi, mẹ rất mong Tịnh Phương là người nhà của chúng ta. Vì thế, mẹ mới nhận em làm con gái đó.

Câu nói của bà Mẫn đầy ẩn ý, nhưng Thoại vẫn vô tình không biết. Hoặc giả anh cố tình không nhận ra thì không ai hiểu được. Chỉ thấy anh vẫn vô tư trêu chọc Tịnh Phương :

- Dù mẹ không nhận Tịnh Phương làm con gái thì cô ấy có khác gì con gái của mẹ đâu. Vì có khi nào ở nhà Tịnh Phương lại không những nhẽo đòi quà của mẹ ?

Bà Mẫn lắc đầu :

- Tuy là thế nhưng bây giờ mẹ vẫn muốn Tịnh Phương làm con gái của mẹ, như thế em nó mới có danh phận trong nhà này. Kể từ bây giờ, em Phương cũng là một thành viên như con và anh Thuận con vậy. Tất cả mọi quyền lợi Tịnh Phương đều có phần đấy.

Thoại nhìn Tịnh Phương, anh giả vờ kêu lên :

- Coi bộ con hơi bị ganh tỵ à nha ! Tịnh Phương đã có phần bên chú Tịnh rồi, bây giờ còn đòi chia phần bên này nữa thì làm sao mà xài cho hết ? Chắc là con cũng phải qua đòi làm con chú Tịnh quá !

Bà Mẫn nghiêm mặt nhìn con trai :

- Con đừng có làm chuyện không giống ai như thế ? Đâu phải chú Tịnh không chừa phần nào cho con, chỉ là tại con không biết hưởng thôi chứ !

Thấy câu chuyện chuyển sang một hướng khác, Tịnh Phương vội đứng lên. Cô chào mọi người và nói :

- Muộn rồi, con phải về đây mẹ ạ !

Bà Mẫn gật đầu :

- Ủ, con về nhà ngủ sớm đi nhé ! Con gái không nên thức khuya quá, không có lợi cho nhan sắc đâu. Sáng mai dậy sớm sang đây đi chợ với mẹ nhé !

Tịnh Phương gật đầu :

- Con biết rồi, con về đây ạ !

Ru giấc mộng đời

Chương 18

Mọi chuyện rồi cũng đi vào ổn định. Tịnh Phương có buồn đau đến đâu thì cũng phải chấp nhận mọi điều. Vì cô có thể làm điều gì khác hơn nữa để làm thay đổi tình thế bây giờ ? Vì thế, cô đành giấu kín tâm sự của mình. Tịnh Phương rất sợ sự thương hại của mọi người, nhất là cô không muốn thấy sự hả hê giễu cợt của bà Mỹ Hương

dành cho mình nếu như bà đọc được nỗi đau trong lòng cô.

Tịnh Phương cũng thấy làm lạ cho mình là tuy buồn đau là thế, vậy mà cô lại không thấy lòng mình oán trách Mỹ Chi một chút nào. Cô vẫn nhìn Mỹ Chi với ánh mắt thân thiện, và tình cảm trong lòng cô dành cho Mỹ Chi thì vẫn không thay đổi.

Sáng nay, Mỹ Chi gọi Tịnh Phương khi cô còn đang tập thể dục :

- Phương ơi !

Ngưng tập, Tịnh Phương quay lại hỏi :

- Có gì cần em hờ chị Chi ?

Mỹ Chi cười thật tươi :

- Ừ, Chị tính rủ em đi chợ thôi chứ không có gì.

Tịnh Phương cười nụ :

- Cha, sáng sớm mà đã rủ em đi chợ rồi ! Chắc là định đãi em ăn sáng chứ gì ?

Mỹ Chi cũng cười :

- Ăn sáng chỉ là chuyện nhỏ, Phương muốn vào nhà hàng cũng được nữa là.

Tịnh Phương tò mò nhìn Mỹ Chi :

- Chà, chuyện lạ à nha ! Chị tính mua chuộc em vì chuyện gì đây không biết ? Có lẽ mình phải coi chừng vụ hối lộ này mới được, có khi ở tù cũng không chừng !

Mỹ Chi thân mật đập nhẹ vào vai Tịnh Phương :

- Phương nói gì thấy ghê, làm như Chi đưa Phương vào chỗ chết vậy, cứ yên tâm đi, Chi không làm hại Phương đâu. Chỉ là Chi muốn rủ Phương đi chợ để mua một số đồ dùng thôi.

Tịnh Phương thắc mắc :

- Chị Chi muốn mua gì sao không đi với dì ?

Mỹ Chi lắc đầu :

- Chi cũng không mua gì quan trọng lắm đâu, chỉ là đi mua mấy thứ lặt vặt thôi. Đi với mẹ thì Chi không thích, vì ý mẹ thường không hợp với ý Chi !

Suy nghĩ một lúc, Tịnh Phương gật đầu :

- Cũng được, sáng nay em không bận gì, em đi cùng chị và cũng mua mấy thứ đồ dùng luôn thể. Vậy chị đợi em vào tắm cái rồi đi nhé !

Mỹ Chi vội nói :

- Cũng không vội lắm đâu, vì mấy cửa hàng mình cần mua thì họ không bán sớm như thức ăn đâu Phương ạ !

- Vậy thì cũng được, nhưng mà em cũng sửa soạn nhanh chứ không bắt chị phải đợi lâu đâu.

Tịnh Phương vào nhà rồi, chỉ còn lại một mình Mỹ Chi với khoảng sân rộng. Cô đứng đó với nỗi bồn khoăn luôn lắng trĩu trong lòng. Liệu cô có thể giấu Thoại được tỳ vết của mình không nhỉ ? Tuy mẹ cô đã cam đoan rất chắc chắn với cô là bà sẽ giúp cô trốn lốt, nhưng là một bác sĩ, chuyện qua mặt anh thật là rất khó.

Một khi chuyện cô gian dối bị đổ bể thì cuộc sống của cô sẽ ra sao nhỉ ? Liệu Thoại có tha thứ cho cô hay không hay là anh sẽ khing ghét cô ? Và như thế thì hạnh phúc làm gì có được với cô ?

- Chị Chi, em xong rồi ! Mình có thể đi được rồi đó ! Chị đang suy nghĩ gì vậy ?

Tịnh Phương trở ra thật nhanh đúng như lời cô nói. Câu hỏi của cô vang lên phía sau làm Mỹ Chi giật mình quay lại. Cô vội buông rơi ý nghĩ đang đè nặng tâm trí mình và cười gượng :

- Có suy nghĩ gì đâu, chỉ là đứng đợi Phương thôi mà.

- Vậy thì mình đi !

Tịnh Phương nhắc lại, Mỹ Chi gật đầu :

- Ừ, tụi mình đi hai hay là một xe ?

Tịnh Phương dắt chiếc xe của mình ra :

- Đi một thôi cho tiện, với lại đỡ tốn tiền gửi xe nữa.

Mỹ Chi bật cười :

- Muốn đi một chiếc thì một chiếc, nhưng có cần phải hà tiện như thế không ?

Tịnh Phương cũng cười :

- Tiết kiệm chính đáng mà, đâu phải hà tiện.

Tịnh Phương cho xe chạy lướt êm trên con đường đất đỏ. Tuy con đường này đã được nện kỹ, thế nhưng bụi vẫn cứ bay lên mịt mù theo từng vòng bánh xe lăn. Mỹ Chi nhăn mặt :

- Con đường này bụi khủng khiếp thật. Sao người ta không tráng nhựa nhỉ ?

Tịnh Phương bật cười :

- Chị làm như đây là một thành phố lớn vậy, có con đường như thế này là tốt lắm rồi chứ mấy năm trước nó chỉ là một con đường đê thôi đó. Nếu trời mưa thì trơn trượt và khó đi tới nỗi người ta ngã oanh oách trên đường đấy.

- Nếu mà như thế chắc là Chi không dám ra đường bao giờ quá. Mới

chỉ như thế này mà đã ớn lắm rồi.

- Nhưng mà chị đâu có còn ở đây lâu nữa đâu mà ớn, chẳng mấy chốc thì chị đã lên Saigon rồi mà.

Mỹ Chi lúc lắc đầu :

- Nói vậy chứ cũng không chắc là mau đâu Phương, anh Thoại còn phải đi kiếm nhà nữa chứ. Mà nhà ở Saigon thì Phương biết rồi đó, kiếm một căn nhà vừa với túi tiền của mình mà ưng ý thì đâu có dễ.

Tịnh Phương cũng lắc đầu :

- Thế thì không phải rồi, chuyện đó đâu có khó. Hai bác Mẫn dư sức mua nhà theo ý muốn cho anh Thoại mà. Ngay cả anh Thuận, nếu muốn mở công ty, hai bác cũng lo được đấy.

Câu nói của Tịnh Phương làm Mỹ Chi mừng thầm trong bụng. Nếu đúng thật như lời Tịnh Phương nói thì thật là hết ý. Không ngờ ông bà Mẫn giàu như thế ! Vậy thì bằng mọi cách, cô phải nắm giữ Thoại thật chắc mới được !

Nhỏ giọng, Mỹ Chi hỏi dò Tịnh Phương :

- Phương này, Chi hỏi điều này nha . . .

Tịnh Phương gật đầu :

- Chị cứ hỏi đi !

Mỹ Chi làm ra vẻ ngập ngừng :

- Sao Chi thấy . . . thấy . . . anh Thoại rất có vẻ thân thiết với Phương, thế sao hai người . . . không yêu nhau nhỉ ?

Câu nói của Mỹ Chi như một nhát dao cứa sâu vào trái tim đang nhức nhối của Tịnh Phương. Thế nhưng cô không muốn để Mỹ Chi biết được nỗi đau của mình, nên Tịnh Phương cố giả giọng bông đùa :

- Nếu yêu thì sao ? Chị rút lui hả ?

Mỹ Chi không ngờ cô lại hỏi mình như thế. Cô lung túng :

- Chuyện đó thì . . .

- Thì chị không chia tay được chứ gì ? Vậy thì chị thắc mắc làm chi chuyện tình cảm của người khác !

Mỹ Chi đã lấy lại bình tĩnh, cô trả lời :

- Không phải Chi tò mò chuyện của Phương đâu, mà bởi vì Chi thấy lạ . . .

- lạ chuyện gì ?

- Là tại sao anh Thoại lại không yêu Phương ! Vì Chi thấy Phương rất đáng yêu.

Tịnh Phương bật cười thật to như để che giấu đi nỗi đau trong lòng mình :

- Là chị thấy thế thôi chứ không phải là như thế đâu. Bởi vì anh Thoại

và em đã sống bên nhau từ khi em mới sinh ra đến giờ, em có bao nhiêu thói hư tật xấu anh ấy đều biết. Anh ấy không ghét em mới là lạ chứ không yêu là lẽ đương nhiên rồi. Vả lại, tình cảm của hai gia đình thân thiết như thế nên mọi người đều coi nhau như ruột thịt đó thôi. Vậy thì làm sao anh Thoại có thể yêu em cho được.

Mỹ Chi giấu một tiếng thở ra nhẹ nhõm. Những lời giải thích của Tịnh Phương đã làm cho mỗi nghi ngờ trong lòng cô vơi hẫm đi. Chẳng phải là Mỹ Chi áy náy vì mình đã có được tình yêu của Thoại mà làm cho Tịnh Phương đau khổ đâu. Đơn giản chỉ là vì cô vẫn còn e ngại tình cảm Thoại dành cho Tịnh Phương. Biết đâu, có lúc nào anh nghĩ lại thì cô phải làm sao đây ?

- Chị Chi, chị xuống đi để em gửi xe.

Mãi suy nghĩ, Mỹ Chi không biết là mình đã đến chợ, và Tịnh Phương đã cho xe dừng lại. Mỹ Chi vội nhảy xuống, Tịnh Phương dặn dò :

- Chị đứng đợi em ở đây nhé, đừng có đi đâu đấy.

- Chi biết rồi, Phương cứ yên tâm.

Mỹ Chi đứng nhìn vợ vẫn cảnh vật chung quanh mình. Một ngôi chợ khá khang trang hiện ra trước mắt cô. Tuy còn sớm là thế mà người ta đi chợ cũng khá đông. Tiếng nói cười của người mua kẻ bán tạo nên một thứ âm thanh thật náo nhiệt, thật sôi động vây bọc lấy cô.

- Chi , phải là em không ?

Một người nào đó gọi nhanh tên Mỹ Chi khiến cô giật mình quay lại. Vừa trông thấy người đang gọi mình, mặt cô đã lập tức biến sắc. Mỹ Chi quay mặt đi nơi khác ngay, nhưng anh chàng thanh niên cao lớn đã không để chậm một giây. Anh đã tiến đến ngay trước mặt Mỹ Chi :

- Đúng là em rồi phải không Chi ? Anh đi tìm em thật là không uổng công một chút nào.

Biết là không thể né tránh được nữa, Mỹ Chi đành phải đối diện với người thanh niên ấy. Nhưng thái độ của cô thật miễn cưỡng. :

- Sao anh lại có mặt ở đây hở anh Khoa ? Anh đừng có nói là đi tìm em đấy nhé !

Khoa, chính là anh chàng thanh niên đó cười thật tươi :

- Nhưng mà đúng là như vậy mà.

Mỹ Chi nhăn mặt :

- Anh đừng có nói xạo đi, làm sao anh biết em ở đây mà tìm ?

- Thì anh cũng phải tìm cách để biết chứ, chẳng lẽ em biến mất tích hay sao mà anh không tìm ra ?

- Nhưng mà anh tìm em để làm gì nữa, chúng mình đã chia tay nhau

rồi mà ?

Khoa lắc đầu :

- Là em nói chia tay, chứ anh đâu có nói.

- Ai nói thì cũng thế thôi, khi một người đã muốn cắt đứt thì níu kéo nữa mà làm chi ?

Khoa lắc đầu :

- Chuyện đâu có đơn giản như em nói vậy, chúng mình còn ràng buộc với nhau nhiều thứ lắm chứ. Làm sao có thể nói chia tay nhau là chia tay nhau ngay được ?

Mỹ Chi gằn giọng :

- Tôi chẳng có gì mà nói là ràng buộc với anh hết cả, anh đừng có mà nói lung tung.

Khoa mỉm cười, anh nắm tay Mỹ Chi :

- Em đừng nóng, chuyện đâu còn có đó mà. Anh nói điều gì thì cũng còn có bằng chứng hết đó. Em hãy theo anh về Saigon đi, anh sẽ cho em coi.

Mỹ Chi vội giằng tay ra, cô hốt hoảng đưa mắt nhìn quanh :

- Bằng chứng gì ? Tôi không tin anh đâu. Anh muốn ngụy tạo ra cái gì mà không được!

Khoa vẫn cười :

- Anh ngụy tạo hay không thì em biết rất rõ mà, có điều là em cứ trốn ở đây thì không xong đâu. Em phải theo anh về thì mới giải quyết được.

Mỹ Chi hét lên nho nhỏ :

- Tôi không phải theo anh đi đâu cả, anh đừng có mà ép buộc tôi.

Khoa lại lắc đầu :

- Anh không thích ép buộc em, mà cũng không hề ép buộc em điều gì bao giờ cả. Anh chỉ muốn em tự nguyện đến với anh như từ trước tới giờ mà thôi.

- Vậy thì bây giờ tôi có thể nói với anh là tôi không muốn có một mối quan hệ nào với anh nữa hết. Anh đừng có làm phiền tôi nữa, Câu nói của Mỹ Chi dường như đã làm cơn giận trong Khoa bùng lên, anh nghiêm mặt nhìn cô :

- Anh cũng không hề muốn làm phiền em một điều gì cả, nhưng em biết tính anh mà. Bất cứ một điều gì thì cũng phải rõ ràng, anh mới chấp nhận. Vì vậy mà anh mong em về để giải quyết mọi việc cho xong xuôi đã, khi đó anh sẽ không làm phiền gì em nữa.

Mỹ Chi đã thấy bóng Tịnh Phương thấp thoáng từ xa, cô vội nói :

- Anh Khoa, anh buông tha tôi có được không ?

Khoa gật đầu :

- Thì em cứ giải quyết xong mọi việc với anh đã. Nhất định là anh sẽ không làm phiền em nữa.

Mỹ Chi xuống nước :

- Anh muốn nói tới chuyện căn nhà chứ gì ? Anh cứ yên tâm, tôi sẽ hoàn trả cho anh trong một thời gian sớm nhất.

Khoa lắc đầu :

- Không phải chỉ có mỗi chuyện đó, còn nhiều chuyện khác nữa chứ !

Tịnh Phương đã ra gần tới nơi, Mỹ Chi cuống quýt gật đầu :

- Chuyện gì tôi cũng sẽ trả hết, nhưng anh phải đợi tôi.

- Đợi em tới bao giờ ?

- Ba tháng nữa.

Khoa lắc đầu :

- Lâu quá, anh không thể đợi được như thế đâu. Hai ngày nữa, anh đợi em ở tiệm café kia vào lúc chín giờ sáng. Chúng ta sẽ giải quyết hết mọi chuyện.

Vừa nói tay Khoa vừa chỉ sang tiệm café ngay bên đường. Mỹ Chi vội gật đầu, vì Tịnh Phương đã đi đến bên cô :

- Được rồi, tôi sẽ đến.

Khoa gần giọng :

- Em nhớ là phải đúng hẹn đó. Em mà sai hẹn thì tôi sẽ tới tận nơi em đang ở bây giờ . Và khi đó em sẽ có nhiều chuyện vui cho mọi người cùng biết đó.

- Anh yên tâm đi, chắc chắn là tôi sẽ đúng hẹn mà.

Tịnh Phương ngờ ngác hỏi khi thấy gương mặt Mỹ Chi có vẻ lo lắng :

- Chuyện gì vậy chị Chi ?

Mỹ Chi vội vã lắc đầu :

- Không có gì.

Tịnh Phương vẫn nghi ngờ :

- Có thật không ? Vậy người này là . . .

Mỹ Chi vội vã cắt ngang câu nói của Tịnh Phương :

- Không có gì thật mà, đây chỉ là một người bạn cũ của chị mà thôi.

Tịnh chờ chị gặp anh ấy ở đây nên mới nói một vài ba câu chuyện ấy mà. Thôi, chúng mình đi !

Khoa lên tiếng :

- Gì mà vội vã vậy Chi ? Em giới thiệu đi nào !

Ánh mắt Khoa gườm gườm nhìn Mỹ Chi, cô không dám phản kháng nên đành phải nói :

- Đây là anh Khoa, bạn của chị hồi đó. Còn đây là Tịnh PHương, em gái của tôi.

Khoa cười nhẹ, anh chìa tay ra :

- Hân hạnh được biết em gái của Mỹ Chi!

Tịnh Phương nhìn Khoa một thoáng, cô thấy anh chàng này có vẻ lạ lùng. Và dường như Mỹ Chi có vẻ đang e sợ anh ta một điều gì đó khiến cô cũng thấy e dè trước bàn tay đang chìa ra của Khoa. Nhưng vì lịch sự, cô không thể không đưa tay ra để bắt tay Khoa :

- Chào anh !

Bây giờ thì Mỹ Chi không thể chịu đựng được nữa, cô kéo mạnh tay Tịnh Phương :

- Thôi, mình đi nhanh lên Phương, chị thấy đói quá rồi.

Nói xong không để cho Khoa kịp có phản ứng, Mỹ Chi kéo tay Tịnh Phương đi thật nhanh. Không thể làm khác được, Tịnh Phương chỉ còn biết gật đầu chào Khoa một cái và bước đi theo Mỹ Chi mà lòng thì ngập đầy thắc mắc . .

Ru giấc mộng đời

Chương 19

Đám hỏi của Thoại và Mỹ Chi được tổ chức thật rình rang. Khách được mời đến dự một buổi lễ thật long trọng tại nhà hàng lớn nhất thị xã. Lễ ra thì gia đình ông Mẫn cũng không phô trương như thế, nhưng vì cùng với tiệc Thoại đính hôn, gai đình ông đỡ nhận được thêm một tin vui nữa. Đó là việc Thoại có một cơ hội bằng vàng, anh nhận được học bổng đi du học tại Pháp trong hai năm về chuyên ngành giải phẫu.

Cùng với niềm vui đó là nỗi lo thời gian quá cấp bách, vì thế mà đám cưới sẽ không kịp cử hành. Vì chỉ sau đám hỏi ba ngày là Thoại phải lên đường. Bà Mỹ Hương không thể ép gia đình Thoại làm lễ cưới ngay được, vì ông bà Mẫn cho rằng không có ngày tốt trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế. Nhưng bù lại, một lễ hỏi rình rang với đủ mặt họ hàng và bạn bè thân quen cũng đỡ làm cho bà bằng lòng. Vì như thế con gái bà cũng đã được mọi người công nhận là vợ của Thoại rồi.

Trong ngày đám hỏi Mỹ Chi được bà Mỹ Hương thuê hẳn cho một

người trang điểm từ Saigon về. Và Mỹ Chi đã xuất hiện trước mặt mọi người trước một dáng vẻ tuyệt vời.

Thoại cũng không chịu kém Mỹ Chi một chút nào. Trong bộ veston sẫm màu mà lần đầu tiên anh mới khoác vào người, anh thật cương nghị và đẹp trai hơn nhiều chàng trai cùng trang lứa.

Bà Mỹ Hương hãnh diện ngược cao đầu đón nhận những lời khen tụng của mọi người dành cho con gái và chàng rể mà bà vô cùng ưng ý. Trong niềm vui tột đỉnh đó, bà không còn chú ý đến Tịnh Phương để dò xét xem thái độ của cô ra sao trước thắng lợi của mẹ con bà, để hả hê cười trước sự mất mát của cô.

Là đám hỏi của Mỹ Chi, Tịnh Phương không thể không có mặt. Và cô cũng không thể không ngắm nhìn gương mặt chói lòa của Thoại khi anh sánh vai cùng Mỹ Chi ra chào mọi người. Cô đã phải cố gắng hết sức, để giữ cho mình vẫn có được cái dáng vẻ bình thản thường ngày.

Nhưng dù có cố gắng đến đâu thì ánh mắt của Tịnh Phương cũng có lúc đại đi vì đón đầu khi ngắm nhìn hạnh phúc của người mà cô thương yêu. Cô phải cắn chặt môi lại để nuốt ngược vào lòng những giọt nước mắt cứ trực chờ để tràn ra khóe mi. Cô tự nhủ với lòng mình rằng nỗi đau này cô phải giấu kín trong tim, không thể để cho bất cứ một ai nhìn thấy nó. Đó là điều duy nhất cô phải làm để không phải nhìn thấy ánh mắt thương hại của mọi người.

Thế nhưng không phải ai cũng vô tâm, vì sự gắng gượng của Tịnh Phương đã có hai người nhìn thấy. Một người là ông Tịnh. Ông đã nhìn thấy nỗi đau của con gái mình, bởi vì thật sự ông cũng thấy tiếc chàng rể mà ông cứ ngỡ sẽ là người đi bên Tịnh Phương trong suốt cuộc đời này. Nhưng với vị trí của một người chủ hôn, phải đón tiếp khách khứa nên ông không còn cách nào khác là thỉnh thoảng nhìn theo con gái để xót xa thăm trong lòng mà thôi.

Người thứ hai là bà Mẫn. Với bản tính sâu sắc và nhạy bén của mình, bà không khó khăn gì khi không nhận ra là Tịnh Phương đang đau đớn. Và bởi vì thấu hiểu như thế nên bà đã không ngại gì giao mọi việc lại cho chồng, bà đã tìm Tịnh Phương khi mọi người đang nhập tiệc.

Nắm chặt tay cô gái mà bà thương yêu, bà Mẫn ân cần hỏi :

- Tịnh Phương à, con không được khỏe à ?

Tịnh Phương ngạc nhiên nhìn bà :

- Sao mẹ lại hỏi con như thế ? Con có bệnh hoạn gì đâu.

Vuốt những sợi tóc đang xoa xuống trán cho Tịnh Phương, bà Mẫn nhìn như muốn soi thấu tâm linh cô :

- Tại vì mẹ thấy con bơ phờ quá, đêm qua con không ngủ phải không ?

Tịnh Phương lắc đầu, cô cụp mắt xuống như muốn che giấu đi tâm tư của mình :

- Không phải đâu mẹ, đêm qua con ngủ một giấc tới sáng đó chứ. Chắc là tại hôm nay con phải thức sớm, và bây giờ thì đông người quá nên con mới mệt mỏi như thế thôi.

Bà Mẫn kéo tay Tịnh Phương :

- Vậy thì để mẹ đưa con tìm một chỗ nào đó nghỉ một lát cho khỏe lại đã. Con không cần phải cùng ăn bây giờ với mọi người đâu, một lát mẹ sẽ nói người phục vụ mang lên cho con.

Tịnh Phương gỡ tay bà Mẫn ra :

- Không cần phải như thế đâu, mẹ ạ.

Con tự biết lo cho mình mà. Mẹ cứ vào tiếp khách đi, con sẽ ra ngoài một lúc cho thoáng. Khi nào khỏe, con sẽ vào dự tiệc với mọi người.

Bà Mẫn vừa lắc đầu định phản đối thì ngay khi đó, Thuận chạy tới:

- Trời ơi, mẹ ở đây mà con không biết cứ kiếm mãi trong đó.

Bà Mẫn cau mày :

- Kiểm mẹ để làm gì ?

Thuận lắc đầu :

- Con cũng không biết, ba bảo kiểm mẹ thì con đi kiểm thôi.

Bà Mẫn cau nhàu :

- Khách khứa tới đủ rồi, mọi việc cũng đâu vào đấy rồi thì kiểm mẹ làm gì nữa. Bộ ba con không giải quyết được mọi việc hay sao mà phải cần tới mẹ ? Con vào nói với ba con là mẹ đang nghỉ ngơi một lát rồi mẹ vào sau, có chuyện gì thì ba con cứ tự quyết định đi !

Thuận nhăn mặt :

- Không được đâu, hình như có chuyện gì quan trọng lắm đó. Con thấy ba có vẻ sốt ruột khi không thấy mẹ.

Tịnh Phương nắm tay bà Mẫn :

- Vậy thì mẹ vào coi có chuyện gì cần đi mẹ.

Bà Mẫn dùng dằng :

- Vậy để mẹ gọi người phục vụ cho con đã . . .

Tịnh Phương đẩy nhẹ tay bà :

- Không cần đâu mẹ ạ, con tự biết lo cho mình mà. Mẹ cứ đi vào kéo ba lo bây giờ.

Bà Mẫn đành phải miễn cưỡng gật đầu với câu nói của Tịnh Phương.

- Vậy thì để mẹ vào coi ba con cần gì, nhưng con nhớ là nghỉ ngơi một lát rồi vào tìm mẹ nhé.

Tịnh Phương gật đầu :

- Con biết rồi mà, mẹ vào nhanh đi.

Thuận ngạc nhiên nhìn Tịnh Phương :

- Ủa, chứ sao em không vào dự tiệc với mọi người.

Tịnh Phương cười nhẹ :

- Anh cứ vào đi, một lát nữa em vào sau.

Vốn là người vô tư, Thuận không nghĩ gì nhiều. Anh gật đầu và dặn thêm Tịnh Phương một câu :

- Vậy thì em nhớ vào mau nhé !

Còn lại một mình, Tịnh Phương thả dầm bước chân ra phía hòn non bộ. Thờ thẩn một lúc, cảm thấy mỏi chân rồi mẹ vào sau, có chuyện gì thì ba con cứ tự quyết định đi !

Thuận nhăn mặt :

- Không được đâu, hình như có chuyện gì quan trọng lắm đó. Con thấy ba có vẻ sốt ruột khi không thấy mẹ.

Tịnh Phương nắm tay bà Mẫn :

- Vậy thì mẹ vào coi có chuyện gì cần đi mẹ.

Bà Mẫn dùng dằng :

- Vậy để mẹ gọi người phục vụ cho con đã . . .

Tịnh Phương đẩy nhẹ tay bà :

- Không cần đâu mẹ ạ, con tự biết lo cho mình mà. Mẹ cứ đi vào kéo ba lo bây giờ.

Bà Mẫn đành phải miễn cưỡng gật đầu với câu nói của Tịnh Phương.

- Vậy thì để mẹ vào coi ba con cần gì, nhưng con nhớ là nghỉ ngơi một lát rồi vào tìm mẹ nhé.

Tịnh Phương gật đầu :

- Con biết rồi mà, mẹ vào nhanh đi.

Thuận ngạc nhiên nhìn Tịnh Phương :

- Ủa, chứ sao em không vào dự tiệc với mọi người.

Tịnh Phương cười nhẹ :

- Anh cứ vào đi, một lát nữa em vào sau.

Vốn là người vô tư, Thuận không nghĩ gì nhiều. Anh gật đầu và dặn thêm Tịnh Phương một câu :

- Vậy thì em nhớ vào mau nhé !

Còn lại một mình, Tịnh Phương thả dãn bước chân ra phía hòn non bộ. Thờ thẩn một lúc, cảm thấy mỏi chân nên Tịnh Phương ghé ngồi xuống bên bờ hồ. Ngắm nhìn những chú cá đủ màu bơi lội tung tăng trong làn nước trong veo, cô xót xa thầm nghĩ :

- Giá như mình có thể vô tư như những chú cá này nhỉ ? Như thế mình sẽ chẳng phải buồn phải đau như bây giờ.

- Cô có ngắm mãi những con cá này thì cũng chẳng làm vui dii nỗi buồn của mình đâu !

Một giọng nói quen quen cất lên ngay sau lưng Tịnh Phương khiến cô giật mình. Cô vaaij quay lại và ngạc nhiên khi thấy Khoa đứng đó nhìn cô với nụ cười giấu cợt trên môi. Tự dưng, Tịnh Phương phát cáu, cô cau có :

- Nỗi buồn của tôi đây hay vui thì có liên quan gì đến anh ?

Khoa từng tưng cười :

- Thì tôi có nói là liên quan gì tới tôi đâu. Chỉ là tôi muốn tỏ ra có một chút quan tâm tới một người đang trong tâm trạng giống như tôi mà thôi.

Tịnh Phương hàm hồ nhìn Khoa :

- Anh biết gì về tâm trạng của tôi lúc này mà nói thế ?

Vẫn cứ với lời nói nửa đùa nửa thật, Khoa cười cười :

- Sao tôi lại không biết nhỉ khi mà giữa buổi tiệc vui vẻ như thế này mà lại có một người tìm ra nơi thanh vắng như thế này giống như mình.

Tịnh Phương vẫn không dụ giọng một chút nào :

- Tìm ra nơi thanh vắng này thì sao chứ ? Tôi chỉ là muốn tìm cho mình một chút không khí thoáng đãng mà thôi. Anh đừng có mà đoán mò.

Mắt Khoa lấp lánh nhìn Tịnh Phương còn đôi môi anh nở nụ cười tinh quái :

- Tôi nào có đoán gì đâu, chỉ là nói bâng quơ như thế thôi mà. Tại sao cô lại vội kết án tôi thế ?

Tịnh Phương đỏ mặt vì sự hấp tấp của mình. Đúng là tự mình khai tội của mình. Anh ta nào đã nói gì về cô mà đã vội buộc tội anh ta như thế.

Quê mặt, Tịnh Phương lảng sang chuyện khác :

- Anh tới đây làm gì vậy ? Đừng có nói với tôi là cũng tới đây cùng mục đích như tôi đó nha !

Khoa thản nhiên gật đầu :

- Tiếc là tôi đến đây đúng là cái mục đích mà cô vừa nói đó !

Tịnh Phương tròn tròn hai mắt nhìn Khoa như cô vừa nghe như anh

nói một điều kinh dị nhất trên đời vậy :

- Cái gì ? Chẳng lẽ chị Chi lại mời anh à ?

Khoa nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Tịnh Phương rồi mới đứng đính hỏi Tịnh Phương :

- Mỹ Chi không mời tôi, nhưng ai cấm tôi đến để ngắm nhìn người yêu mình đi lấy chồng đâu nhỉ ?

Tịnh Phương buột miệng hỏi một câu thật ngớ ngẩn :

- Chị Chi là người yêu của anh thật đấy à ?

Khoa cười nhẹ :

- Cô không tin à ? Mà cũng đúng thôi, vì ai lại nhận mình có người yêu khác khi sắp lấy chồng bao giờ đâu.

- Chị Chi không mời thế sao anh lại biết hôm nay là lễ đính hôn của chị ấy ?

Khoa nhếch mép cười :

- Chuyện ấy đâu có gì là khó khi mình quan tâm tới người ta. Mỹ Chi đã trốn tôi để về đây ở mà tôi còn tìm ra cô ấy thì cô ấy đính hôn vào ngày hôm nay có khó gì mà tôi không biết.

Tịnh Phương nhìn Khoa, cô thức sự bất ngờ về điều mà Khoa vừa nói. Nếu là như thế thì chuyện Mỹ Chi tránh mặt anh ta cũng chẳng có gì là quan trọng nữa. Vì anh ta biết tường tận như thế kia mà. Nếu như anh ta muốn phá buổi lễ này thì thực sự không khó.

Điều đó có nghĩa là Khoa chỉ muốn gặp Mỹ Chi chứ không muốn lôi kéo cô lại với mình. Nhưng anh ta muốn gặp chị ta để làm gì nhỉ ? Tịnh Phương thực sự thấy hoang mang trước con người ngồi đối diện với mình.

Bất giác, Tịnh Phương hơi co người lại. Cô thật sự thấy sợ Khoa. Hình như đó là cảm giác khi mình đứng trước một người mà mình

không biết gì về người ta, nhưng người ấy lại biết quá nhiều.

Khoa đột ngột nói :

- Cô sợ tôi à ?

Tịnh Phương hất mặt lên :

- Tại sao tôi phải sợ anh :

Khoa cười cười :

- Cô sợ tôi vì tôi biết quá nhiều có phải không ?

Lại một câu nói như soi thấu tim gan của Tịnh Phương làm cô hoảng mang. Cô buột miệng hỏi một câu thật ngớ ngẩn :

- Anh còn biết những gì nữa ?

Nụ cười nửa miệng vẫn không tắt khỏi môi Khoa :

- Biết đủ những điều cần biết.

Tịnh Phương hỏi gặng :

- Nhưng mà cụ thể là những gì ?

Khoa chăm chú nhìn Tịnh Phương :

- Cô thực sự muốn biết những điều này ư ? Nó thực sự có ích gì cho cô không ?

Bị Khoa hỏi khó, Tịnh Phương nói liều :

- Cũng có thể là giúp ích to tôi chứ

- Vậy à ?

- Chứ sao? Càng biết nhiều càng tốt, tôi biết để mà đề phòng.

Khoa lấp lửng :

- Nhưng mà có khi không biết gì hết mới là tốt đó.

Tịnh Phương cong môi :

- Như thế có nghĩa là anh không biết nhiều, chỉ biết được chút nào thì đã mang ra hù dọa tôi rồi.

Khoa cười :

- Tôi không trẻ con như cô đâu, cô đừng mong tôi bị mắc bẫy cô. Tuy nhiên tôi cũng nói cho cô nghe là tôi đã biết được những gì nhé.

Đến lượt Tịnh Phương lững lờ :

- Anh muốn nói thì nói, tôi không ép đâu nha.

Khoa bật cười thành tiếng :

- Cô không cần phải rào đón như thế, tại tôi thích nói cho cô biết thôi. Này nhé, người mà Mỹ Chi đính hôn hôm nay là một bác sĩ trẻ đầy tài năng, sắp được đi du học ở Pháp. Và cái đám hỏi này là một bất ngờ đối với cô, vì cô vốn là bạn thanh mai trúc mã với anh ta từ khi còn bé mà. Phải không ?

Tịnh Phương nhìn sững Khoa, anh ta đang nói gì thế nhỉ ? Tại sao anh ta lại khơi lên niềm đau của cô như thế ? Tịnh Phương muốn hét lên bảo anh ta ngừng lại đừng nói nữa, nhưng không hiểu sao cô vẫn cứ ngồi im.

- Thế cô có muốn biết quan hệ của tôi và Mỹ Chi như thế nào không ?

Tịnh Phương gạt đầu, giọng cô đã nghẹn lại :

- Thì hồi nãy anh đã nói chị Chi là người yêu của anh mà.

Khoa cười khẩy một tiếng :

- Không phải chỉ như thế đâu, mà còn hơn thế nữa kia.

Tịnh Phương ngạc nhiên quay sang nhìn Khoa :

- Anh nói như thế nghĩa là sao ?

- Nghĩa là cô ấy đã từng sống với tôi như vợ chồng.

Điều Khoa vừa nói làm Tịnh Phương kinh ngạc tới nỗi cô cứ mở to hai mắt ra mà nhìn Khoa trân trối chứ không thể nói lên lời nào dù rằng cô rất muốn hỏi anh là có phải anh đang nói chơi hay không ?

Khoa cũng đã nhận thấy được sự kinh ngạc của Tịnh Phương, anh cười nhẹ :

- Nếu nói cho cxoo nghe hết những gì mà Mỹ Chi đã làm, tôi nghĩ là cô sẽ ngất xỉu tại đây mất. Trong suy nghĩ trong sáng của cô, sẽ không bao giờ cô lại nghĩ được những điều như thế đâu.

Tịnh Phương đã lấy lại được phần nào bình tĩnh, nhưng giọng cô cứ như người hụt hơi vậy :

- Thế thì làm sao chị ấy có thể làm vợ của anh Thoại được. Làm sao gia đình bác Mẫn có thể chấp nhận.

Khoa lại cười :

- Sao lại không chấp nhận ? Họ có biết đâu mà phản đối.

Ngừng lại một chút, KHOA lại nói tiếp mà mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Tịnh Phương :

- Cô không hiểu sao ? Mỹ Chi sẽ không nói ra những điều mình đã làm cho mọi người biết đâu. Bằng chứng là cô đã chẳng biết được một điều gì đó sao. Chỉ cần cô ta có được một anh chồng vừa ý là được rồi, cô ta sẽ biết cách giữ mà.

Tịnh Phương không thể nói thêm được một điều gì nữa. Nếu những lời Khoa vừa nói đúng là sự thật thì thật là đáng sợ. Rồi mai đây Thoại sẽ thế nào ? Gia đình bác Mẫn sẽ ra sao nếu như họ khám

phá ra được sự thật ?

Giọng nói của Khoa vẫn cứ đều đều vang lên bên tai Tịnh Phương :

- Anh chàng Thoại này đúng là người không có mắt, ngọc quý thì bỏ đi, còn đá cuội dưới sông thì ngỡ là của báu. Thật đáng đời anh ta khi chối bỏ một tình cảm và đáng quý như thế.

Nước mắt Tịnh Phương đã ứa ra hai khóe, cô ghen ngào nói với Khoa :

- Anh đừng nói nữa, không phải như thế đâu.

Biết là Tịnh Phương đau lòng không muốn nghe nữa, Khoa gật đầu :

- Thôi được, không nói thì không nói. Cô lau nước mắt đi rồi tôi đưa cô vào trong đó.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Tôi không vào đó nữa đâu, nơi đó không phải là chỗ của tôi.

Khoa lại nói :

- Vậy thì để tôi đưa cô về.

Nghĩ tới việc lại về nhà, trong căn nhà rộng lớn mà chỉ lại thui thủi một mình vì mọi người còn đang vui vẻ với bao nhiêu lời chúc tụng dành cho cặp tân hôn, Tịnh Phương lại thấy lòng cuộn lên một nỗi đau. Cô lại lắc đầu một lần nữa :

- Tôi chưa muốn về nhà.

Khoa nhìn Tịnh Phương với ánh mắt thương hại. Anh hiểu những gì đang diễn ra trong cái đầu nho nhỏ xinh xinh của cô. Và anh hoàn toàn thông cảm với những suy nghĩ đó.

Khoa đột nhiên thấy muốn có một không khí mới, anh rủ rê :

- Nếu cô không muốn về, thì chúng ta đi ăn cơm, tôi thấy đói bụng

rồi.

Tịnh Phương lắc đầu :

- Thú thật với anh, là tôi không muốn đi đâu lúc này cả.
- Không cần phải đi đâu cả, chúng ta sẽ dung cơm tại đây.

Tịnh Phương lại lắc đầu mạnh hơn :

- Điều đó thì lại càng không thể. Tôi không muốn gặp ai hết.
- Không phải gặp ai hết, mà tôi và cô sẽ có một không khí hoàn toàn riêng biệt.

Tịnh Phương nhìn Khoa nghi ngờ :

- Anh nói như thế nghĩa là sao ?

Khoa vội vã xua tay :

- Nay cô đang nhìn tôi với ánh mắt đề phòng như thế chứ. Khách sạn này có một nhà hàng trên sân thượng, nơi đó rất yên tĩnh. Sẽ không một ai làm phiền tới chúng ta.

Nghe nói tới sự yên tĩnh là Tịnh Phương không suy nghĩ gì thêm nữa, cô gật đầu ngay :

- Vậy thì đi !

Khoa đi trước, Tịnh Phương cũng nối gót theo sau.

Ru giấc mộng đời

Chương 20

- Phương ơi, Chi có chuyện này muốn nhờ Phương giúp ! Không biết là Phương có sẵn lòng giúp Chi không ?

Tịnh Phương ngạc nhiên nhìn Mỹ Chi :

- Chuyện gì mà trông chị có vẻ lo lắng vậy ? Chị cứ nói đi, nếu làm được thì em không từ chối đâu

Mỹ Chi gật đầu :

- Chuyện này không có gì khó hết, chỉ cần Phương đi một lát thôi.

Tịnh Phương sốt sắng :

- Vậy thì chị nói đi, em làm cho.

Mỹ Chi hỏi :

- Phương còn nhớ anh Khoa, bạn của chị không ?

Tịnh Phương nhú mày :

- Anh Khoa nào.

Mỹ Chi nhắc :

- Anh Khoa mà tụi mình gặp ngoài chợ đó !

Nghe Mỹ Chi nói như thế cô mới nhớ ra, cô à lên một tiếng :

- À, là cái anh đó hở ? Em nhớ ra rồi, nhưng chỉ vì nhìn thoáng ra một cái nên cũng không nhớ rõ anh ta lắm.

- Thế nếu thấy anh ta thì Phương có thể nhận ra không ?

Tịnh Phương do dự :

- Em cũng không dám tin, nhưng chắc là có thể . . .

- Vậy thì Phương làm dùm Chi một chuyện nhé ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Chị cứ nói đi !

- Phương đến gặp anh Khoa giùm Chi nha ?

Tịnh Phương ngạc nhiên :

- Để làm gì ?

- Để trả cho anh ta một thứ giùm Chi . . .

- Là cái gì ?

Trong một tích tắc đột nhiên Mỹ Chi thay đổi ý định. Cô không muốn nói thật hết mọi điều với Tịnh Phương nữa mà quyết định giữ lại một phần bí mật cho mình và chỉ trả lời lấp lửng :

- À, hồi đó Chi có giữ của anh ta một món đồ, bây giờ Chi nhờ

Phương gửi trả lại cho anh ta giùm. Thế thôi . . .

Tịnh Phương gật đầu :

- Em đi dùm cho chị cũng được. Nhưng sao chị không đến gặp anh ta mà trả, như thế có tiện hơn không ?

Tịnh Phương lại thắc mắc. Đã chuẩn bị sẵn nên Mỹ Chi nhanh nhẹn trả lời :

- Chi cũng tính đi rồi nhưng tại anh Thoại về nên Chi mới không đi được đó chứ.

Tịnh Phương lại thắc mắc :

- Anh Thoại thì dính dáng gì đến chuyện chị gặp anh ta ? Hai người là bạn cũ thì có gặp nhau vì một chuyện gì đó cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Mỹ Chi giải thích :

- Thì cũng đâu có sao, chỉ vì Chi cẩn thận không muốn anh Thoại hiểu lầm thôi mà.

Tịnh Phương lại càng ngạc nhiên :

- Hiểu lầm cái gì ? Anh Thoại đâu phải người nhỏ mọn như thế ?

Mỹ Chi gật đầu :

- Thì Chi cũng biết là như thế, nhưng Chi muốn giữ cho tốt hơn thôi. Phương nghĩ coi, có ai sắp cưới vợ mà lại trông thấy vợ sắp cưới của mình hẹn hò với một người đàn ông khác hay không, cho dù đó là vì bất cứ lý do gì chẳng nữa thì cũng không nên mà. Với lại, anh Thoại đòi đi chợ với Chi nên Chi làm sao có thể đi được.

Tịnh Phương gật đầu :

- Chị nghĩ như thế cũng phải, nhưng em phải tới đâu để gặp anh ta ?

- Phương biết tiệm café Hương ở đối diện với chợ không ? Anh ta hẹn Chi sáng nay chín giờ tới gặp anh ta ở đó. Vậy Phương có thể đi được hay không ?

Tịnh Phương đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường :

- Được rồi, để em đi ngay mới kịp. Đâu, chị gửi cái gì thì vào lấy ra đây !

Mỹ Chi ngạc nhiên nhìn Tịnh Phương :

- Phương không sửa soạn à ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Có gì mà phải sửa soạn ? Em chỉ cần một phút để thay quần áo mà thôi.

- Vậy để chị vào lấy, em thay quần áo đi !

Trao cho Tịnh Phương gói giấy được cột chặt chẽ, cô nói :

- Phương trao cho anh Khoa cái này giùm Chi.

Tịnh Phương bỏ gói giấy vào trong sách tay và hỏi lại :

- Có phải nói gì với anh ta không ?

Mỹ Chi lắc đầu :

- Phương chỉ trao cho anh ta và nói ngắn gọn là của Chi gửi cho anh ta là được rồi – Ngắn ngủi một chút, cô nói thêm. – Phương cũng không nên ngồi lâu làm gì, chỉ cần trao cho anh ta xong là có thể về ngay được rồi.

Tịnh Phương ngạc nhiên :

- Sao lại như thế, anh ta là bạn của chị thì em có nói đôi ba câu chuyện với anh ta cũng đâu có sao ? Chẳng lẽ cứ tới nơi dúi gói đồ

vào tay anh ta rồi bỏ đi ngay hay sao ? Hay là anh ta có bệnh truyền nhiễm nên chị sợ em bị lây ?

Mỹ Chi lung túng trước câu hỏi của Tịnh Phương, cô tìm cách giải thích :

- Không phải vậy, Chi không có ý như thế đâu. Chỉ tại . . . tại anh ta vốn không được đàng hoàng cho lắm nên Chi sợ anh ta làm phiền Phương ?

- Anh ta không đàng hoàng sao Chi lại quen ?

Mỹ Chi càng lung túng với câu hỏi như tra lời của Tịnh Phương, cô ấp úng :

- Thật ra cũng không phải vì anh ta không đàng hoàng mà chỉ vì . . . chỉ vì . . . anh ta ... anh ta có tính trăng hoa. Gặp cô gái nào anh ta cũng tán tỉnh đó mà. . .

Tịnh Phương bật cười :

- Như thế thì có sao đâu ? Ăn thua là do mình đó chứ. Thôi, để am đi dùm Chi cho sớm.

Trên đường đi Tịnh Phương không khỏi băn khoăn trong lòng với câu dặn dò của Mỹ Chi. Không biết cái anh chàng Khoa này có liên hệ với Mỹ Chi như thế nào ? Có khi nào trước kia họ là người yêu của nhau không nhỉ ?

Rồi Tịnh Phương lại nghĩ tới gói giấy mà Mỹ Chi gửi cho Khoa. Cô không biết là trong đó có cái gì nhưng với hình dạng cái gói đó cộng với cảm giác khi cô cầm nó trên tay thì Tịnh Phương nghĩ trong đó chính là tiền. Và lại thêm một điều thắc mắc nữa đến với Tịnh Phương, tại sao Mỹ Chi lại đưa tiền cho anh ta ?

Khi Tịnh Phương đang lơ ngơ trước cửa quán café để tìm Khoa, vì cô ngại ngần không muốn bước vào trong quán vì hầu hết khách hàng trong đó là nam giới thì Khoa đã nhìn thấy cô. Tuy thấy lạ vì sự có mặt của Tịnh Phương và cái dáng dấp ngại ngùng của cô tại nơi này nhưng Khoa vẫn bước ra. Anh gọi khi thấy Tịnh Phương không nhận ra mình :

- Tịnh Phương !

Tịnh Phương giật mình quay lại, cô chưa kịp nói gì thì Khoa đã hỏi thật thân tình như những người bạn thật thân thiết :

- Phương đi đâu vậy ?

Tịnh Phương không trả lời vào câu hỏi của anh Khoa mà hỏi lại :

- Anh đợi chị Chi phải không ?

Khoa gật đầu :

- Chị Chi bạn nên không đến được, chị ấy bạn nên nhờ tôi đến gặp anh đó.

Khoa bật kêu lên :

- Sao lại thế ? Cô ấy lại tránh mặt tôi à ?

Tiếng Khoa lớn quá khiến mấy người ngồi gần đó nghe thấy. Họ tò mò quay sang nhìn khiến Tịnh Phương ngượng quá. Cô ngáp ngừng nói :

- Anh . . .

Khoa cũng đã nhận ra sự nóng nảy vô lý của mình, anh vội nói với Tịnh Phương :

- Chúng ta vào đây ngồi đã rồi nói chuyện sau.

Nói xong không để cho Tịnh Phương kịp phản ứng, Khoa quay lưng bước đi ngay. Biết là không thể làm gì khác được, Tịnh Phương lú lú đi theo bước chân của Khoa. Tới một chiếc bàn kê trong một góc khuất, anh lịch sự kéo ghế ra và mời Tịnh Phương :

- Cô ngồi xuống đây đã.

Tịnh Phương im lặng ngồi xuống, Khoa cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tịnh Phương rồi hỏi :

- Cô dùng gì ?

Tịnh Phương bối rối, cô không ngờ sự thể lại diễn ra như thế này. Theo đúng như lời Mỹ Chi dặn, cô chỉ việc đưa gói giấy cho Khoa ngay khi gặp mặt rồi ra về ngay cơ mà. Thế thì tại sao cô chịu theo anh vào ngồi đây nhỉ ? Tịnh Phương cũng không thể lý giải được hành động của mình.

- Phương uống gì ?

Khoa lặp lại câu hỏi của mình, và người phục vụ đứng ngay cạnh bên làm Phương càng thêm lung túng. Cô e dè trả lời :

- Gì cũng được, anh ạ !

Quay sang người phục vụ, Khoa búng tay :

- Một ca cao sữa và một café filtre.

Đợi cho người phục vụ đi khỏi, Khoa mới hỏi Tịnh Phương :

- Mỹ Chi nhờ Tịnh Phương đến gặp tôi à ?

Tịnh Phương gật đầu :

- Phải ! Chị ấy nhờ tôi trao lại cho anh một thứ . . .

Khoa ngắt ngang lời Tịnh Phương :

- Tôi không cần thứ gì cả, chỉ cần Mỹ Chi đến gặp tôi để giải quyết mọi chuyện mà thôi. Cô về bảo với cô ấy như vậy !

Câu nói của Khoa như một lời gia lệnh làm Tịnh Phương tự ái. Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ ? Quyền hành của anh ta là ở chỗ nào đó

thuộc về anh ta chứ không được dùng để ra lệnh cho Tịnh Phương này đâu. Tính bướng nổi lên, Tịnh Phương lắc đầu và trả lời một cách cứng rắn :

- Tôi chỉ giúp chị Mỹ Chi nên tới đây gặp anh và chuyển tới tay anh cái mà chị ấy gửi thôi. Còn ý anh như thế nào thì anh cứ gặp chị ấy mà nói.

Nói xong, Tịnh Phương lấy từ túi sách ra gói giấy Mỹ Chi gửi cho Khoa và trao cho anh. Khoa cộc cằn gạt tay :

- Đem về trả lại cho cô ta, tôi không cần thứ gì của cô ta cả. Tôi chỉ muốn gặp cô ta để nói cho rõ ràng mọi điều thôi.

Tịnh Phương lại lắc đầu :

- Điều đó thì tôi đã nói rồi, anh gặp chị ấy mà nói.

Nói xong, Tịnh Phương ôm túi sách vào lòng đứng dậy. Nhưng cô mới chỉ đợm đứng lên thì đã bị Khoa nắm tay dẫn mạnh xuống. Anh lầm lì ra lệnh :

- Ngồi xuống đó, bao giờ tôi cho phép mới được ra về.

Bàn tay Khoa như một gọng kìm nắm chặt làm tay Tịnh Phương đau nhói. Nhưng vì sợ mọi người chú ý đến nên cô chỉ dám vận tay nhẹ để gỡ tay ra. Nhưng bàn tay nhỏ nhắn của Tịnh Phương thì làm sao có thể cưỡng lại được sức mạnh trong bàn tay cứng như thép của Khoa. Vì thế cô chỉ còn biết thấp giọng năn nỉ anh :

- Anh đừng như thế, hãy buông tay tôi ra rồi mới nói đi !

Khoa lạnh lùng ra lệnh :

- Ngồi xuống đi !

Tịnh Phương biết là mình không còn cách nào khác, cô đành buông người ngồi xuống và nhăn nhó với Khoa :

- Tôi ngồi rồi nè, anh buông tay tôi ra đi !

Khoa buông bàn tay nhỏ bé của cô ra, anh lờm lờm nhìn cô :

- Tôi chưa nói hết thì cô chưa được về đâu. Khi nào tôi cho phép thì mới được đi đó.

Tịnh Phương bóp nhẹ bàn tay trắng trẻo của mình có những chỗ bị bầm tím vì những ngón tay cứng như thép của Khoa thiết chặt, cô nhăn mặt :

- Tôi làm sao có thể làm như ý anh muốn bây giờ. Chị Chi chỉ nhờ tôi có bấy nhiêu, tôi đã làm xong rồi thì anh phải để tôi về chứ. Anh cứ bắt tôi phải ngồi mãi lỡ như có ai thấy thì sao ?

Khoa hừ một tiếng lạnh lẽo :

- Tôi là tội phạm giết người hay cùi hủi gì hay sao mà ngồi đây nói chuyện với tôi cô lại phải sợ bị người khác bắt gặp ? Nếu như vậy cô nhận lời cô ta đến đây để làm gì ?

Tịnh Phương e dè nhìn Khoa, cô biết là câu nói vừa rồi của cô đã làm cho anh tự ái. Cô vụng về giải thích :

- Không phải là như thế, anh đừng hiểu lầm. Chỉ vì ở đây chỉ là một thị xã nhỏ, tôi ngại lắm . . .

- Nhưng mà cô đã tới đây rồi thì phải khi nào tôi cho phép mới được đi!

Tịnh Phương ầm ức kêu lên :

- Anh đừng có độc tài như thế ! Tại sao tôi lại phải nghe theo lời anh ?

Khoa thú vị nhìn sự phản đối của Tịnh Phương. Ngay từ đầu, anh đã thấy cô nhỏ là một cô gái con nhà nề nếp, đàng hoàng. Nhưng dù vậy cô bé cũng không phải là một cô gái ngoan hiền dễ sai khiến. Anh không hiểu sao cô lại nghe lời Mỹ Chi đến gặp anh thay cho cô ta. Chẳng lẽ cô bé không biết gì về Mỹ Chi và cuộc sống của cô ta trước đây hay sao ? Và cô ta liên hệ với Mỹ Chi như thế nào trong khi anh biết rất rõ là Mỹ Chi chỉ có một mình ?

Sự tò mò khiến Khoa muốn tìm hiểu về Tịnh Phương. Anh không tin cô bé lại có mối quan hệ mật thiết với Mỹ Chi. Và bao điều anh thắc mắc làm anh càng muốn có câu trả lời.

Khoa hỏi :

- Cô là gì của Mỹ Chi ?

- Là em gái !

Khoa lắc đầu :

- Không phải, cô nói dối.

Tịnh Phương ầm ức kêu lên vì lời buộc tội của Khoa :

- Tại sao tôi phải nói dối ? Anh căn cứ vào đâu để nói như thế ?

- Vì tôi biết rất rõ là Mỹ Chi không có anh chị em gì hết, cô ta chỉ có một mình.

Tịnh Phương cãi lại :

- Như thế không có nghĩa là không có anh em, có rất nhiều kiểu anh em cơ mà.

Khoa bật cười :

- Vậy thì cô là chị em như thế nào với Mỹ Chi vậy ? Là chị em hồi bà Âu Cơ hay sao ?

Tịnh Phương nhận thấy tính chất giễu cợt trong câu nói của Khoa, nhưng cô lờ đi như không biết. Cô trả lời với anh ta :

- Chị Chi là con riêng của mẹ kế tôi.

Chỉ một câu nói ngắn gọn thôi nhưng Tịnh Phương đã làm cho Khoa hiểu được mối quan hệ giữa cô và Mỹ Chi ngay lập tức. Anh ta tròn mắt nhìn cô :

- Thế à ? Thế ba cô làm gì ? Giám đốc một công ty lớn chẳng ?

Tịnh Phương lắc đầu :

- Không, ba tôi chỉ là một bác sĩ làng thôi.

Mắt Khoa lại càng mở lớn, và ánh mắt anh càng thêm những tia kinh ngạc . Đúng là Khoa đang ngạc nhiên hết cỡ thật, vì anh không lạ gì lối sống của mẹ con Mỹ Chi. Thế thì tại sao một ông bác sĩ ở nơi quê mùa như thế này lại quen được với mẹ Mỹ Chi và lấy bà làm vợ nhỉ ? Chắc là phải có một bí ẩn gì đây.

Khoa tự thắc mắc thẳm trong lòng, và sự tò mò khiến anh bật lên câu hỏi :

- Sao ba cô lại quen với mẹ Mỹ Chi thế ?

Hỏi xong Khoa mới thấy câu hỏi của mình là ngớ ngẩn và có tính tò mò quá lộ liễu. Nhưng anh không ngờ là chính câu hỏi của anh lại làm cho Tịnh Phương thấy anh chân thật. Vì từ trước tới nay, cô nhận thấy ai cũng ngạc nhiên vì sự gá nghĩa của cha cô và bà Mỹ Hương, nhưng không một ai dám nói lên điều thắc mắc của mình. Chỉ có Khoa là dám hỏi thẳng như thế. Và cô cũng thành thật trả lời :

- Tôi cũng không biết, hình như là họ quen nhau từ rất lâu rồi thì phải.

Khoa lại hỏi :

- Thế từ trước tới nay ba cô vẫn ở đây à ?

Tịnh Phương gật đầu, Khoa lại hỏi tiếp :

- Vậy thì làm sao mà ba cô lại gặp được bà ấy. Tôi biết là vợ chồng bà ấy mới chia tay vài năm nay thôi mà.

- Lúc đầu dì Hương đến nhà tôi ở nhờ, rồi . . .

Tịnh Phương ngập ngừng không nói tròn câu, nhưng Khoa đã hiểu.

Anh gật gù :

- Tôi biết tại sao rồi. Thế là cô lại có một người chị gái ngang hông hả ?

Tịnh Phương buồn cười trước lối nói diều cọt của Khoa, nhưng rồi cô vẫn nghiêm mặt để nói với anh :

- Tôi cũng chỉ có một mình, vì vậy có thêm chị hay em gái thì cũng là điều tốt thôi. Vả lại chị Chi cũng không tệ với tôi. Vì thế anh đừng có nói như vậy !

Khoa gật đầu lia lịa :

- Được rồi, tôi không nói như thế nữa. Nhưng nói như thế có nghĩa là cô nhỏ hơn Mỹ Chi ?

- Phải, chị Chi hơn tôi ba tuổi.

Khoa tính toán thật nhanh :

- Vậy là cô còn đang ở tuổi đi học. Cô đang học ở đâu ?

Tịnh Phương ngêng mặt lên :

- Tại sao tôi lại phải trả lời cho anh câu hỏi này. Tôi chỉ muốn trao cho anh món đồ chị Chi gửi cho anh là tôi xong bổn phận mà thôi.

Tịnh Phương đột nhiên “ xù lông nhím “ lên với Khoa. Anh hơi ngỡ ngàng một giây rồi trả lời cô ngay :

- Tôi đã nói rồi, cô bảo Mỹ Chi gặp tôi thì mới giải quyết được mọi việc mà.

Tịnh Phương ngang bướng lắc đầu :

- Tôi cũng nói với anh rồi, nếu anh muốn gì thì tìm chị Chi mà nói. Tôi chỉ nhận lời với chị ấy là làm bấy nhiêu thôi. Và tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Bây giờ thì tôi về đây.

Nói xong, Tịnh Phương đẩy gói tiền vào tay Khoa rồi đứng phắt lên không kịp để anh phản ứng. Nhưng Khoa cũng không chậm trễ một chút nào, anh đứng lên ngay và cầm gói giấy dúi vào tay Tịnh Phương :

- Cô đem về trả cho cô ta, bảo là tôi không nhận.

Tịnh Phương rút ngay tay lại để tránh tay Khoa. Trong lúc bất ngờ, gói giấy rớt xuống đất và tuột giây bung ra. Một xấp tiền thật dày văng ra khiến Tịnh Phương kinh ngạc. Cô lắp bắp :

- Sao . . . lại . . . lại là tiền ?

Khoa thần nhiên cúi xuống nhặt tất cả số tiền lên, anh gói trở lại vào tờ giấy như cũ và trao cho Tịnh Phương :

- Cô mang về trả lại cho cô ta đi, nói là tôi không nhận.

Tịnh Phương rút ngay tay về như thể Khoa vừa trao cho cô một cục than hồng. Cô lắc đầu quầy quậy :

- Không, tôi không mang về đâu. Anh tìm chị Chi mà nói chuyện.

Ngay khi đó, một thanh niên bước đến bên hai người. Anh thanh niên hỏi Tịnh Phương:

- Có chuyện gì vậy Phương ? Cô gặp rắc rối à ?

Nhận ra người mới gặp mình là Minh, con của một nhân viên trong trại của cha mình. Tịnh Phương càng thấy ngại ngùng hơn nữa. Cô vội lắc đầu :

- Không có gì đâu anh Minh, chỉ là chuyện tình cò thôi – Rồi quay sang Khoa, cô nói thật nhanh – Anh cứ giữ lấy đi tôi không mang về đâu.

Nói xong, Tịnh Phương bước ra ngoài thật nhanh, để Khoa khựng người lại vì diễn biến bất ngờ. Còn Minh, anh nhìn theo Tịnh Phương mãi với ánh mắt khó hiểu và bao nhiêu câu hỏi trong đầu.

Nguồn: Maybonphuong
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 04/09/2008 9:43:11 CH